

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

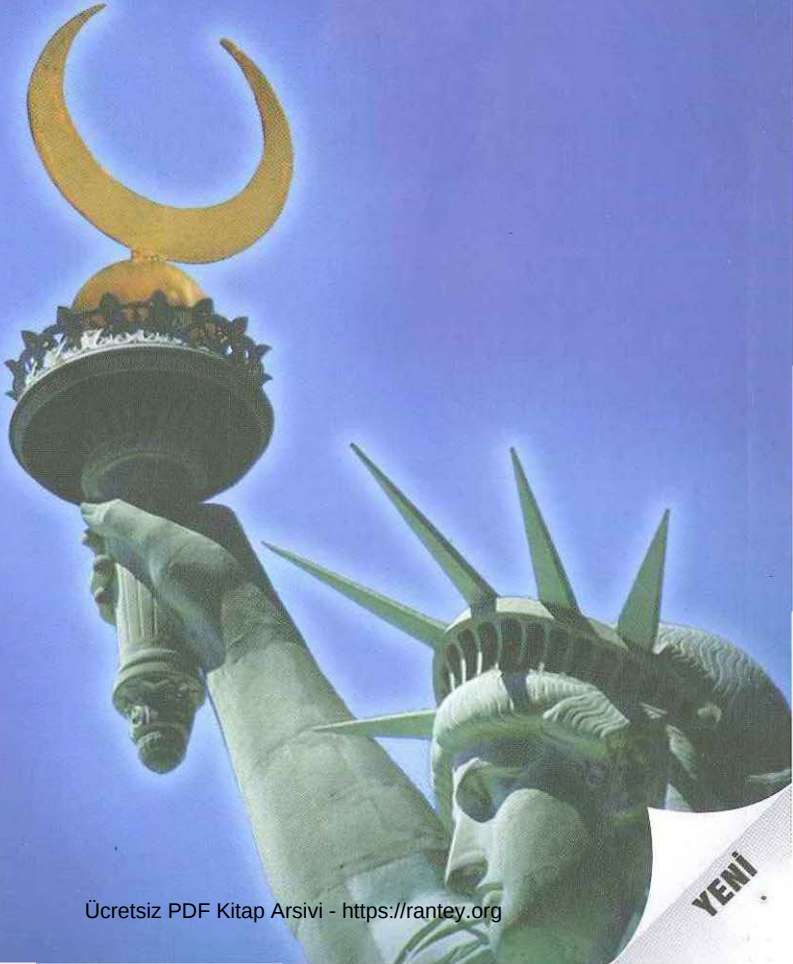
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

H A L İ L N E B İ L E R

EMPERYALİZM ve İLİMLİ İSLAM

TÜRKİYE'DE ŞERİATIN KISA TARİHİ 2

TOPLUMSAL
DÖNÜŞÜM
YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YENİ

EMPERYALİZM VE İLİMLİ İSLAM

Türkiye’de Şeriatın Kısa Tarihi 2

Halil NEBİLER

Emperyalizm ve İlmli İslam
(Türkiyede Şeriatın Kısa Tarihi 2)

Toplumsal Dönüşüm Yayınları 05

Araştırma İnceleme 05

Yazarı Halil NEBİLER

Genel Yayın Yönetmeni

Yayın Editörü

Yayın Hakları: © caprightt

Hatice BAHTIYAR

Mehmet Sabri KILIÇ

Bu kitabın yayın hakkı, yazarıyla yapılan sözleşme gereği Göl Kitap Yayıncılık (Toplumsal Dönüşüm Yayınları) ve Halil NEBİLER'e aittir. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz. Yayıncının yazılı izni olmadan hiç bir yolla çoğaltılamaz.

ISBN

978-605-61060-9-5

Yayıncı Sertifika No:

16241

1. Basım

Mayıs 2010

Görsel Yönetim

Kamil TEMİZEL

www.kamiltemizel.com

Elektronik Posta

toplumsaldonusum@gmail.com

www.toplumsalhaber.com

Dizgi ve Sayfa Tasarımı

Hasan DEMİR

Genel Dağıtım

GÖL KİTAP BAS. YAY. DAĞ.

golkitap@gmail.com

www.golkitap.com

Cağaloğlu Yokuşu Fevziye İşhanı

No: 4/14 Cağaloğlu/İstanbul

Tel-Faks: (0212) 526 57 57

Baskı Cilt

Arı Matbaası

Tel: (0212) 493 34 55

İstanbul

EMPERYALİZM VE İLİMLİ İSLAM

Türkiye’de Şeriatın Kısa Tarihi 2

Halil NEBİLER

Oğlum Deniz'e,
Bizim Deniz'e,
Bütün Denizlere...

Deniz Yıldırım
ve Ufuk Akkaya'ya...

İçindekiler

Giriş.....	9
Birinci Bölüm	
“Emperyalizmin Hizmetinde İlimli İslam”	
Said-i Nursi’ye Papa XII. Pius’tan Teşekkür Mektubu	13
Hitler’in Papa’sı	17
Said-i Nursi’nin Papa’sı, Papa’nın Faşizmi, Faşizmin	
Bilançosu	21
Bir Zülfikar da Amerika’ya	22
Kennedy’e de Göndermezseniz Hatırım Kalır... ..	23
Serbest Pazar Ekonomisinin Dini: Dinler Arası Diyalog... ..	27
RAND Raporu: İslamiyeti Deforme Edelim.....	31
Emperyalizme İlimli Kur’an Yaratma Çabaları:	
Ayetlere Sansür.....	32
Muhammed’siz Kelime-i Şahadet.....	36
Hazreti Muhammed Yoksa Namazın Sünneti de Yok... ..	38
Tam Teslimiyet.....	41
Papalık: Diyalog Yok, Hristiyanlaştıracamız... ..	42
Fethullah Gülen’in Papa’ya Yazdığı Mektup.....	44
Yüzler Meclisi	47
Jean Paul II, Fethullah Gülen ve Opus Dei	48
Fethullah ve Yasin El-Kadı CIA İçin Çalıştı.....	56

Emperyalizm ve İlimli İslam

İkinci Bölüm

“Tanrı Projesi” ya da Büyük Ortadoğu Projesi’ne İlimli İrtica

Büyük Ortadoğu Projesi Kimin Projesi?.....	61
Rand Corporation Devrede	63
“Biz, Büyük Ortadoğu Projesinin Eş Başkanlarından Bir Tanesiyiz. Bu Görevi Yürütüyoruz.”	69
Eş Başkanlarından Bir Tanesi.....	71
Kimdir Paul Wolfowitz?	79
Eş Başkanlığın İnkarı.....	82
İnkâr Zorunludur, Çünkü... ..	83
Recep Tayyip Erdoğan Hakkında Özet Bilgi	84
JİNSA (Yahudi Milli Güvenlik Enstitüsü).....	91
Daha AKP Kurulmadan, CFR İle Göbek Bağı: Gizli Memorandum.....	92
Memorandumun İngilizce ve Türkçe Metni.....	95
İki Sayfa Dokuz Maddelik Gizli Anlaşma.....	109
Gül’ün Powell’la İmzaladığı Gizli Mutabakatın Maddeleri... ..	109
Vatana İhanet’ten Suç Duyurusu.....	113
Abdullah Gül Kimdir? Yakından Tanıyalım	117
Yalanlama Ama Neyi ve Nasıl... ..	122
Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Başına Geçirilen Çuval	124
Güneş Harekatı Küt Diye Bitti Gül-ABD Anlaşması Böyleydi... ..	135
Gizli Anlaşma; Madde Altı: “Türk Ordusu Küçültülecek”	137
Avrupa Birliği Açık Açık İstiyor... ..	144
Satılık Kan	145
Al Sana Anlaşma. Hem De ABD Kaynaklarından. Hem De 10 Milyar Dolar	147
İsrail’le de Var.....	151
Ermeni Protokolleri Gizli Anlaşma Değil mi?.....	153
Abdullah Gül’ü Biraz Daha Yakından Tanıyalım... ..	155

ECA Fonları İle Desteklenen Girişimler	156
ECA'nın Önde Gelen Mezunları	157
“Abromowitz Tayyip’i Erbakan’ın Yerine Hazırlıyor”	166
Altı Yıl Sonra Erdoğan Başbakan, Gül Dışışleri Bakanı Olacak	171
Alman Dergisi: Fethullah’ın Sermayesi Amerika’dan	187

Üçüncü Bölüm

Emperyalizmin Emrinde Şeriat

CIA’nın 1945 Tarihli Tahrip Planı	191
İslamcı Olacaksın Kabbani Gibi Ol	192
Kabbani Kimdir?	194
Kabbani’ye Bu İtibar Neden?	194
Majestelerinin Şeyhi: Nazım Kıbrısı	198
Globalizmin Mürtecileri	201
Kıbrısı: İngilizler Bile Bu Kadarını Yapmadı	202
Merve Kavakçı: Müslümanlar’ın Yaşayabileceği En İyi Yer: Amerika!	207
“Yunan Ordusunda Namaz Kılana Zulüm Yok!”	209
Nursi’de de Akit’te de Aynı Tavrı, Aynı Üslup Var	211
Amerikan Ordusu Müdahale Eder?	216
Özal: “ Biz Tepemizde Türk Olmayan Yöneticiler Bulunmasını Yadırgayan Bir Toplum Değiliz”	222

Giriş

Söze başlamadan...

Fukuyama, “Tarih bitti” demişti.

Oysa tarih kesintisizdir.

Emperyalizmin kanlı tarihi mazlum halkların üzerine bu kez “Yeni Dünya Düzeni”, “Globalleşme”, “Büyük Ortadoğu Projesi”, “Açık Toplum”, “İlmli İslam”, “Dinler Arası Diyalog” adını verdiği saldırılarla yürüyor, ülkeler bölünüyor, halklar birbirine kırdırılıyor, açık işgaller dönemi yeniden başlıyordu.

Attila İlhan’ın sözü olarak hatırlıyorum; “Türkiye’de her zaman yüzde 15 hain kontenjanı vardır” demişti. Emperyalist cepheyle birlikte iş tutanlar, Türkiye’nin çökertilmesi için Türk insanının en mukaddes değerlerinden birini, “İslamiyet”i kullandılar, kullanmaya çalıştılar.

Emperyalist merkezlerde hazırlanan planlar yürürlüğe konuldu, büyük paralar harcandı ve türban tartışmaları “İlmli İslam” modeline evriltildi. Papaların elleri öpüldü, misyonlarına dâhil olundu, gizli anlaşmalar imzalandı, anlaşmalar uygulandı...

Türkiye’nin son 20–30 yılı Türkiye’nin çökertilmesi çabalarına sahne oldu. Son 200 yıllık tarihinde dış dinamiklere dayanamayan bir tek örgütlenmesi, bir tek kalkışması olmayan irtica, Sovyetler Birliği’nin ve sosyalist blokun çöküşüyle dizginsiz bir

Emperyalizm ve İlimli İslam

gü haline gelen Amerikan emperyalizminin ve Avrupa Birleşik Devletleri olmaya çalışan AB emperyalizminin yörüngesine girmekte hiç tereddüt etmedi.

İrtica hareketi, ABD emperyalizminin vurucu gücü oldu. Gün oldu Sivas'ta 33 canı cayır cayır yaktı, gün oldu Uğur MUMCU'ları, Bahriye ÜÇÖK'ları, Ahmet Taner KİŞLALİ'leri tetikçi olup öldürdü. Gün oldu gizli anlaşmalar yaptı, gün oldu insanların onuruna, kişiliğine saldırdı.

Bütün bunları yaparken hep emperyalizmin Türkiye'deki vurucu gücü oldu. Tetikçisiyle, medyasıyla, siyasetçisiyle, vurucu güç...

Bu arada adını koyalım. Emperyalizmin vurucu gücü faşizmdir ve Türkiye'de cumhuriyet devrimlerine, aydınlara, devrimcilere saldıran irtica, emperyalizmin vurucu gücü olarak faşizan bir karaktere büründü.

Görev emperyalizmle ve emperyalizmin vurucu gücü olan *“Haçlı”* irticayla savaşmaktır. Küba'nın efsanevi lideri Fidel Castro, *“Türkiye’de emperyalizmin hizmetinde olan dinsel gericilikle sadece savaşılır”* diyordu.

Bizler, ulu önder Mustafa Kemal ATATÜRK'ün dediği gibi, bizi yok etmek isteyen kapitalizm ve bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı savaşmayı meslek edinmiş insanlarız.

Gerisi teferruattır.

Halil NEBİLER

Birinci Bölüm
“Emperyalizmin Hizmetinde İlimli İslam”

Said-i Nursi'ye Papa XII. Pius'tan Teşekkür Mektubu

Papalık Makam-ı Âlisi

Kalem-i Mahsusu Başkitabet Dairesi / VATIKAN

Numara: 232247

22 Şubat 1951

“Efendim!

Zülfikâr nâm el yazısı olan güzel eseriniz İstanbul'daki Papalık makam-ı vekâleti vasıtasıyla Papa Hazretlerine takdim edilmiştir. Bu nazik saygınızdan dolayı gayet mütehassıs olduklarını bildirirken, üzerinize Cenab-ı Hak'ın lütuflarını dilediklerini, tebliğ beni memur ettiklerini arza müsaraat eylerim. Bu vesile ile saygılarımı sunarım efendim.”

İmza:

Vatikan Baş Başkâtibi

Bu mektup, Papa XII. Pius tarafından, Türkiye’de kendini “*Bediüzzaman*” olarak tanıtan, kimilerinin Said-i Nursi, kimilerinin Said-i Kürdi olarak adlandırdığı kişiye gönderilmiş. Papa elbette durduk yerde göndermiyor mektubu. Said-i Nursi, risalelerinden “*Zülfikar*”ı Papa’ya gönderiyor ve dünyadaki komünizme karşı dini bütün Hristiyanlarla birlikte savaşmak gerektiğini vurgulu-

Emperyalizm ve İlimli İslam

yor. Kuran'ın **"Hristiyanlar ve Yahudileri kendinize dost tutmayınız"** emrine karşın, Nurslu Said, Hristiyan dünyasının en tepe-sindeki kişiyle işbirliği arıyor.

Onyıllar sonra kendisinin izinden yürüyen Fethullah Gülen de Amerikan Haberalma Örgütü CIA'nın en önemli adamlarını araya sokarak Papa II. John Paul ile görüşüyordu.

Aslında Türkiye'de siyasal İslam'a yaslanan politikacıların Papalara merakı hiçte yeni değildir:

"Papa 23. John, bir zamanlar Angelo Roncalli adıyla 1935-1944 yılları arasında Türkiye'de Vatikan'ın gayri resmi apostolik temsilcisi ve Latin Katolik Cemaati'nin ruhani önderi sıfatıyla bulunmuş". Çok iyi Türkçe bilen Monsignor Roncalli Türkiye'deki Katolik cemaatine Türkçe hitap ediyor, onlara Türkçe öğrenmelerini tavsiye ediyormuş. Şimdi Vatikan Temsilciliği'nin Şişli'deki binasının bulunduğu Ölçek Sokak'ın adı 2000 yılında Şişli Belediyesi tarafından **"Papa Roncalli"** olarak değiştirilmiş. 3.Cumhurbaşkanı Celal BAYAR, Dışişleri eski Bakanı İhsan Sabri ÇAĞLAYANGİL ve dönemin Dışişleri Genel Sekreteri Numan MENEMENCIOĞLU da Papa'nın yakın dostlarındanmış. Vatikan'ın Türkiye'de elçilik açması da Menderes Hükümeti döneminde Celal BAYAR'ın tavassutu ile 1960 yılında olmuş.

1958'de Roncalli, 23. John unvanıyla Papa seçilince, BAYAR, 1959'da Vatikan'a giderek kutlamış. Vatikan'la resmi diplomatik ilişkiler de 1960'da kurulmuş. Türkiye'nin ilk Vatikan elçisi Prof. Nur VERGİN'in babası Nurettin VERGİN. Papa'nın Türkiye'deki ilk elçisi ise Monsenyör Francesso Lardona.

27 Mayıs 1960'daki askeri darbede BAYAR tutuklanarak Yassıada'ya gönderildiğinde, Papa 23. John çok üzölmüş. Yassıada Mahkemeleri'nden BAYAR'a idam kararı çıkınca üzüntüsü daha artmış. Rivayetlere göre Papa bir kardinalini Türkiye'ye gönder-

miş. Kardinal, Türkiye'ye gelerek Milli Birlik Komitesi'nden bazı isimlerle görüşerek idam cezasının uygulanmamasını rica etmiş.

Anılarında Türkiye'de bulunduğu ilk yılları, ülkede gerçekleştirilen devrimler nedeniyle *“muhteşem bir geçmişin cenaze törenini izliyor gibiyim”* cümlesiyle anlatan Papa, Türkiye'de Kıyafet Kanunu'nun yürürlüğe girdiği 13 Haziran 1935 günü İstanbul'un Latin ruhban sınıfı ile birlikte sivil kıyafetlerle Saint Antoin Kilisesi'ne doğru bir yürüyüş yapmış, İstanbul Valisi'ni de sivil kıyafetlerle ziyaret etmiş. Roncelli, Türkiye'ye sevgisi nedeniyle, Papa olduktan sonra Türkiye'de *“Türk Papa”* olarak anılmış. Papa olduğunda Dışişleri Bakanı Fatin Rüştü ZORLU, *“Papa hazretlerinin Türkiye'yi çok iyi tanıdığını düşünmek bana sevinç veriyor. Kendisi daha önce gayri resmi papalık temsilcisi unvanıyla Katolik Kilisesi'ni Türkiye'de temsil etmişti. Bir Türk dostunu papalık makamında görmenin benim için apayrı, hoş bir anlamı var”* demiş.

27 Mayıs'ın akabinde İstanbul Valisi olarak atanan General Refik TULGA da, Roncalli'nin Türkiye'de bulunduğu yılların anısına hazırlanan bir levhanın açılış töreninde *“Papa Roncalli, tarihteki ilk Türk papadır”* şeklinde konuşmuş.

Celal BAYAR, Papa'yla doğrudan temas kuran ilk Müslüman devlet başkanı olarak biliniyor. Ancak bu doğru değil, BAYAR'dan önce daha 1955'de Başbakan Adnan Menderes ve Dışişleri Bakanı Fuat KÖPRÜLÜ, Vatikan'a giderek Papa XII. Piu ile görüştü. Görüşmede Vatikan ve Türkiye arasında resmi diplomatik ilişki kurulması da gündeme gelmiş.

Öte yandan Vatikan ile İsrail arasındaki ilişkiler uzun süre olumsuz bir seyir izlemiş. Vatikan tam 45 yıl İsrail'i tanımayı reddetmiş. Buna karşı Vatikan'ın FKÖ ile ilişkisi hep olumlu olmuş. Papa VI. Paul de Papa II. Jean Paul de İsrail'e soğuk ve mesafeli durmuşlar. Papa II. Jean Paul, FKÖ'yü desteklemekle kalmamış,

Emperyalizm ve İlimli İslam

güvenilir bir rahibi, İdi Ayad'a da FKÖ'de görev yaptırmış. Vatikan'ın bronz kapısı uzun süre İsrail'e kapalı kalmış. Papa, Kudüs'ün uluslararası statüye kavuşturulmasını ve BM denetimine verilmesini, yanı sıra Kudüs'teki tüm tarihi Hıristiyan mabetlerinden Vatikan'ın sorumlu olmasını istiyordu. İsrail ise Papa'nın bu taleplerini umursamadı. Vatikan'daki rahipler de her fırsatta Batı Şeria ve Gazze şeridinden bahsederken *"işgal altındaki topraklar"* diyerek söz ediyorlardı.

Papa II. John Paul ise 1993'te Dışişleri Bakanlığı işlevi de gören Vatikan Devlet Sekreterliği'ndeki güçlü İsrail karşıtı lobinin itirazına rağmen, İsrail ile diplomatik ilişkinin kurulmasına karar verdi. Böylece İsrail'i tanıyan ilk Papa oldu. Arafat ile Papa'nın iyi ilişkileri de hep sürdü. Arafat, her yıl Papa'ya Noel tebriği gönderirken, Papa da Hz. Muhammed (SAV)'in doğum günlerinde FKÖ Lideri Arafat'ı kutlamayı hiç ihmal etmemiş.

Angelo Roncelli, 1958'de Papa seçilince Amerika'nın soğuk savaş politikalarının değişmesi gerektiğini dile getirmiş. Papa İtalyan piskoposlara da Amerika ve Sovyet Rusya'ya karşı politik olarak yansız davranmaları talimatı vermiş. Papa, CIA'nın Vatikan'da serbestçe cirit atmasına izin verilmemesini de istemiş. Latin Amerika'da Katolik kiliseleri üzerinde manevi ve siyasi otoritesi olan Papa'nın bu yaklaşımı CIA tarafından hoş karşılanmamış. *"Gideon'un Casusları: Mossad'ın Gizli Tarihi"* başlıklı kitabında yazar Gorgon Thomas, Papa 23. John'un yeni bira yansızlık politikasının tohumlarını attığı gerekçesiyle CIA'nın paniğe kapıldığını anlatır. Amerika'dan gelen baskılara karşı tutumunu değiştirmeyen Papa 23. John'un 1963'te kanserden vefat etmesi CIA çevreleri tarafından sevinçle karşılanmış.

Rivayetlere göre Bediüzzaman Said Nursi *"Zülfikar"* namındaki eserini 1951 yılında Papa'ya göndermiş ve Vatikan'dan 22

Şubat 1951 tarihli bir teşekkür yazısı almış. Bediüzzaman, Zülfi-
kar'da Kur'an-ı Kerim'in baştan aşağı mucizelerle dolu olduğunu
anlatıyor. Bediüzzaman Said Nursi'nin bu tavrı, Hristiyan dün-
yasının en eski kilisesini ve en tepedeki temsilci olan Papa XII. Pi-
us'u İslamiyet'e davet olarak görülüyor." (14 Nisan 2005,
www.yenisafak.com)

Elbette Said Nursi'yi parlatma, dinlerarası diyalog görüşünü
meşrulaştırmaya yönelik bir cemaat yazısı alıntı yaptığımız. Ancak
aynı zamanda tarihsel veriler içeriyor. Şimdi bu verilerin üzerin-
den gidelim.

Said Nursi'nin kitabını göndererek övgülerine mazhar ol-
duğu Papa XII. Pius kim? Said Nursi bu papayı neden bu kadar
önemsiyor ve daha önemlisi Papa Said-i Nursi'yi (teşekkür mek-
tubu yazacak kadar) neden ciddiye alıyor?

-Hitler'in Papa'sı

Yazar Alan Woods, genel anlamda Papalık kurumunun sı-
nıfsal konumunu anlatan Marksizm ve Din başlıklı yazısında,
Papa XII. Pius'a şöyle değiniyor:

*"Kiliseler politik olarak gericiliği sistematik biçimde destekle-
mişlerdir. 1930'larda Katolik piskoposlar, İspanyol işçileri ve köylüleri
ezme seferberliğinde Franco'nun ordularını kutsamıştı. Faşist İspanyol
basını, sık sık faşist selamı veren baş keşişlerin resimlerini basıyordu.
Papa XII. Pius, Hitler'i ve Mussolini'yi destekledi. Papa, milyonlarca
insanın Nazi ölüm kamplarında yok edilmesi karşısında sessiz kalmış
ve resmi olarak Vatikan'ın İkinci Dünya Savaşında tarafsız kaldığı var-
sayılsa da, gerçekte Nazi yanlılığı açıkça belgelenmiştir."* G. Lewy
şöyle yazıyor:

*"Hitler egemenliğinin başından sonuna kadar, piskoposlar, ina-
nanlara, Hitler hükümetini itaat edilmesi gereken meşru bir otorite ola-*

rak kabul etmeyi ögütlemekten asla bıkmadılar [...] 8 Kasım 1939'da, Münih'te Hitler'e düzenlenen başarısız suikasttan sonra, Kardinal Bert-ram Alman piskoposluğu adına ve Kardinal Faulhaber, Bavyera pis-koposları adına Hitler'e kutlama telgrafları göndermişlerdi. Almanya'daki tüm Katolik basın, Reichspresskammer'den gelen talimat doğrultusunda, bunun Führer'i koruyan mucizevi bir ilahi takdir ol-duğundan bahsediyordu." (G. Lewy, *The Catholic Church and Nazi Germany*, NY, 1965, s.310-11)

"Alman dokümanları iki önemli noktada birbirini etkileyici bir şekilde tutmaktadır", diyor Saul Freidhandler ve ekliyor, "Birincisi, görünüşe göre Bağımsız Papalık, Nazi Rejimi'nin niteliği nedeniyle azalmış görünmeyen ve 1944'e kadar da yalanlanmamış bir biçimde Almanya'dan yana bir tercih yaptı; ikincisi, XII. Pius hiçbir şeyden korkmadığı kadar Avrupa'nın Bolşevikleşmesinden korkuyordu ve gö-ründüğü kadarıyla, sonunda Batılı Müttefiklerle uzlaşsaydı Hitler Al-manya'sının Sovyetler Birliği'nin Batıya doğru ilerlemesinin önünde başlıca duvar olacağını umuyordu." " (Saul Friedhandler, *Pius XII and the Third Reich, A Documentation*, NY, 1958, s.236, vurgu benim, AW)" (Alan Woods, Marksizm ve Din, Yeni Ortam, yıl 3, sayı 105, 25 Ocak 2010)

Yani faşist bir Papa, Pius XII...

Hitler'in Papa'sı. Faşizmin Papa'sı. İnsanlık suçlarının Papa'sı.

"*Bediüzzaman*" Said, işte bu Papa'ya kitabını gönderiyor, bundan medet umuyor ve ondan gelen teşekkür mektubunda övünç buluyor.

Dahası var.

"Birinci Dünya Savaşı sırasında kendi öz devletini ve mil-letini protesto için büyük çabalar sarf eden *Bertrand Russell*, bu güzel örneklerden bir başkasıdır. Daha sonraki yıllarda bu tür

18

idealistlerin sayısı giderek artmış ve Batı'nın çeşitli ülkelerinde aydın çevreleri halini almıştır. 1960 yıllarında Vietnam'da haksız bir savaşa girişen Amerika'yı, on beş yıllık bir boğuşmadan yenik çıkartan şey, karşı tarafın silah gücü değil ve fakat bu savaşın insanlığa ve ahlaka aykırı olduğuna inanan aydınlar yığını olmuştur. Sırf bu aydın baskısı yüzündendir ki ABD, yeryüzünün tümünü kolaylıkla toz haline getirebilecek silahlara sahip olduğu halde, Vietnam Savaşı'na son vermek ve işgal ettiği yerlerden çekilmek zorunda kalmıştır.

İlginç olan şudur ki yirminci yüzyılın batılı aydınları, sadece savaş denen şeyi ahlakiliğe aykırı olarak ilan etmekle kalmamış ve fakat aynı zamanda savaş cinayetleri karşısında susan zihniyete karşı da şahlanmışlardır. Özellikle Kilise'nin ve din adamlarının bu konudaki vurdumduymazlıkları, vicdan sahibi aydınlar için daima tiksinti vesilesi yaratmıştır. Örneğin İkinci Dünya Savaşı sırasında işlenen insanlık dışı savaş olaylarına karşı Papalığın duygusuz kalması, Batılı aydınları isyana sürüklemiştir. *Malachi Martin* adındaki bir yazar, 1969 yılında yayınladığı *The Encounter* adlı kitabında, *Napolyon*'dan *Hitler*'e kadar (yani 1915'den 1929'a kadar) büyüklü küçüklü 252 savaş yapıldığını, bu savaşlar yüzünden hristiyan ülkelerin sefalet çektiğini ve fakat buna rağmen halkların savaş ruhu ile yetiştirildiğini ve saldırganlık ruhunun Doğu milletlerine dahi aşılandığını ve fakat insanlığa karşı girilen bu cinayetler karşısında kilisenin hiç bir tepki göstermediğini ve çoğu kez bu savaşlara ön ayak olduğunu hatırlatmış, *Hitler* 'in yaptıkları karşısında susup oturan Papa Pius XII'nin durumunu şiddetle yermiş ve şöyle demiştir:

Hitler'in işlediği cinayetler döneminde bu yeryüzünün manevi sayılan tek otoritesini Papa temsil etmekteydi. Ortada insanlığa karşı vicdansızca işlenmekte olan bir cinayet vardı. Pius, 1939 yılında papalığa getirildiğinde, jeopolitik bir kafa yapısına sahipti ve korktuğu

tek bir şey vardı ki o da Marksizm (ve dolayısıyla Komünizm ve Rusya) idi. Hayal ettiği şey de Avrupa ülkelerinin siyaseti ve kaderi üzerinde papalığın geçmiş dönemler boyunca sahip bulunduğu ve fakat daha sonra yitirdiği etki ve denetim yetkisini yeniden canlandırmaktı...

Şuna inanmıştı ki Avrupa'da Hristiyan dininin hegemonyasını, totaliter bir düzen sayesinde yeniden kurmak mümkündür. Sırf bu düşünce ile ki ödün yoluna başvurdu ve imzaladığı anlaşmalarla Hitler'in cinayetlerine göz yumdu. Şunu umut etti ki eninde sonunda hayal ettiği şey gerçekleşecek, yani Avrupa Bolşevik tehdidinden kurtulacaktır. Hesapladığı şey Mihver devletlerinin (Almanya ve İtalya'nın) zafere ulaşmalarıyla Avrupalılık ruhu yeniden ve eski şekliyle canlanacaktır...

(Ne ilginçtir ki) savaş bittikten sonra dahi Papa'nın ağzından Hitler'i suçlayıcı nitelikte bir söz çıkmamıştır. Sadece genel deyimlerle işkence ve vahşet usullerini yerici beyanlarda bulunmuştur... Denecektir ki Papalık sesini yükseltmiş olsaydı da hiç bir şey değişmezdi! Doğrudur, fakat önemli olan bu değil, vicdani bir görevi yerine getirme sorunudur. Manevi protestolar mutlaka olumlu bir sonuç almış olmak için yapılmaz... İnsanlık dışı davranışlara karşı vicdan sesini duyurtmak amacıyla yapılır... Manevi görevlerin mükâfat ve mücazati, bu görevlerin bizatihi kendilerinde mündemiçtir..."

Yazar bu vesileyle sadece Papa'nın değil fakat tüm hristyanların duyusuzluğunu da suçluluk konusu yapmıştır:

"Dinler tarihinin tiksinti yaratan bir görünümü vardır ki o da bu dinlerin Tanrı adına insanlara ızdırap, ceza ve cezaları kutsal saymalarıdır. Tarihin kanıtladığı şudur ki hristiyanlar, hristiyanlığın yaşayabilmesi uğruna prensipsizliği doğal bulmaktadırlar..." (A. Woods, age)

-Said-i Nursi'nin Papa'sı, Papa'nın Faşizmi, Faşizmin Bilançosu

Said Nursi'nin "Zülfıkar"ını göndererek takdirlerini topladığı Papa XII. Pius Hitler faşizmiyle böylesine içli dışlıydı. Faşizmin suçlarının ortağıydı. Öyleyse kabaca da olsa Hitler faşizminin suçlarını görmekte yarar var:

"Alman faşizminin bu savaş sırasında yaptıklarını şöyle toparlayabiliriz; Tüm Avrupa'yı; Yunanistan'dan Fransa'ya, Bulgaristan'dan Polonya'ya kadar işgal eder ve bu işgal sırasında da halklara karşı en vahşice katliam ve işkencelerle birlikte soykırım da uygular. Bu katliamlar halkların bilincinde öyle yer etmiştir ki Hitler adı bugün bile aynı nefretle anılmaya devam ediyor.

İlk akla gelenlerden biri Nazilerin toplama kampları. Buralarda her şey bir işkence aracı haline getiriliyor, insanların ne zaman nasıl can vereceği bilinmiyordu. Askerler tutsakların vücutlarından kan çekiyor, sonra asıyor ya da kurşuna diziyorlardı. Soğuk yemek-su-banyo-tuvalet her şey işkence aracıdır. Her gün kurşuna dizilen yüzlerce insan, gaz odalarında boğularak ve yakılarak öldürülen milyonlar Nazilerin eseri idi. Maydanek, Autswitzch, Birkenau, Treblinka, Bunzig ve adını bilmediğimiz pek çok kampta bulunan toplu mezarlar Nazilerin eseridir. Kamplardaki tutsakları dondurucu soğukta aç ve çırlıçılak çalıştırmak Nazilerin eseridir.

"Bu soğuğa dayanmak korkunçtu. Zayıf olan herkes, yolda ya da fabrikada, makine başında ölüyordu. Cesetleri çukurlara yığıyorlardı. Ve en ufak hatasından ötürü insanları yine aynı çukurlara atıyor, yiyecek vermiyor, yere bir şey sermeye dahi izin vermiyor, bütün bir gece boyunca çıplak toprak üzerinde oturtuyorlardı. Yalnızca sabahleyin sayıma çağırıyor, sayımdan sonra yiyecek vermeksizin, yine çukura gönderiyorlardı." (Madalyonlar-Zofra Nalkovuska- syf:33)

İnsanların yağlarından sabun yapıldığını duyanlar inanmak istemiyordu ama gerçektir.

"Gdonsk'in dışında, Vişneş' de Anatomi Enstitüsü'nün yanındaki

tuğladan yapılma o kızıl ve ufak bina, katledilmiş insanlardan çıkan yağları sabuna dönüştürmek, derilerini ise döverek parşömene çevirmek için yeterli oluyordu.” (a.g.e, s:75)

Hitler faşizmi, “bu kanlı tarihi yazarken 60 milyon insanı katletmiş, 35 milyon insanı sakat bırakmıştır. Sadece Sovyetler Birliği’nde 1718 şehri yıkmış, 20 milyon insanı katletmiştir. Gaz odalarında 6 milyondan fazla Yahudiyi ve sosyalisti vahşice katleden onlardır.” (Forumti.com/Naziler Hakkında Bilgi Ortaya Çıkışı ve Çöküşü, 30.04.2009)

-Bir Zülfikar da Amerika’ya

“Hristiyanlara kitap gönderme faaliyeti bu kadarıyla kalmaz. Bir konuşma sırasında, *“Almanya ve Amerika’dan Risale-i Nur’lar isteniyor; buralara gidecek kardeşlerimiz Risale-i Nur götürsünler”* der.

Said-i Nursi, 1918’de Rus esaretinden kaçışında Almanlar tarafından işgal edilmiş olan Polonya topraklarından Berlin’e gelmiş ve orada iki ay kadar kalmıştı. 36 yıl sonra 1954 yılında da talebesi Muhsin Alev’i Berlin’e gönderir. Bundan önce de Berlin Camii imamına *“Zülfikâr”* isimli eserini göndermiştir. Yine Hekimoğlu İsmail de ABD’ye kurs gereği gittiği zaman, Vashington’daki *“The Islamic Center”*e eserleri teslim eder.

Yine o, 1953’ün yaz aylarında İstanbul Fener Patriği Athenagoras’la İslam ve gerçek Hristiyanlık dinlerinin barışması, hiç olmazsa esas meselelerde ittifakın gerekliliği gibi onula da görüşür. Said-i Nursi bu konuşma sırasında ona, *“Hristiyanlığın gerçek dini olan tevhid ve peygamberliği kabul ettiğiniz gibi, Hz. Muhammed’i de peygamber ve Kur’anı da Allah’ın kitabı olarak kabul ederseniz, kurtulanlardan olursunuz”* der. Patrik Athenagoras, *“Ben kabul ediyorum”* deyince Said-i Nursi, *“O halde siz bunu dünyanın diğer ruhani*

reislerine de söylüyor musunuz?” deyince Patrik, “Söylüyorum, ama onlar kabul etmiyorlar” diye cevap verir. 1955’te Türkiye ile Irak arasında karşılıklı işbirliği anlaşması (CENTO) üzerine, Said-i Nursi devletin başındakilere hitaben kaleme aldığı mektubunda, komünizm akımına karşı İslam dünyası ile ittifakın önemini ve bu ittifak neticesinde sulh ve sükûna şiddetli muhtaç olan Hıristiyan ve diğer din mensuplarının da memnun olup bu vatan ahâlisine karşı dostluklarını devam ettirdiklerini ve ettireceklerini ifade eder.” (Necmeddin Şahiner, Son Şahitler)

-Kennedy’e de Göndermezseniz Hatırım Kalır...

Göndermişler... Nurcular risaleleri ABD Başkanı Kennedy’e de göndermişler. Başka türlü de düşünülemezdi zaten. Üstelik Kennedy de aynı Papa XII. Pius gibi teşekkür mektubu göndermiş. Bunu da övünerek yayınlıyor Nurcular:

“Ankara’da Kemalettin Ceviz bir kısım risaleleri İngilizceye tercüme eder ve İzmir’e, Mustafa Birlik’e gönderir: “İzmir’de NATO var. NATO’daki subaylar vasıtası ile tercümeleri bir tetkik ettiriverin” diyorlar. İşte Necdet Doğanata, onun ağabeyi üsteğmen ve bir de Esat Kâşif vardı, Astsubay. Onlar NATO’daki subaylara götürdüler bunları. Subaylar diyor ki, Bu papaz lisanı, biz bunu anlamayız.”

Onun üzerine Alsancak’ta bir papaz vardı. Ona gittiler. Adam önce tashih etmek istemedi. Sonra yaptı neyse. O atmosferde bunları nasıl göndereceğiz Amerika’ya?”... “Ferrin Agan diye Eskişehirli bir Astsubay vardı. Bizim dükkânın yanındaki lokantaya gelir, yemek yerd. O gitti ABD’ye.” Birlik, binbir güçlükle bir yolunu bulup kitapları Amerika’ya ulaştırır. Ferrin Agan’da baskılarını yaptırır. “Ferrin bana da on tane göndermiş. Ben bunlardan bir tanesinin Amerika Başkanı Kennedy’ye gönderdim. Ve Kennedy’den de teşekkür mektubu geldi...” (Portre, Mustafa Birlik, Aksiyon Dergisi, 13 Şubat 2006)

Emperyalizm ve İlimli İslam

Açıktır ki bunların hiç biri “tebliğ” değildir. Bağlanmadır. Katılma, eklemlenmedir. Ancak bu bağlanma veya eklemlenmeyi “dinsel” bağlamda görmek yanılığ olur. Ruhani değil, maddesel bir bağlanmadır bu. Hristiyanlığa değil faşizme, kapitalizme, emperyalizme bağlanmadır.

Emre KONGAR, bu bağlanmayı, bir başka deyimle Nurculuğun ve Said-i Nursi’nin güçlenme ortamını ve nedenlerini “*Tarihimizle Yüzleşmek*” kitabında anlatıyor. Özetle aktarıyorum:

“İkinci Dünya Savaşı’nın bitiminde, Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombalarıyla başlayan Soğuk Savaş, bütün dünyayla birlikte Türkiye’deki ana belirleyici öge olmuştur. Dünya, İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra iki ayrı kampa bölünmüştü. Bunlar Amerika Birleşik Devletleri’nin öncülüğünü yaptığı “*Batı Bloğu*” ve Sovyetler Birliği’nin önderliğini yürüttüğü “*Doğu Bloğu*” ydu. Bu iki blok arasındaki Soğuk Savaş, her iki bloktaki ülkelerin toplumsal, ekonomik, siyasal ve kültürel yapılarını derinden etkilemiştir.

Türkiye, Sovyetler Birliği’nin 1946 yılında Kars, Ardahan ve Boğazlar üzerinde hak iddia etmesi nedeniyle korunma ihtiyacı duyarak, yoğun çabalar sonucu, ABD’nin öncülüğünü yaptığı Batı Bloğuna girer. 12 Mart 1947 tarihinde, ABD başkanı Harry S. Truman, Kongre’den komünist tehdidi altında olan Yunanistan ve Türkiye’ye yardım yapılabilmesi için 400 milyon dolar ödenek ister. Gerekçe olarak komünist ayaklanmalara ve Sovyet tehdidine karşı hür devleti koruma amacını belirtmiştir.

Batı Bloğu ve Doğu Bloğu’nun belli başlı üç savaşım alanı vardı:

- 1) Silah üstünlüğü
- 2) Ekonomik üstünlük
- 3) Siyasal, kültürel ve ideolojik üstünlük.

Siyasal, kültürel ve ideolojik alanda yürütülen savaşım esas olarak, her iki kampın da kendi rejimlerini öven, rakibinin rejimini ise eleştiren bir propaganda kampanyası biçimindeydi. Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi savunmak, tumarhaneye kapatılmak veya Sibiry'a sürülmek için yeterli nedendi. Amerika'da komünistler fişleniyor ve devlet memuru olamıyordu. Türkiye'de komünist olmak yasalarla yasaklanmıştı, komünist olanlar hapse atılıyordu. Sol görüşler baskı altına alındı. Bu uygulama, Demokrat Parti iktidarının 1951'deki ünlü komünist tevkifatı ile doruk noktasına ulaştı.

Batı, Amerika Birleşik Devletleri'nin önderliğinde, dinleri ve milliyetleri reddeden, kendisinin bir *"Proletarya diktatörlüğü"* olduğunu öne süren Sovyetler Birliği'nde ve onun denetimlerindeki ülkelerde, klasik özgürlüklere dayalı demokrasi ile birlikte, dinci ve milliyetçi ideolojileri, hareketleri, oluşumları destekliyor ve güçlendiriyordu. Bu nedenle Türkiye'de din ve milliyetçilik yeniden siyasal önem kazandı, din istismanı yeniden siyasete egemen oldu, Başbakan Adnan Menderes, Said-i Nursi'nin elini öperek bu değişmeyi simgesel olarak da halka ilan etti. 1945'te Soğuk Savaş'ın başlamasıyla, Atatürk'ün yeni bir toplum inşası projesi, yerini Batı liderliğindeki anti-komünist güdümlemeye bırakmıştır.

Batı, yani onun lideri Amerika için önemli olan, demokrasi değil, hele anti-emperyalist niteliği hala belleklerde olan Atatürk Devrimleri hiç değil, sadece anti-Sovyetler Birliği anlamını taşıyan anti-komünizmdir."

Ülkemizde Said-i Nursi ve Nurculuk hareketinin güçlenmesinin nedeni; ABD'nin, Rusya'dan yayılan komünizme karşı panzehir niyetiyle kullandığı milliyetçi ve dinci akımları Türkiye'de de desteklemesidir. Çünkü eğer Türkiye'de komünistler yönetimi ele geçirseydi, bu ülke Batı Bloğu'ndan çıkacak ve

Emperyalizm ve İlimli İslam

muhtemelen diğer düşman kampa katılacaktı. Bu yüzden Said-i Nursi hareketinin ülkede güçlenmesi, ABD'nin anti-komünist bir kuşak yetiştirme isteğinin doğal ürünüdür. Yani Nurculuk hareketi, emperyalist ABD'nin Soğuk Savaş döneminde gereksinim duyduğu, Türkiye'deki egemenliğini kalıcılaştıracak anti-komünist propaganda siyasetinin bir parçası olmuştur. Bu anlamda da Said-i Nursi hareketi, açıkça dile getirdiği Amerikan taraftarlığıyla da, Amerikan emperyalizmiyle dolaylı uzlaşmaya ve bütünleşmeye gitmiştir.

Said-i Nursi *'Beyanat ve Tenvirler'* adlı yapıtında, ABD'ye olan sempatisini şöyle açığa vurur: *"Amerika gibi, din lehindeki ciddi çalışan muazzam bir devleti, kendine hakiki dost yapmak, iman ve İslamiyetle olabilir."*

Said-i Nursi, ABD'nin genel olarak kendi düşünce yapısındaki görüşleri desteklediğinin farkındaydı. Bu nedenle Amerika'ya, gizlemeye gerek duymayacak şekilde çok yakın bir çizgideydi. Kesinlikle bu emperyalist ülkeye siyasal anlamda karşıtlığı yoktu. Tersine Amerika'nın İslam Birliği ülküsünü desteklediğini söylüyor ve görev başındaki hükümete de bu fırsatın değerlendirilmesi yolunda çağrılar yapıyordu: *"Rehber Risalesindeki Leyle-i Kadir Mes'elesi; şimdi hem Amerika, hem Avrupa'da eseri görülüyor. Onun için şimdiki bu hükümetimizin hakiki kuvveti, hakaik-i Kur'aniyeye dayanmak ve hizmet etmektir. Bununla ihtiyat kuvveti olan üçyüz elli milyon uhuvvet-i İslâmiye ile ittihad-ı İslam dairesinde kardeşleri kazanır. Eskiden Hristiyan devletleri bu ittihad-ı İslâma taraftar değildiler. Fakat şimdi komünistlik ve anarşistlik çıktığı için; hem Amerika, hem Avrupa devletleri Kur'ana ve ittihad-ı İslama tarafdar olmaya mecburdurlar."*

Said-i Nursi kendi hareketinin, ülkeyi komünizmden koruduğuna derinden inanmıştır. Hatta kendi etkisine, akıl almaya-

cak özellikler, yüceltmeler ve abartmalar yaparak işi ifrata vardır-
mıştır. Said-i Nursi'nin talebelerinden Bayram Yüksel'in aktardığı
şu anı, bu durumu çok iyi açıklar: *"Bir seferinde de şöyle konuş-
muştu: 'Sizden soruyorum, koca Çin'i ve Balkanlar'ı yutan bir ejderha
Türkiye'ye neden birşey yapamıyor?' Bizler sükût ettik. Tekrar sordu,
yine sükût ettik. Üstadımız, 'Kur'an-ı Kerim'in bu zamandaki hakiki
tefsiri olan Risale-i Nur'un sayesinde' dedi. Benim içimden bir sual
geldi. Acaba Risale-i Nur koca Rusya'yı nasıl durduracak? O zaman
Üstadımız şöyle buyurdu: 'Bakın bir Miralay talebem gitti, Onuncu
Sözü habbeciklerle Şarkta neşretti, Rusya'nın önünü aldı.' Yine benim
hatırıma geldi. Onuncu Söz elli-altmış nüsha kitap. Nasıl koca Rus-
ya'nın önünü alacak? Üstadımız şöyle dedi: 'Esas manevî atom bombası
Risale-i Nur'dur.' Onların atomundan daha üstündür. Sizler korkma-
yın, bu memlekette Risale-i Nur olduğu müddetçe Rusya bu memlekete
giremez."*

Daha sonraki dönemde olan biten de bir başka düzeyde ve
bir başka açıdan Said-i Nursi hareketinin gelişim ortamıyla benzer
gelişme yaşanmıştır. Son 30 yıl diye çerçeve çizebileceğimiz
dönem içinde Siyasal İslam-Emperyalizm ilişkisiyle ilgili olarak,
açıklayıcı olsun diye buraya bir başka metni almak istiyorum:

- Serbest Pazar Ekonomisinin Dini: Dinler Arası Diyalog...

"Dünyada, bugün, sosyal değişimin aracı olarak kabul edi-
len ve Vatikan onaylı üç hareketten biri, Said-i Nursi hareketidir.
İkinci hareket, ruhen ve tarihi olarak birinci hareketle bağlantılı
olan Fethullah Gülen hareketidir. Üçüncüsü ise Asian Muslim Action
Network (AMAN) hareketi olarak bilinen ve 18 Asya ülkesinde or-
ganize olan bir harekettir. Bu üç hareketin hiçbirisi, kendisini, pasif
İslamcı ya da barış hareketi olarak tanımlamaz. Onlar kendilerini,
İslamın doğası gereği olduğunu söyledikleri barış, adalet ve şiddet

Emperyalizm ve İlimli İslam

içermeyen bir dünyanın ajanları gibi çalışan bir İslami hareket olarak tanımlarlar. İlk iki hareket lider kökenli harekettir. Bunları *Said-i Nursi ve Fethullah Güle'in* vaazları ve yazıları belirler. Ulusal ölçekte başlayan bu hareketler şimdi uluslararası düzeye ulaşmış ve Batı Avrupa ve Kuzey Amerika dâhil dünyanın çoğu bölgesinde yaşam ve aktivite olanağı bulmuştur. Üçüncü hareket olan AMAN, sosyal adalet aktiviteleri ve ilerici İslam hareketleri olarak adlandırıldıkları hareketlere öncülük eden bir yapılanma içindedirler. Bu genç ve hızlı büyüyen hareketin tek bir kurucusu olmayıp ulus orijinli ve ideolojik merkezli değildir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde doğmuş olan ve Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk dönemlerinde olgunlaşan Said-i Nursi hareketi, Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulma aşamasında, laiklik ve dincilik, modernlik ve gelenekselcilik, bilim ve ruhanilik, millet ya da ümmet olmak arasındaki çatışmalar ortamında yeniden biçimlenmiştir. Said-i Nursi, Kuran'ı modern bilimlerin ışığında analiz ettiğini iddia eder. Ancak, modern bilimlerin insanı Allah'tan uzaklaştırdığını, Allah'ın rehberliğinden ayırdığını da ileri sürer. Nursi'nin görüşleri üç alanda farklılık gösterir: Bunlar, barış üzerine düşünceleri (savaşlara karşı çıkma), modern medeniyetlere eleştiriler ve İslam-Hıristiyan birlikteliğidir.

Bu üç öge, Nursi hareketinin karakteridir ve öteki modern Müslüman hareketlerden onu ayırır. Nursi'nin Müslümanlar ve Hıristiyanlar arasındaki ruhani ilişki çabaları ise 1911'de başlamıştır. Türkiye ve İslam dünyasını, Batı bilim ve teknolojileri ile modernize etme fantezileri, Hıristiyan dünyasının haz duygularını kamçılama etkili olmuş, Nursi'yi aracıları olarak görme ve değerlendirmelerine yol açmıştır. Savaşlara da karşı olduğunu söyleyen Said-i Nursi, Kore Savaşı sırasında kendi üyelerinin komünistlere karşı savaşını desteklemiş, yüreklendirmiş ve komünistleri öldürmekle ateizme karşı verdiğini söylediği savaşın

silahlı destekçisi olmuştur. Nursi, modern yaşamda Müslümanların doğal partnerlerinin İsa'nın öğretilerini izleyen Hristiyanlar olduğunu ifade ediyordu. Müslümanlar, diğer Müslümanlarla birliktelik kurmakla yetinmemeli, dindar Hristiyanlar ile de birliktelik kurmalıydı. Nursi, Müslüman-Hristiyan ilişkilerini, barış, uzlaş ve dostluk adına sürdürdüğünü ifade ediyordu. 1950'de Papa XII. Pius'a bir mektupla birlikte yazılarını gönderdi. 22 Şubat 1951'de bir teşekkür mektubu aldı. 1953'te Said-i Nursi, Patrik Athenagoras'ı İstanbul'da dostluk ve işbirliği adına ziyaret etti. 1960'ta 84 yaşındayken öldü.

Nur hareketinin izleyicilerinin 5-6 milyon dolayında, bazılarına göre de 9 milyon dolayında olduğu söylenir. Risale-i Nur öğrencileri, haftada iki kez Nursi'nin yorumlarını tartışmak için bir araya gelirler. Ekim 2007'de Londra'da yapılan, Fethullah Gülen hareketini değerlendiren Hristiyan sponsorlu toplantıya sunduğu bildirisinde Mustafa Akyol, Nursi'nin düşmanlarının Siyonizm ve Batı tipi sömürgecilik olmadığını, onun düşmanlarının materyalist felsefe ve komünist ideoloji olduğunu ve Batı dünyasını kendisine müttefik seçtiğini ifade etmiştir...

Karl Marx, "*Tarihsel bütün büyük olayların, ilkinde trajedi olarak, ikincisinde komedi olarak iki kez yinelandığını*" yazar. Bu, Nursi'nin iki dönemini açıklamaya yarayan çok iyi bir saptamadır. Bir din ya da yenedünya düzeni olarak tanımlayabileceğimiz bu ideoloji, neo-liberal anlayışla tümüyle uyum içindedir. Hareket ilk 1970'lerde Nursi'nin fikirlerini dile getirip kendince katkılarda yapan bir vaizin önderliğinde başlamıştır. Gülen hareketi, zaman süreci içinde toplumsal olarak sınırlı yaşam alanları yaratmaktan çok, gazete ve TV gibi iletişim araçları ile toplumla iletişim başlatmıştır. Abant Platformu ve Kùltürler Arası Diyalog Platformu gibi girişimler oluşturmuşlardır. Nursi'nin yazılarındaki dinler arası ilişki çabaları, Gülen hareketi ile ivme kazanmıştır. Nursi'nin

Emperyalizm ve İlimli İslam

söylemlerindeki yalnızca iyi Hıristiyanlar ile ilişki çabaları, Gülen hareketinde tüm dinlere uzanacak kadar söylemini genişletmiştir.

Gülen hareketi, dinler arası diyalogun en büyük düşmanı-
nın modern yaşamda gördükleri ateist ve laik yaklaşımlar oldu-
ğunu açıkça ifade etmektedirler. Diyalogun sonucunda en çok
arzulanan şey, bilimsel materyalizmin yok edilmesidir.

1990'dan başlayarak harekete uluslararası boyut kazandı-
rılmıştır. Bugün Gülen hareketi, Türkiye'deki yeni Müslümanlığın
adı olmuştur. Sosyolog *Jenny B. White*, bu hareketi İslamiyete bir
alternatif olarak tanımlar. Çünkü bu tip bir Müslümanlık, kapita-
lizmin lehinedir. Hatta Gülen Müslümanlığı, gerçek Müslüman-
lıkla çatışık; İslami değer yargıları ile çelişkili ve ona yabancıdır.
Serbest pazar ekonomisi ile İslami değerlerin birleştirilmesi Gülen
hareketine ivme kazandırmıştır.

Sosyolog *Max Weber*, Batı'da kapitalizmin yükselmesinin ve
serbest pazar ekonomisinin din engelinin bertaraf edilmesi ile ge-
liştğini ifade eder. Weber bu bağlamda İslamı kapitalizmin yer-
leşmesine engel olarak tanımlamış, ancak Gülen hareketi
İslamiyette yaptığı reformlar ile kapitalizmi İslamiyet ile birleştirir-
miştir. Bu süreç, Türkiye ve Malezya gibi toplumlarda, İslamın
dini öğretisi metninin yorumlanarak iş hayatına, kapitalizme uyar-
lanması biçiminde değerlendirilebilir. Berlin'de kurulmuş bir dü-
şünce örgütü olan ESI (*European Stability Initiative*), Fethullah
Gülen ve grubunu, "*İslamın Calvinistleri*" olarak tanımlar.

Yapılanması ve içeriği bakımından ilk iki hareketten tama-
men farklı olan bu örgütlenme, ilerici olarak tanımlanan İslamcı
bireyleri, grupları, kurumları Asya zemininde 18 ülkede organize
etmektedir. Ekim 1990'da küçük ama etkin bir grup Müslüman
bilim adamı ve sosyal aktivist tarafından kurulan bu örgüt, ahlak
dışı yaşam, materyalistik yaşam, artmış etnik ve dinsel çatışmalar,

kadın ve çocuklara karşı şiddet ve çevre katliamı gibi geniş bir perspektifte mücadele yapacaklarını belirtmiştir. Yeni bir İslami bakış ile demokratik haklar, kadın ve çocuk hakları bakımından güney ve güneydoğu Asya ülkelerinde ilerlemeler kaydettiklerini ileri sürmektedirler. Programlarına, *barış kültürü*, *dinler arası diyalog*, *kadın ve barış*, *gençlik ve barış*, *fakirlik ve barış* gibi yenedünya düzeninde duymaya alışkın olduğumuz çalışmaları eklediklerini ifade etmektedirler.

Aynen Gülen hareketi gibi, bu hareket de eğitim kurumları ve gençlik kampları organize etmektedir. Görüldüğü üzere, Yeni Dünya Düzeni, İslamın Batı'yı keşfetmesi şeklinde değildir. Kapitalizmle uyumlu hale getirilmiş Hristiyanlığın, kendine engel olarak gördüğü İslami felsefe ve tasavvuf fikrini yok ederek İslamı kirli kapitalist sistemlere uydurması ve uyarlamasıdır. Çünkü onlar, İslami felsefenin, faiz, rüşvet, haksız kazanç, emek harcamadan kazanç, sömürgecilik sistemlerini yasakladığını çok iyi bilmektedirler.” (Gülümser Heper, hakimiyetimilliyeye.org, 24 Nisan 2008)

- RAND Raporu: İslamiyeti Deforme Edelim

ABD'nin Irak eski Büyükelçisi Zalmay Khalilzad'ın Yahudi asıllı eşi Cheryl Barnard 2003 yılında da yine Rand Corporation adına *“İlimli İslam”* (Civil Democratic Islam) adlı 83 sayfalık bir rapor yayınladı.

Bu raporda *Kur'an-ı Kerim ayetleri ve Hadisler üzerinde şüpheler ve oynamalar meydana getirerek İslam'ı dejenera etmek için yeni yöntemler* tavsiye edilmekteydi. Bu dejenerasyon sürecinde ABD yönetimine bazı *“Müslüman liderleri”* uygun şekilde kullanmayı tavsiye eden raporda, *“kullanılması gereken”* sözde İslami liderlerden bazıları şunlardı:

Emperyalizm ve İlimli İslam

Eski Bosna Müftüsü Mustafa Cerić, UCLA'nın İslam Hukuku Profesörü Abou El Fadl, Türkiye'den Fetullah Gülen, *“İslami anlaşmalar için öneriler”* adlı kitabın yazarı Muhammed Shahrur ve Amerika İslam Yüksek Konseyi (ISCA) başkanı Şeyh Hişam Kabbani.

RAND'ın önerileri Türkiye'de hemen yürürlüğe sokulmaya başlandı. Öyle şeyler yapılacaktı ki, İslam'ın en temel değerleri tartışılacaktı.

-Emperyalizme İlimli Kur'an Yaratma Çabaları:

Ayetlere Sansür

Said-i Nursi'deki *“komünizme karşı İslam-Hristiyan birlikteliği”*, Fethullah Gülen'deki *“bütün dinlerin birlikteliği”* nasıl gerçekleşecektir?

Bunun önünde en temel iki kurum bulunuyor. Birincisi, İslamiyetin kutsal kitabı Kuran ve Hazreti Muhammed.

Kuran'daki bazı ayetler ve Hazreti Muhammed gerçeği çok kesin kırmızı çizgiler koyuyor.

İkinci büyük engel ise bizzat Papalık Kurumu. Said-i Nursi'nin de Fethullah Gülen'in de yanaşmak istediği papalığın bu konuda kesin kararı var. Onlara göre dinler arası diyalogun tek koşulu, Müslümanlığın veya Müslümanların Hristiyanlaştırılmasıdır.

İşte bu nedenlerle emperyalizm işe önce Kuran'ın ilimli hale getirilmesiyle başladı. İlk hareket, ABD'nin eski büyükelçisi Eric Edelman ve AB Türkiye Delegasyonu Başkanı Kretschmer'den geldi.

AB Türkiye Delegasyonu Başkanı Kretschmer'in bizzat, eski ABD Büyükelçisi Edelman'ın ise mektup yazarak rahatsızlığını dile

getirdiği ve her cuma camilerde okunan Ali İmran Suresi'nin 19. Ayeti, *“Allah Katında Yegâne Din İslam’dır”*, AKP hükümetinin gayretleriyle hutbeden çıkartılarak yerine hadis-i şerif konuldu.

Yeni düzenleme doğrultusunda artık imamlar Cuma Hutbeleri'nde söz konusu ayeti okumuyor. Bu ayetin yerine *“Tövbe eden hiç günah işlememiş gibidir”* Hadis-i Şerifi okunuyor. Bütün müftülüklere gönderilen ve hutbe dualarının yeniden düzenlenmesine ilişkin kararları içeren kılavuzda da, bugüne kadar her Cuma namazından okunan Ali İmran Suresi'nin 19. Ayeti, *“Allah Katında Yegâne Din İslam’dır”* ayetine yer verilmiyor.

Cuma hutbelerinde söz konusu ayetin okunmasından ABD ve AB'li yetkililer rahatsızlık duyuyordu. Hatta eski ABD Büyükelçisi Eric Edelman bu konuda Diyanet'den sorumlu Devlet Bakanı Mehmet Aydın'a bir mektup yazmış ve bu mektupta söz konusu ayetin Hristiyanlara tehdit olarak algılandığını belirterek Ayet-i Kerime'nin hutbeden çıkarılmasını istemişti. Aynı şekilde AB yetkilileri de *“Allah katında din İslam’dır”* ayetinin diğer dinlere baskı olduğu ve laikliğe aykırı olduğu gerekçesiyle hutbeden çıkarılmasını istemişti. AB Türkiye Delegasyonu Başkanı Kretschmer bu konudaki rahatsızlığını bizzat iletti.

Bu kadar değil. ABD ve AB burada durmuyor. Bir başka olay patlıyor.

Olay şu:

İstanbul'un en turistik ilçelerinden Eminönü'nde bir cami var. Söz konusu cami, *Gülhane*'de 1769'da Sultan III. Ahmed'in kızı Zeynep Sultan tarafından mimar *Mehmed Tahir Ağa* ya yaptırılan tarihi *Zeynep Sultan Camii*. İşte bu caminin kapısındaki tahaya 2008'in yaz aylarında yazısıyla bir ayet yazıldı. Ayet şöyle:

“Ey iman edenler! yahudileri ve hristiyanları veli (sırdaş, dost ve idareci) edinmeyin. Onlar (ancak) birbirlerinin yar ve yordakçısı

(İslamın da düşmanı)dırlar. Kim onları (ve aynı zihniyette olanları) veli edinirse, o da onlardandır. Şüphesiz Allah (böylece kendilerine ve müslümanlara) zulmeden toplumu doğru yola erdirtmez.”(Maide Suresi, 51. ayet)

Ayet Hürriyet gazetesi tarafından gündeme getirildiğinde basında büyük tartışma koptu. Tartışmanın odak noktası, Yahudileri ve Hristiyanları “dost edinmeyin” noktasında değildi. Veli sözcüğünün Arapçada “sırdas, dost ve idareci” anlamları vardı. Asıl tartışma Yahudileri ve Hristiyanları veli ve idareci edinmeyin emri üzerinde kopuyordu. Konuyla ilgili olarak tartışanın yaşandığı günlerde çeşitli gazetelere demeç veren ilahiyatçı Prof. Yaşar Nuri Öztürk’ün görüşü şöyleydi:

“Başta Ehli Kitap toplumlar (Yahudi ve Hristiyanlar) olmak üzere, İslam’a ve Müslümanlara kötülük yapmış toplumları ve kişileri dost edinmek, hele hele onları güdücü-yönetici mevkiine getirip Müslümanların işlerini ve iplerini onların eline vermek, Allah’ın öfkesine çarpılmanın temel sebeplerinden biridir. Bu ayette, Müslümanların, Yahudi ve Hristiyan toplumları, işlerinin başına geçirmesi ve işlerini bu toplumlara teslim etmesi açıkça yasaklanmıştır. Kur’an-ı Kerim’de bu ifade hem isim hem de fiil olarak kullanılmıştır

AB ve ABD gibi zulüm, riya, sömürü toplumlarını, onların içine girip üyesi olmak (Kuran’ın deyimiyle, içlerine dalmak) suretiyle iş ve emanetlerin başına getirmek Müslüman kitlelerin egemenliğini onların eline vermek, Kur’an-ı Kerim’in değişik bağlamlarda dikkat çektiği büyük felaketlerdendir. İslam tarihinde bu felakete devlet adamı olarak ilk dikkat çeken önder de Mustafa Kemal olmuştur.”

Bir başka ilahiyatçı Prof. Yümni Sezen de basına yaptığı açıklamalarla tartışmaya katıldı.

Prof. Dr. Yümni Sezen’in, ‘Dinler Arası Diyalog İhaneti’ kitabında, diyalog çabalarını ilahiyat ve siyaset açılarından ele alıyor.

Sözen, kitabında ve demeçlerinde şunları söylüyor:

“Dinler arası diyalog, iddia ve zannedildiğinin aksine, İslam süzgecinden geçemeyecek durumdadır. İddialar saptırmadır. İslami ve milli olana ihanet şeklindeki bu haliyle dinler arası diyalog, Türk milletinin ve diğer Müslüman aleminin hiçbir derdine deva olmayacak bir anlayıştır. Aksine iman ve maneviyat bunalımı yaratacak ve geleceği tehlikeye sokacak görünümdeydir. Bu hareketin gerçek yüzü, Papa’ya sunulan bir güven mektubundan ibarettir. Arka yüzü Vatikan’a bakan bu projenin ön yüzü, Müslüman’ı ehlileştirme yahut etkisizleştirme, daha da Türkçesiyle iğdiş etmedir. Hristiyan’a hoşgörü, Müslüman’a tuzak şeklinde gelişen bu diyaloga, olanları göz önüne alarak, Hristiyanlığı Müslüman’a sevdirmeye faaliyeti olarak da bakabiliriz. Bu faaliyette Hz. İsa, etrafında bütünleşmemiz istenecek kadar hep ön planda ve gündemde, Hz. Muhammed’in adı bile geçmemektedir. Neresinden bakılırsa bakılsın dinler arası diyalog, Müslüman için bir çıkmaz sokaktır.”

Adalet eski Bakanı Şevket Kazan, Maide Suresi’nin 51’inci ayetindeki ‘Veli’ kelimesinin ‘Velayet eden, yöneten’ anlamına geldiğini vurgulayan Şevket Kazan, Bazı İslam alimleri bunu ‘dost edinmeyin’ şeklinde yorumluyor. Bu, ayetin hakikati açısından son derece yanlıştır diyordu. Hristiyan, Yahudi ve Müslümanların Osmanlı topraklarında yıllarca iç içe yaşadıklarını ve dostluk ilişkisi sürdürdüklerini belirten Adalet Eski Bakanı Şevket Kazan, ‘Onlardan dost edinmeyin’ dersiniz, ‘onlarla görüşmeyin, hatta selamlaşmayın’ anlamı çıkar. Kur’an dostluğu değil, gayrimüslimleri ‘veli tayin etmeyi net bir dille yasaklar’ değerlendirmesini yapıyordu.

Avrupa Birliği, ABD ve Türkiye’deki işbirlikçileri, elbette Türkiye’de Yahudileri ve Hristiyanları “veli-idareci” yapmayı yasaklayan Kuran ayetlerini yasaklayacaktı. Ancak görülüyor ki bu yasaklamalar yine İslamcı siyasetçiler eliyle yapılıyordu ve bu da

Emperyalizm ve İlimli İslam

yetmiyordu. Hazreti Muhammed'i de yasaklamak gerekiyordu.

-Muhammed'siz Kelime-i Şahadet

Dinlerarası diyalog denen Büyük Ortadoğu Projesi'nin en önemli ayrıştırma enstrümanının diğer büyük hedefi Hazreti Muhammed'dir. 30 Eylül 2005 tarihinde Danimarka'da Jyllands Posten Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Carsten Juste'nin ve Kültür Editörü Flemming Rose'un yayımladığı, peygamber efendimizi terörist gösteren karikatür, batı basını tarafından *"düşünceyi ifade özgürlüğü"* olarak savunuldu ancak Müslümanların büyük tepkisini çekti.

Peygambere saldırı yeni değildir. Amerikalı Evanjelist papaz-vaiz Jerry Falwell 6 Ekim 2002 günü CBS televizyonundaki *"60 dakika"* programında: *"Muhammed bir teröristtir"* demişti. Jerry Falwell'in *"Eski Zaman İncil Saati"* adlı programı, her hafta 392 televizyon kanalı ve 500 radyo istasyonu tarafından yayınlanıyor.

İsrail eski Başbakanı Menahem Begin, Falwell'i *"Yirmi milyon Amerikalı Hristiyan'ı temsil eden bir kişi"* olarak tanımlıyor. Kasım 1980'de Jerry Falwell, İsrail'e sağladığı kuvvetli ve sürekli desteğinden dolayı bir madalya ile ödüllendirildi. Bu ödül, New York'ta Siyonist lider Vladimir Jabonstky'nin doğumunun 100. yıldönümü dolayısıyla, Başbakan Menahem Begin'in katkısıyla düzenlenen bir akşam yemeğinde verildi.

Ancak asıl saldırı, Hazreti Muhammed'i terörist ilan etmeden, karikatürlerde çirkin ilişkiler içinde çizmeden, çok daha *"zarif"* bir biçimde yapıldı. İslam dininin peygamberi Hazreti Muhammed, İslamın önemli şartı *"kelime-i şahadet"*ten çıkarıldı.

İşte örnekler:

"Herkes kelime-i tevhidi esas alarak çevresine bakışını gözden

geçirmeli ve ıslah etmelidir. Hatta kelime-i tevhidin ikinci bölümüne, yani “Muhammed Allah’ın resulüdür.” Kısmını söylemeksizin sadece ilk kısmını ikrar eden kimselere rahmet ve merhamet nazarıyla bakmalıdır...” (Fetullah Gülen, Küresel Barışa Doğru, s.131)

“...Kur’an devamla, “Allah’ı bırakıp ta bazılarımız bazılarımızı Rab edinmesin” diyor. Dikkat edin bu mesajda “Muhammedun Resulullah yok” (F. Gülen, Hoşgörü ve Diyalog İklimi, .241)

Fethullah Gülen’e en açık tepkiyi, Milli Gazete yazarı Mehmet Şevket Eygi veriyordu. Milli Gazete’deki köşesinde, “Muhammed Resulullah demeyen kimse mü’min olamaz.” diye yazıyordu:

“Mühim olan kelime-i tevhid inancıdır. Hz. Muhammed’i kabul ve tasdik etmek ise şart olmayıp bir kemal mertebesidir.” (Ahmet Şahin, Zaman Gazetesi, 17.4.2000)

“Hz. Muhammed’in Peygamberliğini, davetini, Kitabını, dinini, şeriatını inkâr edenlerin Cennetlik olduğunu iddia eden bazılarının bu batıl inançlarını Bediüzzaman hazretlerine dayandırmaları iftiradır, bühhtandır, yalandır. Üstadın eserleri bütün olarak mütalaa edilirse onda böyle fasit ve sapık bir inancın olmadığı açıkça belli olur.

Yeterli din kültürüne sahip olmayan birtakım Müslümanların vebali, bu sapık inancın propagandasını yapanlar üzerine olacaktır.

Din ilimlerini okumuş, icazet almış, ulema ve fukaha sınıfına dâhil olmuş herkes bu konuda uyarıcı neşriyat yapmalı, yanlış inançlarla mücadele etmelidir. Onlar bu hizmeti yaparlarsa bize yazmak düşmez.

Mü’min olmak için Kelime-i Tevhidi bütün olarak ikrar ve tasdik etmek gerekir. La ilahe illallahı ikrar edip, Muhammed Resulullah demeyen kimse mü’min olamaz.

Cenab-ı Hak cümlemizi batıl, sapık, fâsid inançlardan mu-

Emperyalizm ve İlimli İslam

hafaza buyursun.” (M.Ş. Eygi. Milli Gazete. 15 Mart 2010)

Türkiye’de din adına ağılayıp sızlayarak emperyalizmin projelerine kalfalık yapanlar, sözlüklerinden önce Hazreti Muhammed’i çıkartıyorlar. İşin teolojik yanıyla fazla ilgili değilim, niyetim de yok ama Kur’an-ı Kerim baştan sona kadar Hazreti Muhammed’e iman edip uymayı emrediyor. Buna göre, uymayan Müslüman olmaz. İşte bazı ayetlerin mealleri:

“Allah ve Resulüne itaat edin.” (Enfal Suresi, 20)

“Resulüme uyun ki, doğru yolu bulun.” (Nur Suresi, 54)

“Allah ve Resulüne itaat eden, en büyük kurtuluşa ermiştir.”
(Ahzap Suresi, 71)

“Resule itaat eden, Allah’a itaat etmiş olur.” (Nisa Suresi, 80)

“De ki, Allah’a ve Peygambere itaat edin! Eğer (uymayıp) yüz çevirirlerse, (kâfir olurlar) Elbette Allah Kâfirleri sevmez.” (Al-i İmran Suresi, 32)

“Allah ile resullerinin arasında farklı bir yol tutmak isteyenler kâfirdir.” (Nisa Suresi, 150, 151)

“Biz her peygamberi kendisine itaat edilsin diye gönderdik.”
(Nisa Suresi, 64)

“Allah ve Resulüne itaat eden cennete, isyan eden cehenneme gider.” (Nisa Suresi, 13,14)

“Allah ve Resulüne inanmayan (kâfir olur) kâfirler için de çılgın bir ateş hazırladık” (Feth Suresi, 13)

“Allah’a ve Resulüne karşı gelen, apaçık bir sapıklıktadır.”
(Ahzap Suresi 36)

- Hazreti Muhammed Yoksa Namazın Sünneti de Yok...

Fetullah Gülen cemaati, Büyük Ortadoğu Projesi çerçeve-

sinde “İlmî İslam”ı yaratabilmek için dinler arası diyalog planına o kadar bağlanıyordu ki namazların “sünnet” bölümlerini kılmıyor, kendilerinin hâkim oldukları camilerde kılınmasına da engel oluyorlardı. “Sünnet” Hazreti Muhammed’in örnek alınarak uygulanan davranışlarıydı.

Kelime-i Şahadet’ten Hazreti Muhammed’in adını çıkaranların namazlardan sünneti çıkarmasını anlayabiliyoruz. Ancak, 60’lı 70’li yılların en önemli gerici hareketlerinin lideri Mehmet Şevket Eygi gibi şeriatçılar, Gülen cemaatine çok büyük tepki gösteriyorlardı. Mehmet Şevket Eygi, tepkisini gazetesindeki köşesinde açıkça ortaya koyuyordu:

“Büyük bir Ege şehrinde Cuma namazından sonra cami cemaatinin sünnet ve zuhr-i âhir namazı kılmasına engel olunduğunu büyük bir üzüntü ile öğrenmiş bulunuyorum.

1. Bana gelen haber doğru ise bu büyük bir zulümdür.

2. Cumanın sonunda kılınan sünnet namazları ve zuhr-i âhir ibadettir. Bu ibadete engel olmak hem suçtur, hem günahdır, hem ayıptır, hem de zorbalıktır.

3. Ülkemizin medar-ı iftihar eski İstanbul müftüsü ve Diyanet İşleri Başkanı, çok kıymetli dini eserlerin sahibi merhum Ömer Nasuhi Bilmen, Büyük İslam İlmihali adlı mübarek ve müteber kitabında Cuma namazından sonra:

4 rekat cumanın son sünneti,

4 rekat zuhr-i âhir namazı,

2 rekat vaktin sünneti namazı kılınması gerektiğini açık bir şekilde yazmıştır.

4. Cumanın farzından sonra namaz kılınmasını istemeyenler reformcu, dinde değişik ve yenilik taraftarı, Afganîci, Necdî, mezhepsiz, telfik-i mezahibçi, tek kelimeyle bozuk ve yoldan çık-

Emperyalizm ve İlimli İslam

mış, dall ve mudil birtakım ilâhiyatçılardır.

5. Bunların başında kendisini müctehid sanan biri vardır.

6. Son yıllarda bu kişinin taraftarları Diyaneti ellerine geçirmek için sinsi ve yoğun bir faaliyet içindedir.

7. Cuma namazının iki rekât farzı kılındıktan sonra müezzinlerin sünnet ve zuhr-i âhir namazlarının kılınmasını beklemeden tesbihata başlamaları yanlıştır.

8. Ehl-i Sünnet ve Cemaat Müslümanları bu hatalı uygulamayı bütün yasal yollarla protesto etmelidir.

9. Ülkemiz darü'l-İslâm mı, darü'l-harb midir konusu tartışmalı olduğundan, Cuma namazı kıldırarak ve hutbe okuyacak kişilere berat verecek bir İmam-ı Kebir bulunmadığından, Müslümanlar cumayı kıldıktan sonra ihtiyaten dört rekât zuhr-i âhir namazı kılarlar. Allah için kılınan bu namazlar nur üzerine nurdur. Nasıl bir insan abdestli iken onun üzerine bir abdest daha alırsa, bu onun için nûrun âlâ nur olursa, işte bu namazlar da böyledir. Bunlara engel olmak, cemaat-i müslimîne *“Cumadan sonra sünnet münnet kılmayacaksınız”* diye, dolaylı şekilde de olsa baskı yapmak zulümdür, sapıklıktır.

10. Namaz kılan muhterem halkımızın böyle engellemelere bütün yasal yollarla karşı koyması gerekir.

11. Din-i mübîn-i İslam kimsenin oyuncağı değildir. Zalim diktatör Milli Şef İsmet Paşa zamanında bile böyle bir zulüm ve engelleme yapılmamıştı.

12. Reformcu, dinde değişimci, dinde yenilik isteyen, Afganî masonuna hayran, mezhepsiz, telfik-i mezahib isteyen, kendisini müctehid sanan birtakım ilâhiyatçılar hadlerini bilsinler.

13. Sevgili ve aziz halkımıza, dini konularda icazetli Ehl-i Sünnet ve Cemaat ulema ve fukahasına tabi olmalarını tavsiye ediyorum.

14. Cumanın farzı kılındıktan sonra cemaatin bir kısmı da-
ğılıyor, bir kısmı ise sünnetleri ve zuhr-i âhiri kılıyor. Cami mü-
ezzinleri, camide kalan ve ibadete devam eden bu Müslümanlarla
birlikte namaz kılmalı, ondan sonra tesbihata başlamalıdır.

15. Cumanın farzından sonraki namazlara engel olunması,
Büyük Ortadoğu Projesi'nin gereği midir bilmem ama böyle bir
engelleme, doğrudan da olsa, dolaylı şekilde de olsa tekrar edi-
yorum zulümdür, ayıptır, günahıdır..." (M. Şevket Eygi. 25 Mart
2010, Milli Gazete)

Eygi, *"Cuma farzından sonraki namazlara engel olunması,
Büyük Ortadoğu Projesi'nin gereği midir bilmem ama..."* diyor. Ancak
bunun BOP gereği olduğunu çok iyi bildiği ortada.

- Tam Teslimiyet

Dinler Arası Diyalogun Türkiye'deki öncülerinden 9 Eylül
Üniversitesi İlahiyat Profesörü Mehmet Aydın 1998 yılında şöyle
diyor:

*"Efendim diyalog ve hoşgörü devam edecekse, Hristiyanlarla
konuşurken sizin kitabınız bozulmuş, sonradan değiştirilmiş, en hakiki
din benim dinim demeyeceksiniz."*

2.Din Şurasında yaptığı konuşmada Diyanetten Sorumlu
Devlet Bakanı Prof. Dr. Mehmet Aydın anlatıyor:

*"Bazı din kardeşlerimiz diyor ki elimize fırsat geçmişken adam-
lara Müslümanlığı anlatalım belki Allah hidayetini gösterir. Bu bir din
mensubuna karşı yapılacak en dinsizce harekettir. Bunu hiçbir din
kabul etmez."*

Fethullah Gülen Küresel Barışa Doğru kitabının 131. say-
fasında bakın ne diyor?

"Herkes Kelime-i Tevhidi esas alarak çevresine bakışını yeniden

Emperyalizm ve İlimli İslam

gözden geçirmelidir ve ıslah etmelidir. Hatta Kelime-i Tevhid'in ikinci bölümünü, yani "Muhammed Allah'ın resulüdür." Kısmını söylemek-sizin sadece ilk kısmını ikrar eden kimselere rahmet ve merhamet bakışıyla bakmalıdır."

Prof. Dr. Mehmet Aydın ise tevhid makamını kendi anlayışlarında bambaşka bir boyuta sokuyor. Nasıl mı? *"Bir sufinin, bütün dinleri birbirine yakın seviyede görmesi, zaten bu tevhid, vahdet makamıdır."* (2.Din Şurası Tebliğ ve Müzakereleri; Sf.342 Prof. Dr. Mehmet Aydın)

"Yahudileri ve Hristiyanları kınayan ve azarlayan ayetler ya Hazret-i Muhammed döneminde yaşayan ya da kendi peygamberleri döneminde yaşayan bazı Yahudi ve Hristiyanlar hakkındadır." (Küresel Barışa Doğru, Sf.45, Fethullah Gülen)

-Papalık: Diyalog Yok, Hristiyanlaştıracamız...

Buraya kadar dinler arası diyalog projesinin hep Müslüman ayağını gördük. 1951'den bu yana diyalog diye bağırانların Hristiyan kilisesine, Papa'lara ve Papalığa yanaşma çabalarını. İlk dönem olan Said-i Nursi zamanında bu yakınlaşma çabası biraz da *"Hristiyanlar Müslümanlığı kabul edecek"* masalıyla perdelenmeye çalışılıyordu. İkinci dönem çabada hiç böyle bir perdeleme, gizleme faaliyeti yok. Aksine, Müslümanlık-Hristiyanlık yakınlaşmasına Yahudilik de ilave ediliyor hatta çaba bütün dinler için gösteriliyor.

Oysa Vatikan hiç öyle düşünmüyordu ve diretiyordu: Hristiyanlaştıracamız...

Vatikan; dünyanın en küçük, en zengin, en güçlü bir din devletidir. İnanılması güç sırları, gizli geçitleri, şifreleri ve yeraltı yollarıyla dünyanın en esrarengiz bir devletidir Vatikan. Vatikan İtalya'da devlet içinde bir devlet, 80 dönümlük bir alan üzerine

kurulmuş, yaklaşık 2500 çalışanı ve irili ufaklı 200 binadan oluşan bir ülkedir.

Dünyaya yayılmış şirketleriyle çok zengin bir devlet olan Vatikan, gizli örgütleri ve tarikatlarıyla her tarafı ağ gibi sarmış; güçlü ve çözülmesi zor bir yerdir.

Yeryüzündeki tek *“Tanrı Kenti”* statüsüne sahip olan Vatikan, bugünkü statüsüne 26 Ekim 1926 yılında Diktatör Mussolini ve Vatikan’ın Dışişleri Bakanı Kardinal Gaspari arasında imzalanan mukavele ile kavuşmuştur.

Günümüzde bir milyarı aşkın Katolik Hristiyanların merkezi olan Vatikan’ın yönetimi, *“Curia”* adı verilen bir kurum tarafından yürütülmektedir. Bu kurum Vatikan’ın beynidir. Ancak gerçekte Vatikan’ı yönetenler; başta Opus Dei ve Cizvitler olmak üzere gizli örgüt ve tarikatlardır.

1963 yılında II. Konsil toplantısı yapıldı. 1965 yılında sona eren II. Konsil toplantısı sonunda Hristiyanlık için önemli bir karar alındı, Dinler Arası Diyalog ve Hoşgörü kararı. Bu karara göre Vatikan, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu ve Türk Cumhuriyetlerindeki Hristiyanlaştırma faaliyetlerine hız verilecek, 2000 yılında İslam ülkelerinin Hristiyan olması için her şey seferber edilecektir.

Papa II. John Paul; *“Bütün hayalim 2000 yılında (Milenyum’da) Vatikan’dan Hindistan’a kadar olan koridorun Hristiyanlaşmasıdır”* diyerek II. Konsil kararının ana hedefini açıklamıştır. Dikkat edilirse Hristiyanlığın bütün çalışması Türkiye üzerine yapılmıştır.

24 Kasım 2008 tarihinde Vatikan’dan Türkiye’yi ilgilendiren iki önemli karar çıktı. Bunlardan birincisi; Asılsız Ermeni Soykırımının Vatikan tarafından tanınması, ikincisi ise Dinler Arası Diyalog ve Hoşgörünün mümkün olmadığı açıklamasıdır.

Emperyalizm ve İlmli İslam

Vatikan'ın Ermeni Soykırımını kabul etmesi yeni bir olay değildir. 13 Kasım 2000' de Papa II. John Paul, Ermenistan Kilisesi'nin başı 2. Karakin ile Vatikan'da bir görüşme yaptı. Bu görüşmeden sonra Papa'nın yaptığı açıklama, Türkiye'yi ve Türkleri hedef alan en ağır hakaretleri içeriyordu ve Vatikan'ın Türkiye'yi nasıl gördüğünü apaçık ortaya koyuyordu. Papa, yanına 2. Karakin'i alıp yaptığı açıklamada; 20. yüzyılda yaşamış olan tüm soykırımların sorumlusu olarak Türkleri göstermiş ve lanetlemişti. Bir yıl sonra Papa Ermenistan'ı ziyaret etmiş, soykırım anıtı ve müzesini ziyaret ederek Türkleri soykırımla suçlayan açıklamalarına devam etmiştir.

Papa, yirminci yüzyılda yaşanmış tüm soykırımların sorumlusu olarak Müslüman Türkleri göstererek başta Katolik Hitler'i, Nazileri ve tüm zalimleri aklama çabasına girmiştir. Bu hesaba göre Katolik Hitler, milyonlarca insanı ve Yahudi'yi bizi örnek alarak öldürtmüştür..."

Fethullah Gülen işte bu Papalığa, 9 Şubat 1998 tarihinde, Papa 6. John Paul'un elini öperek bir mektup veriyor. Mektup şöyle:

-Fethullah Gülen'in Papa'ya Yazdığı Mektup

"Pek muhterem Papa cenapları;

Üç büyük dinin doğum yeri olarak bilinen toprakların dünyayı daha iyi yaşanabilir bir mekân kılma yolundaki kutsal misyonumuzu tam manasıyla bilen halkından size en içten selamları getirdik. Yoğun gündeminizde bize zaman ayırarak sizinle müşerref olmayı bahşettiğiniz için zati alilerinize en derin kalbi teşekkürlerimizi sunarız.

Papa 6. Paul Cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan Dinler Arası Diyalog için Papalık Konseyi (PCID) misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz. En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle,

bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için size geldik.

İslam yanlış anlaşılan bir din olmuştur ve bunda en çok suçlanacak olan Müslümanlardır. Uygun bir yerdeki vakitli bir gayret bu yanlış anlamının büyük oranda azalmasına katkı sağlayabilir. Müslüman dünyası, İslam'ın asırlarla ölçülen yanlış algılanmasını silip atacak bir diyalog imkânını bağrına basacaktır.

Beşeriyet, çelişen görüşler ortaya koydukları gerekçesiyle, zaman zaman bilim adına dini, din adına da bilimi inkâr etmiştir. Bilginin tamamı Allah'a aittir ve din Allah'tandır. O halde bu ikisi nasıl çelişebilir? İnsanlar arasında anlayışı ve hoşgörüyü artırmaya yönelik dinler arası diyaloga yönelik ortak gayretlerimiz çok iş görebilir.

Kendi memleketimizde şimdiye kadar çeşitli Hristiyan mezheplerinin liderleriyle diyalog içinde olduk. Bu naçiz gayretlerin boşa çıkmadığını âcizane ifade etmek isteriz. Amacımız bu üç büyük dinin inananları arasında hoşgörü ve anlayış yoluyla bir kardeşlik tesis etmektir. Bizler bir araya gelmek suretiyle sözde medeniyetler çatışmasının gerçekleşmesini görmek isteyen yolunu şaşırmış ve şüpheli kimselere karşı dalgakıranlar gibi, isterseniz bariyerler gibi deyin, karşı durabiliriz.

Geçen yıl bazı ünlü uluslararası bilim adamlarının katıldığı medeniyetler arası barış ve diyalog konulu bir sempozyum düzenledik. Bu gayretin başarısından aldığımız teşvikle bu tür etkinlikleri tekrarlamak istiyoruz. Hali hazırda üç büyük dinin bağluları arasındaki bağları güçlendirmeye yönelik olarak dinler arası diyalog konusunda Vatikan'ın da temsil edileceğini ümit ettiğimiz bir konferans düzenleme sürecinde bulunuyoruz.

Yeni fikirlerimiz varmış iddiasında bulunmuyoruz. Yine müsa-mahanıza sığınarak, bu misyonun hedeflerine yakından hizmet etmek için, üstlenmek istediğimiz birkaç teklifte bulunmayı arzu ediyoruz.

Hristiyanlığın üçüncü bin yılına girişı münasebetiyle yapılacak kutlamalar vesilesiyle Ortadoğu'daki Antakya, Tarsus, Efes ve Kudüs gibi bazı kutsal yerlere müsterek ziyaretleri içeren birçok etkinlik önermek istiyoruz. Bunu Sayın Cumhurbaşkanımız Demirel'in, cenaplarının ölkemizi ziyaretine ve mezkur kutsal mekanları göstermeye davetini tekrarlamak için bir fırsat addediyoruz. Anadolu halkı size misafirperverliğini göstermeyi ve şevkle selamlamayı hararetle beklemektedir. Filistinli liderlerle diyalog kurmak suretiyle Kudüs'ü birlikte ziyaret etmemize davetiye çıkarabiliriz. Bu ziyaret bu mübarek şehri Hristiyanlar, Yahudiler ve Müslümanların, hiçbir kısıtlama, hatta vize dahi olmaksızın serbestçe ziyaret edebileceği uluslararası bir bölge olarak ilan etme gayretlerine yönelik dev bir adım teşkil edebilir.

Üç büyük dinden liderlerin işbirliği ile ilki Washington DC'de olmak üzere muhtelif dünya başkentlerinde bir konferanslar serisinin gerçekleştirilmesini teklif ediyoruz. İkinci serinin zamanı için Hz. İsa'nın doğumunun 2000. yıldönümü ideal olabilir.

Bir öğrenci değişim programı da çok faydalı olacaktır. İnancı genç insanların birlikte eğitim görmesi, birbirlerine yakınlıklarını artıracaktır. Öğrenci değişim programı çerçevesinde üç büyük dinin babası olduğu ikrar edilen Hazreti İbrahim'in doğum yeri olarak bilinen Urfa şehrindeki Harran'da bir ilahiyat okulu kurulabilir. Bu, ya Harran Üniversitesi'ndeki programların genişletilmesi suretiyle ya da üç dinin ihtiyaçlarını da temin edecek şümüllü bir müfredata sahip bağımsız bir üniversite şeklinde gerçekleştirilebilir.

Önerilen programlar aşırı büyük işler gibi algılanabilir; ama bunlar erişilmez değildir. Dünyada iki tip insan vardır. Bazıları kendilerini topluma adapte etmeye çalışır. Diğer bazıları ise topluma uymaktansa toplumu kendi değerlerine adapte etmek ister. Toplum bütünlerlemeleri bu ikinci tip insanlara borçludur. Onları yarattığı için Rabb'e şükürler olsun.

M. Fethullah Gülen / Rabbin aciz kulu / 9 Subat 1998"

-Yüzler Meclisi

Bu mektupların yazılması, dinlerarası diyalog görüşmeleri sadece kiliseler, cemaatler arasında yürütülmüyor, görüşülüyor. Bilderberg, Davos, yüzler zirvesi gibi yerlerde de bunlar konuşuluyor, planlanıyor:

“Dünya Ekonomik Forumu bünyesinde kurulan, diyalog eksenli 100’ler meclisi-ya da 100’ler konseyinde- üyeyim. 100 üye, her birinden 20’şer kişi olmak üzere iş dünyası, akademik dünya, medya, din adamları dünyası ve siyaset dünyasından seçilmiş. Türkiye’den ben, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ve işadamları Aziz Zapsu yer alıyor. Görev süresi üç yıl olan 100’ler meclisi yılda iki kez bir araya gelecek. Bu sivil inisiyatif neyi amaçlıyor?”

İslam’la Batı arasında diyalogu ve bunun kurumlaştırılmasını. Üç boyutlu bir süreç söz konusu; söylemler arası diyalog, eylem diyalogu, iki dünyayı bugün için ayıran çatışma konularının üzerine kafa yoracak. Üç yıllık bir süre zarfında çalışmalarını tamamlayacak. 100’ler meclisi’nin başkanlığı görevini İngiltere’den Canterbury eski Başpsikoposu Lord Caney ve Suudi Arabistan’daki Kral Faysal İslami Çalışmalar ve Araştırmalar Merkezi’nden Suudi İstihbaratı’nın eski bir numarası Türki El Faysal üstlenirken, Meclis’te CNN’den Crisiane Amanpour, New York Times’ten köşe yazarı Thomas Friedman, Almanya Dışişleri Bakanı Joscha Fisher, Yunanistan Dışişleri Bakanı Yorgo Papandreu, İtalyan Dışişleri Bakanı Franca Frattini, İspanyol Dışişleri Bakanı Ana Palacio, Norveç Dışişleri Bakanı Jen Petersen, Ürdün Dışişleri Bakanı Mervan Muasher, İslam Konferansı Örgütü Genel Sekreteri Abdülvahid Belkeziz, Uluslararası Af Örgütü Genel Sekreteri İrene Kahn bulunuyor.

100’ler Meclisi, Batıyla İslam dünyası arasında diyalog

Emperyalizm ve İlmli İslam

geliştirmek amacıyla kuruldu. 100’ler Meclisinin, kültürlerarası diyalogun önündeki engelleri tanımlamak için öncelikle yanıt bulmaya çalıştığı soruların bazıları şunlar:

-Batı ile İslam dünyası arasında ortak ve farklı noktalar neler?

-İki kültürün, küreselleşme ve sekülerleşme konularındaki tavırları nelerdir?

-Diyalogun önündeki engeller nelerdir?

-Hangi nyargılar ve toplumsal bilince yerleşen imajlar, kültürleri birbirinden uzaklaştırıyor?

-İslam dünyası ve Batıyı birbirinden uzaklaştıran en önemli yanlış anlamalar neler, bunlar nasıl düzeltilebilir?

-İki kültürün birbiri hakkında doğruları öğrenmesini nasıl sağlarız?

- Köprüleri nasıl kurarız?” (Hasan Cemal, Milliyet, 3 şubat 2002)

Görülüyor ki, dinlerarası diyalog masalları böyle tezghlanıyor. Fethullah’lar hizmete böyle kabul ediliyor. Fethullah Gülen’in bütün o konuşmaları, kitapları, televizyon vaazları ilahi bir yetenek sonucu benliğinden fişkırmıyor. Bu tür merkezler tarafından planlanıyor, kararlaştırılıyor, sistematize edilip Gülen’e tebliğ edilerek konuşması sağlanıyor.

- Jean Paul II, Fethullah Gülen ve Opus Dei.

Burada hem Papa II. Jean Paul’n hem de dinlerarası diyalogun geçmişi üzerinde durabilmek için Soner Yalçın’ın bir yazısına başvurmak gerekiyor. Yazı şöyle:

“Cemaat’in hikyesi: Opus Dei...”

Türkiye’de hep bir “cemaat” konuşulup tartışılıyor. Kimi

eğitim çalışmalarını alkışlıyor, kimi açılan okulların gizli ajandasından bahsediyor. Bugün ne kadar bir güce hükmettiği bilinmiyor. Televizyon ve radyo sayısının 700 olduğu tahmin ediliyor. Bu “*cemaatin*” endişe verici bu nüfuzu hep tartışma konusu. Kimilerine göre milyar dolara hükmeden Opus Dei, aslında sadece “*kutsal mafya*”!

Peki, iş ve siyaset dünyasında karmaşık ilişkiler yürüten Opus Dei neydi?

Adı, *Josemaria Escrava de Balaguer*’di.

Madrid’de sıradan bir Katolik papazdı. İnzivaya çekildiği kilisede “*Tanrı’dan gelen vahiy*” sonucu 2 Ekim 1928’de “*Opus Dei*” (Allah’ın Eseri) adlı gizli “*cemaatini*” kurdu.

Amacı; Vatikan ve kiliseler dışında Papa’ya destek olacak iyi eğitim görmüş elit bir grup oluşturmaktır.

Opus Dei’ye göre Papa’nın kimliği, kilisenin ve Papalık kurumunun üstündeydi!

Papa: Tanrı-Krallığı’nın kutsal önderi “*olağanüstü*” bir kişiydi.

Opus Dei’nin ruhaniliği kendine özgündü. “*Çilecilik*”; acı çekme yüceltiliyordu. Müritler kırbaça göğüslerine, sırtlarına vuruyordu. Çünkü onlara göre acılar ruhu Allah’a yaklaşıtıyordu!

Müritler okullarda yetiştirildi

Papaz *Balaguer* “*müritlerini*” genelde Katolikliğe sıkı sıkıya bağlı varlıklı, iyi eğitim görmüş zenginlerden oluşturmaya gayret etti. (Cemaate bağlı işadamları genellikle turizm ve inşaat sektöründeydi.)

Mesleğinde başarılı doktor, mühendis, gazeteci, yazar vs. hepsini “*cemaatine*” kazanmaya çalıştı. Başarılı da oldu.

Tamamen gizli olan “*cemaate*” üç tipte katılım olanağı vardı.

Emperyalizm ve İlmli İslam

En kalabalık olan “*kadro dışı*” olanlardı. Bunlar günlük hayatını “*cemaat*” idealine bağılı olarak yaşıyan evli ya da bekâr müritler idi.

“*Kadrolular*” ise kendini tamamen “*cemaate*” adanmış seçkin, önderlik edecek erkekler ve kadınlardı.

Bir de “*yardımcılar*” vardı; “*cemaate*” üye olmayıp etkinliklere katılan ve özellikle de bağış yapan kişilerdi bunlar.

“*Kadrolu*” kişi Opus Dei’ye kabul edilmek için tanıklar önünde yemin etmek zorundaydı. Sadakatle bağılı kalmak, gizliliğe harfiyen uymak ve havarilere özgü bir yaşam sürmek şarttı. Aile yaşantısı onaylanmayan müritler ailelerinden uzakta özel evlerde barındırıldı.

Eğitim yoluyla seçkin-önder elemanlar yetiştirmeyi hedeflediler. Okullar açtılar ardı ardına. Yetmedi taşradaki başarılı çocuklar için yurtlar hizmete soktular. Yurtdışı burs olanaklarını iyi kullandılar.

Yetişen müritleri devletin kilit yerlerine yerleştirdiler.

Ve hep devlet desteğı gördüler.

Çünkü düşman ortaktı...

Opus Dei kurucusu Papaz Balaguer antikomünistti.

“*Cemaat*” için komünistlerle mücadele esastı. Bu sebeple İspanya İç Savaşı’nda Cumhuriyetçilere karşı savaşıyan Faşist *Franko*’nun yanında saf tuttular.

İlişki karşılıklıydı; *Franco* iyi yetişmiş “*cemaatin*” insan kaynaklarından hep yararlandı. “*Cemaat*” ise diktatör *Franco*’nun gölgesinde büyüdü.

Opus Dei, iş dünyası ve politikadaki gücünü her geçen yıl artırdı.

Bir yanda sürekli “*partiler üstü*” gözüktüler, diğeryanda el-

lerini politikadan hiç çekmediler.

İlk dönem İspanya ile sınırlı mütevazı gizli “*cemaat*” zamanla mürit sayısını, siyasi ve iktisadi nüfuzunu artırıncı ülke dışına da “*hizmete*” başladı. Çünkü soğuk savaş dönemi başlamıştı.

Yıl 1947. Opus Dei kurucusu Papaz *Balaguer*, Roma-Vatikan’a çağrıldı.

“*Papa Hazretleri’nin Yüksek Papazı*” unvanı verildi.

Opus Dei böylece dünyadaki kiliseler bünyesinde ayrıcalıklı bir yer edindi; tanındı. Özellikle 1982’den sonra Papa II. Jean Paul’un kanatları altına girerek Vatikan’ın en etkili dinsel örgütü oldu.

Not: Mehmet Ali Ağca’nın Papa II. Jean Paul’e 13 Mayıs 1981’de suikast yaptığını anımsatırım. Ergenekon soruşturması nedeniyle İtalya’daki Gladio’yu dillerinden düşürmeyenlerin Vatikan-Opus Dei ilişkisini göz ardı etmemelerini öneririm.

Opus Dei’nin anahtar iki sözcüğü vardı: “*Hoşgörü*” ve “*diyalog*”!

Bu iki kavramı kullanarak dünyanın çeşitli ülkelerindeki insanlarla yakınlaştılar, konferanslar-seminerler düzenlediler, okullar açtılar, TV-gazete satın aldılar. Adları duyulmamış aydınları ünlü yaptılar.

Sahibi oldukları 12 film şirketini psikolojik savaşın emrine verdiler.

“*Hoşgörü*”, “*diyalog*” sözcüklerini ağızdan düşürmeyen Opus Dei, diğer yandan soğuk savaşın en güçlü antikomünist örgütlerinden biri oldu.

Özellikle İspanyolca konuşulan Latin Amerika’daki ülkelerde sosyal hareketleri destekleyen kiliseler ile sol hareketlerin kurduğu ittifakı bastırmak için aktif olarak kullanıldı. Örneğin,

Emperyalizm ve İhlmlı İslam

Şili diktatörü **Pinochet** gibi eli kanlı askerlerle sıkı işbirliği içinde oldu. Arjantin, Paraguay ve Uruguay'da otoriter rejimleri destekledi. Nikaragua'da diktatör **Somoza**'yı, Peru'da **Fujimori**'yi finanse etti. Yani CIA ile Opus Dei hep içli dışlı idi.

“**Cemaat**” Avrupa'daki politik kirli işlerin de içindeydi.

Fransa'da sosyalist **Mitterrand** karşısına Cumhurbaşkanı adayı olarak çıkarılan Maliye Bakanı **Valery Giscard d'Estaing**'i desteklediler.

Zaten baba **Edmond Giscard d'Estaing**, Opus Dei'nin sahibi olduğu Banco Popular Espanol'un başkanıydı!

Not: *Gladio'nun Türkiye'deki dinci ayağı hep gözlerden kaçırılmak istenmektedir. Komünizmle Mücadele Derneklerini, İlim Yayma Cemiyetlerini hangi hocaefendiler kurdu? CIA, Türkiye'de hangi hocaefendilere kefildir?*

Opus Dei'nin kurucusu Papaz **Balaguer**, ülkesi İspanya'ya bir daha dönmedi.

Hayatının sonuna kadar Vatikan'da yaşadı.

1975'te öldükten sonra önce 1990'da “**üstat**” ilan edildi. Ardından 2002'de azizlik mertebesine çıkarıldı! 300 yıl beklemesi gerekirken 15 yılda bu unvanı alıvermişti!

Tüm bunlara rağmen kamuoyundaki imajını hiç iyileştiremedi. Milyar dolarlık serveti nedeniyle “**kutsal mafya**” olarak değerlendirildi.

İngiliz araştırmacı **Michael Walsh**, “**cemaate**”, Opus Dei (Tanrı'nın Eseri) değil **Actopus Dei (Tanrı'nın Ahtapotu)** adını verdi.

İsviçreli toplum bilimci, siyaset adamı Jean **Ziegler** ise Opus Dei'yi terörizm kadar mücadele edilmesi gereken aşırı sağcı bir hareket olarak gördüğünü yazdı.

Bu arada şunu yazmalıyım:

“Avrupa’da Gladio’lar bir bir açığa çıktı; bir tek Türkiye’deki bilinmiyor” diye yeri göğü birbirine katan liberaller, İspanya’daki Gladio-Opus Dei ilişkisinin neden açığa çıkarılmadığını biliyorlar mı?

Bilmiyorlar. Bilmedikleri çok...

Opus Dei, Vatikan’ın en önemli *“Hıristiyanlık Dışı Dinler ve İnançsızlar”* kurumunu elinde bulunduruyor. Bu *“diyalog arayıcısı”* hoşgörölü kurum, Müslüman ülkelerdeki bazı *“cemaatler”* ile sıkı bir işbirliği içinde.

Peki, kimdir bu *“cemaatler”*? Ortak paydaları nedir?

Yeni Dünya Düzeni’nin *“İslam ayağı”* olan *“İlmli İslam Projeleri”* nerelerde, nasıl kotarıldı?

Neymiş, *“cemaatler yalnızlaşan insanın terapi merkezi”* imiş!

Keşke mesele bu kadar basit olsa.

Opus Dei ve benzeri *“cemaatler”* aslında gerçeği yüzümüze çarpıyor.

Tabii görmek isterseniz.” (Soner Yalçın, 26 Nisan 2009, Hürriyet)

-Rabbin Aciz, CIA’nın Makbul Kulu...

Fethullah Gülen 28 Şubat’tan sonra *“sağlık sorunlarını”* gerekçe göstererek tedavi amacıyla Amerika Birleşik Devletleri’ne gitti. Cemaat içinde müritleri tarafından *“Hicret”* diye anılan bu kaçış, sonu ABD vatandaşlığı demek olan *“gren-card”* başvurusuna kadar uzandı.

Fethullah Gülen’in, başvurduğu 1 -140 vizesine hak kazandığını mahkemeye ispat etmek için çok sayıda siyasetçi ve akademisyenden aldığı referans mektubu dosyanın içinde bulunuyor. Bunların arasında Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatı (CIA)

Emperyalizm ve İlimli İslam

görevlilerinin yazdıkları en dikkat çekici olanlarıydı.

Eski Ulusal İstihbarat Konseyi Başkan Yardımcısı ve eski CIA Türkiye Masası şeflerinden, aynı zamanda RAND Corporation'ın danışmanı olan Graham Fuller, referans mektubunda, *“Ülkedeki tartışmasız en büyük lider. Türkiye’de ve Müslüman dünya-sında pek çok okul açtı”* diyordu.

Fuller'in bu açık referansına karşılık Gülen, 1995 yılında CIA eski Ortadoğu Masası Şefi Graham Fuller'la görüştüğü iddialarını redderken, *“Bırakın yüzünü bir defa olsun görmediğim Graham Fuller’la görüşmeyi, hiçbir yabancı devlet yetkilisi, temsilcisi veya ajanı ile karşılıklı veya dolaylı bir saniyelik, bir satırlık görüşmem olmamıştır”* demişti.

Referans mektuplarından birinin sahibi de George Fidas'tı. Fidas, CIA'nın *“Analiz Bölümü Direktörlüğü”* görevini yürüttü. Halen ABD Genelkurmay İstihbarat Konseyi'nde de kadrosu olan Fidas, mektubunda, Gülen için *“Ahlaki değerleri Allah’a iman ve şiddetli laik eğitimle birleştiriyor”* yorumunu yaptı. George Fidas, Washington Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde de öğretim görevlisi.

Morton Abramowitz, ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi, halen Carnegie Endowment ve The Century Foundation üyesi. Gülen için yazdığı mektupta, *“Gülen Hareketi'nin kurucusu olarak Türkiye’de ve Asya’da eğitime büyük katkıları var”* dedi.

Gülen için referans verenler arasında çoğunluğu din bölümlerinde görevli eğitimcilerin bulunduğu şu isimler vardı:

Aleksander Karlutos: ABD Rum Ortodoks Kilisesi Başpiskoposu'nun Yardımcısı.

Bernadette Andrea: Teksas Üniversitesi İngilizce ve Felsefe Bölümü Öğretim Üyesi.

David Capes: Profesör. Houston Baptist Üniversitesi, Hristiyanlık Çalışmaları ve Felsefe Bölümü Başkanı.

Emin Başer: 8. Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın danışmanı, Kayseri Erciyes Üniversitesi'nde öğretim görevlisi. Mektupta Gülen'in çalışmaları için "*İslamın şiddetten uzaklaşması gerektiğini savundu*" diye yazdı.

H. Ali Yurtsever: Washington Rumi Forum Başkanı.

James E. Bowley: Millsaps College Dini Çalışmalar Bölümü Başkanı.

James Kenneth Echols: Chicago Lutheran Teoloji Okulu Başkanı.

Jill Carroll: Profesör. Rice Üniversitesi, Boniuk Dini Hoşgörü Merkezi Başkanı.

John Obert Voli: Georgetown Üniversitesi İslam-Hristiyan Anlayış Bölümü Başkanı ve İslam Tarihi Profesörü.

John Esposito: Profesör. Georgetown Üniversitesi Prens Al Walid bin Tallal Müslüman-Hristiyan Anlayış Bölümü Direktörü.

Kemal Öksüz: Niagara Foundation (Niagara Vakfı) Başkanı. Lawrence T. Geraty: La Sierra Üniversitesi Onursal Başkanı. Lynn Mitchell: Houston Üniversitesi Dini Çalışmalar Bölümü Direktörü.

Mehmet Sağlam: Eski YÖK Başkanı ve Eski Milli Eğitim Bakanı.

Murat Saraylı: Eski Türkiye Genç İşadamları Derneği (TÜGIAD) Başkanı.

Paul Barker: Profesör. Elmhurst College, Teoloji ve Din Bölümü Öğretim Üyesi.

Ralph ve Richard Lazarus, Dale Eickelman: Dartmouth Üniversitesi Antropoloji Bölümü Öğretim Üyeleri.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Rahip Floyd Schoenhals: Evanjelist Kilisesi Arkansas-Okla-homa Sinodu.

Rahip Donald Senior: Katolik Teoloji Birliği Başkanı.

Rahip Loye Ashton: Tougaloo College Dini Çalışmalar Bölümü Başkanı.

Rahip Terry Mathis: California Üniversitesi Riverside Kampusu Rahibi.

Rahip Thomas Michael: Katolik Kilisesi Cizvit Tarikatı mensubu. (Gülen'in Papa'yla görüşmesine de katılmıştı.)

Sheryl E. Santos: Teksas Teknik Üniversitesi Eğitim Fakültesi Başkanı.

Yıldırım Akbulut: Eski Başbakan ve Eski Meclis Başkanı.

- Fethullah ve Yasin El -Kadı CIA İçin Çalıştı.

"ABD'nin en üst gizli istihbarat örgütü NSA'nın (Ulusal İstihbarat Ajansı) eski ajanı Wayne Madsen, Fethullah Gülen ve Yasin El-Kadı ile ilgili olarak şu istihbaratı veriyor:"

Federal güvenlik kaynaklarına göre bir süredir Pennsylvania'da yaşayan, Türkiye'de laik Cumhuriyeti tehdit ettiği gerekçeyle yargılandığı davada 2006 yılında beraat eden, Sünni Türk işadamı, karizmatik lider Fethullah Gülen ve ABD Başkanı Bush tarafından 2001 yılında küresel terörist olarak nitelendirilen, Türkiye'de büyük yatırımları bulunan Suudi BMI'nin İslamcı yatırımının baş yatırımcısı Yasin El Kadı, 1990'larda CIA için çalıştı. İkili, CIA'yla Kosova Kurtuluş Ordusu'na silah ve başka tür yardımlar yapmak ve eski Yugoslavya'da faaliyet gösteren bir terör örgütüne destek vermek konularında işbirliği yaptı. Kosova Kurtuluş Ordusu, Clinton yönetiminin müttefikiydi ve Richard Perle gibi önde gelen Neo-Conlar tarafından destekleniyordu. Perle'nin

lobi faaliyetlerini yürüttüğü International Advisers şirketi Türkiye'yi en önemli müşterisi olarak görüyor. (Hikmet Çetinkaya, Cumhuriyet, 23 Mart 2007)

ABD'ye bundan iyi fiili hizmet mi olur? Gelelim sadakata.

Fethullah Gülen, yıllar önce ABD'ye sadakatini defalarca kanıtlamış. Yazdıklarıyla, söyledikleriyle Amerika'dan adeta şefaath dilenmiştir. Üstadı Said-i Nursi gibi, ABD'yi çok, ama çok seviyor. Sevgi ötesi bir bağlanma bu. Aşağıdaki gibi:

“...Amerika şu andaki konum ve gücüyle bütün dünyaya kumanda edebilir. Bütün dünyada yapılacak işler buradan idare edilebilir ve hatta denilebilir ki, Amerika ile dostça geçinmeden, kimseye dünyanın değişik yerlerinde hiçbir iş yaptırmazlar. Şimdi bazı gönüllü kuruluşlar, dünya ile entegrasyon adına gidip dünyanın değişik yerlerinde okullar açıyorlarsa, bu itibarla, mesela Amerika ile çatıştığımız sürece bu projenin gerçekleştirilmesi mümkün olmaz. Amerika, hala bu dünya gemisinin dümeninde oturan bir milletin adıdır. Amerika daha uzun zaman dünyanın kaderinde çok önemli bir rol oynayacaktır. Bu realite kabul edilmeli...”

Amerika düşmanlığı meselesinin bir diğer boyutu da şu: İnsanlara düşman olmak, ülkelere düşman olmak çok yarar getiren bir şey değildir...

Tarihte gücü elde eden her ülke, dünya hâkimiyeti iddiası içine girmiştir. Bu bir mücadeedir, bir rekabettir, hâkimiyet yarışıdır. Aşırı komünist akımlar herhangi bir akli, mantıki dayanağa dayanmadan Amerika düşmanlığı yapıyorlar. Amerika bize düşmanlık yapabilir, fakat birlikte yaşadığımız bir dünyanın genel ahengi düşünüldüğünde, bazen düşmanımızla bile iyi geçinmek mecburiyetinde oluruz...”

Gülen'in bu satırları “boyun eğme” kavramını bile aşıyor. Çok aşıyor. Ama haydi “boyun eğme” diyelim. Aynı kavramı, bu kez adıyla sanıyla bir başka ünlü ve önemli kişide görüyordu.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Rahmi Koç'ta. 1998 yılında Koç Üniversitesi'nde, *"Zor zamanlarda liderlik"* konulu bir konferans veren Rahmi Koç'la ilgili olarak dönemin liberal gazetesi Yeni Yüzyıl'da şöyle bir haber çıkıyor:

"(Rahmi Koç) *'Saddam'ın da dünyanın stresini arttırması sinirlerimizi gerginleştirmesi, bilmiyorum ne kadar doğrudur, ama bunlar büyük politikalar, bizim işimiz değil'* diye konuştu. Rahmi Koç, Amerika'nın patron olduğunu, onun sözünün geçtiğini kaydetti. Koç, şöyle devam etti: *'Bugün diyorlar ki, Tony Blair, İngiliz uçak gemisi de Körfez'e gitti. Bir şey olur mu? Bu tamamen dışa karşı bir göstermeliktir. Blair olsa da onun gemisi orada olsa da olmasa da Amerika karar verdiğini yapıyor. Güç onda. Amerika bir şey dediği zaman, hepimiz boyun eğeceğiz.'*" (Koç: Güç ABD'de boyun eğeceğiz. Yeni Yüzyıl, 7 Şubat 1998)

Halkımıza dayatılan budur. Halkımızdan istenen budur. Halkımızın önüne konulan budur. Yeni Dünya Düzeni'nin biryerlerinde, ulusal devlet kimliğimizi terk edip sömürgeleşmek. Sömürgeleşmeyi kabul etmek. Boyun eğmeyi öğrenmek. Boyun eğme kültürünü benimsemek. Bunun için *"din"*i kullanmak.

Burada temel bir tez olarak şunu yazabiliriz:

Emperyalizmin Türkiye'yle ilgili planları, bizim düşündüğümüzden, bizim sandığımızdan çok daha büyüktür. Çok daha kapsamlıdır.

Temel tezlerimizden ikincisini, V.I. Lenin'in ağzından şöyle formüle edebiliriz:

"İnsanlar, bütün ahlaki, dini, politik, sosyal konularda ve durumlarda ve verilen sözlerin arkasında hangi sınıfın çıkarları olduğunu öğrenmedikleri sürece, daima, siyasetin enayi yerine konulan ve kendini kandıran kurbanları olacaklardır ve olmuşlardır."

İkinci Bölüm

“Tanrı Projesi” ya da
Büyük Ortadoğu Projesi’ne İlimli İrtica

Büyük Ortadoğu Projesi Kimin Projesi?

Bu tartışmalar aslından çok daha büyük bir tartışmanın alt öğeleri. Tartışmanın büyüğü, Büyük Ortadoğu Projesi çerçevesinde kopuyor. Türkiye'deki tartışmanın merkezinde ise, kendisini yaklaşık 40 değişik platformda *"Biz Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanlarından bir tanesiyiz, böyle bir görevi ifa ediyoruz"* diye açıklayan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan bulunuyor.

Peki, Büyük Ortadoğu Projesi'nin geçmişi, doğuş nedeni, sahipleri ve uygulaması nedir? Bir de buna göz atalım.

Emperyalizmin Türkiye ve Ortadoğu'ya ilişkin planları yeni değil. Türkiye'nin ABD emperyalizminin etki alanına girdiği 1950'li yıllardan itibaren, Ortadoğu'nun Sovyet nüfuz alanına girmemesi için Türkiye bölgede etkili bir silahlı güce dönüştürüldü. İkinci Dünya Savaşı sonunda, Türkiye'nin NATO üyeliğine karşı çıkan İngiltere, yeni bir proje ileri sürdü. İngiltere, bir *"Ortadoğu Komutanlığı Projesi"* ileri sürüyor ve Türkiye'nin bu proje içinde Batı'nın çıkarlarını savunması gerektiğini düşünüyordu. Türkiye Müslüman ve demokratik bir ülke olarak yer aldığı Ortadoğu'ya sızacak, bir Truva atı rolü oynayarak Ortadoğu'daki ülkeleri bu projenin içine dâhil ederek kapitalist dünyanın çıkarlarını garanti altına alacaktı.

İngiltere Dışişleri Bakanı Ortadoğu'nun SSCB'ye karşı savunulmasını bizzat Türkiye'nin üstlenmesini istemekteydi:

“Ortadoğu’nun savunulmasıyla olan ilgisi dolayısıyla, Birleşik Krallığın, bu bölgenin savunmasında Türkiye ile işbirliği yapmakta özel menfaati vardır... Türkiye’nin Orta Doğu’nun savunmasında kendisine düşen rolü oynaması üzerinde hassasiyetle duruyoruz. Türk Hükümeti de bu görüşü paylaşmaktadır. Dünyanın bu önemli bölgesinin güvenliği için yapılan planlara Türkiye’nin katılması için gerekli çalışmaların bir an önce tamamlanmasını ümit ederim.” (Aktaran: Ömer Kürkçüoğlu, Türkiye’nin Arap Orta Doğu’suna Karşı Politikası, A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi Yay. 1972 s. 43-44).

İngiltere’nin ileri sürdüğü *“Ortadoğu Komutanlığı Projesi”* gerçekleşmeyince ABD Kongresi 1957’de *“Ortadoğu’da Barış ve İstikrarı Koruma”* başlığı altında bir kararı kabul etti. Eisenhower Doktrini olarak anılan bu proje bugünkü *“BOP”*dan hiç de farklı değildir. Hemen tüm özellikleriyle bu plan, Ortadoğu’ya hâkim olmak, buraları SSCB’nin etkisinden yalıtmak ve ABD emperyalizminin nüfuz alanı olarak yeniden tesis etmek üzerine kurulmuştur.

TC’nin bu dönemdeki Başbakanı Adnan Menderes’in yaptığı açıklama oldukça tanındıktır: *“...Çünkü istikrar ve milletlerin istiklalî gayesini güden garb devletlerinin siyaseti bakımından, Türkiye, bu bölgede büyük ehemmiyet arzetmekte ve bu bakımdan gerekli vasıfları haiz bulunmaktadır.”* Hükümetin yarı-resmi sözcüsü Zafer gazetesi Menderes’ten daha açık konuşurken bugünkü *“BOP”* savunucularının söylediklerini 1957’de aynen tekrarlıyordu: *“...Eisenhower Doktrini’nin doğruluğu ve sakatlığını tarih huzurunda... Amerika’nın bu planda ve bu hesapta, Türkiye Cumhuriyeti’ne vereceği yer, mevki ve ehemmiyet tayin edecektir.* (www.marksist.com/akin-erensoy)

Said-i Nursi’nin işte bu yıllarda komünizmle mücadele etmek adına bir tür Dinler Arası Diyalog Projesi’nin içine dâhil

olma çabaları, bu çabalar çerçevesinde Papa'ya risale göndererek mektup alması şaşırtıcı gelmemelidir. Eishenhower doktrini "*New Deal-Yeni Plan/Yeniden Yapılanma*" olarak bilinir ve o günlerin yeni dünya düzeni çabalarıdır.

Bu plan, Sovyetler Birliği'nin varlığının sürdüğü sürece geçerli olmuştur ve ABD'nin SSCB'yi güneyden İslami bir kuşakla çevrilmesi ve bu kuşak sayesinde Ortadoğu kaynaklarının denetlenmesi projesi, "*Yeşil Kuşak Projesi*" ikinci dünya savaşının ardından devreye sokulmuş ve 1970'li yıllarda saldırgan kılınmıştır.

Ancak, yine Yeşil Kuşak Projesi çerçevesinde yürütülen SSCB'ni çökertme planları gerçekleşince, projenin evrim geçirmesi gerekmiştir. SSCB'nin 1989 yılında çöküşüyle birlikte Amerikalıların think-tank (düşünce kuruluşu) dedikleri strateji merkezleri harekete geçerek yeni dönem saptamalarına giriştiler. Burada bir rapor ve bir kitap öne çıktı.

-Rand Corporation Devrede

Bu bağlamda, ABD yönetimlerine ve CIA'ya stratejik arge hizmeti veren "*RAND Cooperation*" adlı bir düşünce (think-tank) kuruluşu tarafından, "*Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, Kaynaklar ve Stratejiler*" başlıklı 88 sayfalık kapsamlı bir rapor hazırlanarak birinci George Bush yönetimine sunuldu. (<http://www.rand.org/publications/MR/MR1716/MR1716.pdf> ve <http://www.rand.org>' dan Fuller, 1991: 17-44), (Henze, 1993: 5-52)

"*İslam ve Müslümanlar, Batı demokrasisi değerlerine ve küresel düzene uyumlu hale getirilemezse, medeniyetler çatışması olasılığının yüksek olduğu*" tezinden yola çıkılan bu raporda, İslam coğrafyasının nasıl denetim altına alınacağına dair bir strateji öneriliyordu.

Rapor, özet olarak şu değerlendirmelere ve sonuçlara değiniyordu:

Emperyalizm ve İlimli İslam

• **Köktendinciler:** İslam'ın şiddetten kaçınmayan, yayılmacı ve saldırgan yorumunun temsilcileridirler. Demokratik değerleri ve Batı kültürünü reddederler. Batı'ya, özellikle ABD'ye, düşmanlık hisleri beslemektedirler. Katı İslam yasa ve ahlak değerlerini uygulayacak otoriter bir devlet yönetiminden yanadırlar. Geçici taktik düşünceler hariç, bu grubu desteklemek bir seçenek olamaz.

• **Gelenekçiler:** İslam dininin kurallarına sadakatle bağlı olmakla birlikte, saldırgan ve şiddet yanlısı değildirler. Köktendincilere kıyasla daha ilimlı görüş taşırlarsa da, çağdaş demokrasileri ve Batı değerlerini gönülden kucakladıkları söylenemez. Bu grupta da, demokratik İslam'ın örneği ve geçiş vasıtası olmak için uygun düşmez. Bu grupla ilişkilerde, barışçı bir görüntü vermek en iyisidir.

• **Modernistler (İlimli İslam):** İslam'ın günümüzdeki katı anlayış ve uygulamalarında kapsamlı değişiklik yapılması konusunda eylemli bir arayış içerisindeyler. Hz. Muhammed dönemindeki uygulamaları değişmez esas olarak kabul etmekle birlikte, o günlere ait sosyal ve tarihi koşulların bugün artık geçerli olmadığını da farkındadırlar. Temel değerleri; bireysel vicdanın üstünlüğünün yanı sıra, eşitlik ve özgürlüğe dayalı toplum anlayışıdır. Bu değerler çağdaş demokratik esaslarla bağdaşmaktadır. İslam dünyasının, küreselleşmenin bir parçası olmasını da arzu ederler. Bu nedenlerle ilimlı İslam, demokratik İslam'ın örneği ve esas vasıtası olmak için en uygun olanıdır.

• **Laikler:** Batı demokrasileri tarzında “*din ile devlet işlerinin ayrılması*”ndan yana olup, din olgusunu kamusal alandan özel alana indirgemişlerdir. Politika ve değerler açısından Batı'ya en yakın olan gruptur. Bu olumlu özelliklerine karşılık, genellikle yarı demokratik görünümlü otoriter bir yapıyı esas alan laik gu-

ruplar, çoğunlukla solcu ve saldırgan milliyetçi ideolojileri benimsemişlerdir. Bu nedenle de ABD'yi dost olarak görmez; hatta içlerinde aşırı ölçülerde Amerikan düşmanlığı besleyenler bile vardır. Ayrıca İslamcı kitlelerce sözü dinlenebilir bir grup da değildirler. Bu nedenlerle laikleri sürekli müttefik olarak kabul etmek uygun olmaz.

İslamcı grupların genel karakteri birer birer incelendikten sonra Raporda, Amerika'nın İslam'ı kontrol altına alması için neler yapması gerektiği maddeler halinde şöyle sıralanmıştır.

- Önce ılımlı İslam'ı destekle. Bu kapsamda; özellikle mali destek sağla, liderlik modeli oluştur ve bu modele uygun liderler yarat.

- Gelenekçilerin kusurlarını eleştir, ancak onları köktendincilere karşı destekle.

- Köktendincilerle mücadele et. Bu kapsamda; yasadışı faaliyetlerini açığa çıkar, yaptıkları şiddet eylemlerinin olumsuz sonuçlarını gündeme taşı, kahramanlaştırılmalarını önle.

- Seçici bir şekilde laikleri destekle. Bu kapsamda; köktendinciliğin ortak düşman olarak algılanmasını teşvik et, milliyetçilik ve solculuk temelinde ABD karşıtı güçlerle bağlaşma oluşturma heveslerini kır.

Raporda Türkiye'ye yönelik değerlendirmeler de var. Örneğin: Köktendinci gruplar arasında

Almanya merkezli "*Kaplanlar*" da sayılıyor. Fethullah Gülen ılımlı İslam'ın en önde gelen liderlerinden biri olarak sunuluyor ve Gülen'in bilgelikten (sofizm) kuvvetle etkilenmiş felsefesinin, farklılıklara hoşgörülü yaklaşmayı ve şiddeti dışlamayı esas aldığı ve özellikle gençleri çektiği ifade ediliyor.

Türkiye'nin İslam Dünyası'nın en başarılı ülkesi olduğu ve

Emperyalizm ve İlimli İslam

bu gelişmesini laiklik anlayışına borçlu olduğu; ancak Kemalizm, milliyetçilik, vb. akımlar nedeniyle aslında laiklerin ABD'ye çok olumlu bakmadıkları da raporda yer alıyor. Son olarak da, mevcut siyasi yönetim altında Türkiye'nin İlimli İslam için iyi bir model oluşturduğu saptaması yapılarak, bu konuda Türkiye'deki iktidarın desteklenmesi gerektiğinin altı çiziliyor.

(Araş. Gör. Altuğ GÜNAL Ege Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü. Büyük Ortadoğu Projesi ve Türkiye Ege Üniversitesi Dergisi, 1991, c 4)

Konu İslam olunca, ünlü strateji ve İslam uzmanı Graham Fuller'in de BOP'a katkısından söz etmek gerekir. 1980'li yıllarda CIA'nin *"Yakın ve Güney Asya Bölgesi Milli İstihbarat Şefi"* görevini yürüten ve halen RAND kuruluşu araştırmacı yazarlarından olan Fuller, RAND Raporu'nun ardından çıkardığı *"Siyasal İslam'ın Geleceği"* adlı kitapta; Amerikan dış politikasının en önemli hedeflerinden birinin özünde İslamcı fakat aynı zamanda liberal bir

İslami reformu teşvik etmek, bu amaçla da Nurcuların - özellikle Fethullah Gülen'in- desteklenmesi gerektiğini ileri sürmektedir. Fuller; Türkiye'deki 236 okulu, yurtdışında 280 okulu, 200 dolayında dini vakfı ve 211 ticari şirketi ile Gülen'in BOP'un kapsama alanında etkili olabilecek liberal bir İslamcı hareket olduğu görüşündedir. (Fuller, 1993: 20-36)

Yukarıda belirtilen Rapor ve Kitap, BOP'un *"İslam dünyasının modernize edilmesi"*ne, dolayısıyla küresel terörizmin yok edilmesine yönelik stratejisinin esasını oluşturan temel çalışmalar olmuştur. Ancak, geleneksel ABD siyasetinin geçmiş göstergelerine bakıldığında, görünen odur ki, sadece bu amaçla yetinilmeyecek; bu proje er veya geç *"Avrasya'nın Kontrolü Stratejisi"*nin en önemli parçası haline dönüştürülecektir.

Brzezinski'nin fikir babalığını yaptığı bu strateji, Avras-

ya'daki stratejik enerji kaynaklarının ve ulaştırma hatlarının ABD'nin kontrolü altında olmasıyla ilgilidir. Brzezinski'nin büyük bir satranç tahtasına benzettiği Avrasya'da ABD'nin öncelikli görevinin, *"Avrupa, Asya ve Ortadoğu'daki anlaşmazlıkları ve başka herhangi bir rakip süper gücün Amerikan çıkarlarını tehdit edecek biçimde ortaya çıkmasını engellemek"* olduğunu ileri sürmektedir. (Brzezinski, 1997: 24) (Aktaran: Altuğ Günal, a.g.e.)

Büyük Ortadoğu Projesi'nin öncülü, ABD'nin 1970'li yıllarda Başkan Carter döneminde (yeniden) yürürlüğe koyduğu *"Yeşil Kuşak Projesi"* olmuştur. Komünizmin dinsizlik (ateizm) yaklaşımı ve bu yaklaşıma karşı İslam'ın takındığı sert tutum nedeniyle *"İslam'ın komünizme karşı bir kalkan olabileceği"* görüşüne dayanan ve İkinci Dünya Savaşı'nın hemen ertesinde ABD Başkanı Truman tarafından yürürlüğe konan *"Komünizmi Çevreleme Stratejisi"*nin bir parçası/uzantısı olan bu proje, Sovyetlerin Afganistan'ı işgaliyle birlikte yeniden yürürlüğe konulmuştur.

Sovyetlere karşı direnen farklı kabilelere mensup Afganların ortak kimliği *"İslam"* olduğu için, silah yardımlarının yanı sıra, İslam kimliğini güçlendirecek ilahi doküman yardımları (binlerce Kuran-ı Kerim'in bastırılıp dağıtılmış) yapılmış ve Pakistan'daki mülteci kamplarına sığınmış yüz binlerce Afgan'a dini ve askeri eğitim verilmiştir. Aynı zamanda Orta Asya'daki *"İslamcı Uyanış Hareketi"*ni de tetiklemeyi amaçlayan bu proje, başta El Kaide terör örgütü olmak üzere, günümüzün köktendinci İslami terör gruplarının tohumlarını atmış ve yeşermesini sağlamıştır.

BOP fikrinin ortaya çıkmasında ve uygulama esaslarının belirlenmesinde ABD'ye esin kaynağı olan tarihi bir deneyim vardır: Avrupa'yı Kalkındırma Planı. Marshall Yardımı olarak da adlandırılan bu planın amacı, İkinci Dünya Savaşı sonrasında bir süper güç olarak ortaya çıkan Sovyetler Birliği'nin ve onun temsil ettiği

Emperyalizm ve İlimli İslam

komünizm ideolojisinin Avrupa'ya yayılmasını önlemektir. Bunun için, savaş esnasında yıkılan Avrupa'yı yeniden canlandırarak Sovyetler Birliği'nin karşısına dikmek gerekiyordu. ABD, önce, Sovyet işgali dışında kalan Avrupa ülkelerinin birbirleriyle yardımlaşmasını, bu amaçla bir araya gelerek *"Avrupa İktisadi İşbirliği Teşkilatı"*nı kurmalarını istedi. Bu teşkilat kurulup çalışmaya başlayınca da, hibe ve kredi yoluyla yaptığı milyarlarca doları bulan yardımlarla bu ülkelerin çoğunun kalkınmasını sağladı. Özellikle siyasal, ekonomik ve toplumsal alt yapıları hazır olan ülkeler, ABD yardımlarını çok iyi kullanarak yeniden güçlü birer devlet haline geldiler.

"ABD'nin girişimi ve öncülüğüyle 1949 yılında da NATO kurularak bu plan başarı ile sonuçlandırılmış oldu. Bunlarla beraber, projenin daha iyi anlaşılabilmesi için Amerika'dan on binlerce kilometre uzaklıktaki denizaşırı ülkelere karşı yürütülen Kore, Vietnam, Körfez, Afganistan ve son Irak savaşlarını da ana hatlarıyla hatırlamakta yarar vardır. Esas itibariyle üretilmiş jeopolitik gerekçelere dayalı proje ve planları uygulamada ABD'nin kararlılığını gösteren bu savaşları hatırlamak, ABD'nin BOP için neleri göze alabileceğinin anlaşılmasına yardımcı olacaktır."

Çok bilinen bir uyarıdır: *"Sıtmadan kurtulmak için sivrisinekleri öldürmek yetmez; esas olan bataklığı kurutmaktır."* Amerika geç de olsa bunu algılamış ve *"terörist üreten bataklıklar nasıl kurutulur"* arayışları BOP'un doğuşunun temelini oluşturmuştur.

Önce bataklığın veya bataklıkların nerelerde olduğunun belirlenmesi gerekiyordu. Aslında (ABD'ye göre) görüntü çok netti. (ABD'ye göre) ABD'yi vuran tüm saldırılar, Vahhabilik (<http://www.yenisafak.com/diziler/vahhabi/>) ve <http://www.ayandeh.info/English/htfile/sacramento.htm>)'ten güç alan köktendinci İslamcı örgütlerin eseri idi. Bu örgütlerin yetiştiği bataklık ise, Amerikalılara göre, Moritanya'dan Endonezya'ya kadar uzanan ve 50'yi

aşkın ülkeyi kapsayan İslam coğrafyası idi. (Afganistan, Arnavutluk, Azerbaycan, Bahreyn, Bangladeş, Benin, Bosna-Hersek, Birleşik Arap Emirlikleri, B.Fasso, Cezayir, Cibuti, Çat, Endonezya, Fas, Gabon, Gana, Gambiya, Gine, G.Bissav, Irak, İran, Kamerun, Katar, Kazakistan, Kırgızistan, Komoros, Kuveyt, Libya, Lübnan, Maldivya, Malezya, Mali, Mısır, Moritanya, Mozambik, Nijer, Nijerya, Pakistan, Senegal, Somali, Sudan, Suriye, Suudi Arabistan, S.Leon, Tacikistan, Tunus, Türkiye, Türkmenistan, Uganda, Umman, Ürdün, Özbekistan, Yemen.) (Altug Günal, a.g.e.)

Ancak bu ülkelerin tamamı Büyük Orta Doğu Projesi kapsamına girmedi. Rusya'nın etki alanı altında bulunan Kazakistan, Azerbaycan, Tacikistan, Kırgızistan gibi ülkeler proje kapsamından çıkarıldı.

Ayrıca gerek enerji bölgelerinde olmamaları, gerek ABD'nin yaşamsal çıkarlarıyla doğrudan bağlantı ya da çelişme göstermeleri ve proje alanını başarılması olanaksız bir alana yaymama gerekçesiyle Gana, Gambiya, Malezya, Bangladeş, Endonezya gibi ülkeler de kapsama alanından çıkarılıyordu. Geriye 23 ülke kaldı.

“Moritanya, Fas, Cezayir, Tunus, Libya, Mısır, Sudan, Lübnan, Filistin, Ürdün, Suriye, Türkiye, Irak, Kuveyt, Suudi Arabistan, Bahreyn, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri, Umman, Yemen, İran, Pakistan ve Afganistan”

-“Biz, Büyük Ortadoğu Projesinin Eş Başkanlarından Bir Tanesiyiz. Bu Görevi Yürütüyoruz.”

Büyük Ortadoğu Projesi'nin maliyeti ve askeri yükünün paylaşılması gereği ortaya çıktığında ABD proje ortağı aramaya başladı.

Bu konuda ilk adım, 2004 yılının Haziran ayında ABD'nin Georgia eyaletinde yapılan G-8

Emperyalizm ve ılımlı İslam

Zirvesi'nde atılmıştır. BOP Zirvenin gündemine konduğu gibi, BOP çerçevesinde yapılacak reformları konuşmak üzere Türkiye (demokratik ortak sıfatıyla) ve hedef ülkeler (bölgesel ortak sıfatıyla) davet edilmiştir.

Bu davete Türkiye, Afganistan, Irak, Yemen, Ürdün, Bahreyn ve Cezayir olumlu yanıt vererek katılırken; basında yer alan bilgilere göre, başta Mısır, Suudi Arabistan ve Tunus olmak üzere birçok Arap ülkesi ise, *“Arap-İsrail sorunu gibi kilit bölgesel konulara çözüm bulmadan reformların dayatılmaya çalışıldığı”* gerekçesiyle olumsuz yanıt vererek katılmamışlardır. Zirve bitiminde yayınlanan bildiriden; BOP'un genel olarak benimsendiği, uygulama esaslarını belirlemek üzere *“Demokratik Yardım Diyalogu”* adlı bir yapı oluşturulduğu ve Türkiye ile birlikte Yemen'e (Ortadoğu'yu temsilen) ve İtalya'ya (G-8'i temsilen) eş başkanlık verildiği anlaşılmaktadır. (www.g8.gc.ca ve <http://www.g8.gc.ca/sumdocs2004-en.asp>)

Oturum sonrasında bir basın toplantısı düzenleyen Başbakan Erdoğan, BOP'a sahip çıkarak, anılan projenin hedefini paylaştıklarını söylemiştir. (<http://www.radikal.com.tr/haber.php?haberno=119048>)

Sonuç olarak denilebilir ki; ABD G-8 Zirvesi ile, arzu ettiği Batılı ülkeleri BOP'a ortak etmeyi başarmış, ancak İslam coğrafyasında yeterli kabulü sağlayamamıştır.

Bu konuda ikinci adım, 28-29 Haziran 2004'te İstanbul'da yapılan NATO Zirvesi'nin gündemine BOP da alınmak suretiyle atılmıştır. Zirve sonuç bildirisinin satır aralarından; Soğuk Savaş'ın bitmesiyle kuruluş amacını yitiren ve varlığı sorgulanmakta olan NATO'nun yeni düşmanı olarak belirlenen küresel terörizmin üstüne daha fazla gidileceği anlaşılmaktadır. Zirvede alınmış olan *“terörizmle uzun soluklu ve kesintisiz mücadele”* kararındaki en

önemli ayrıntı, “*teröristleri koruyan ülkelerin*” de hedef olarak alınabilmesidir. Artık NATO bünyesinde alınacak bir kararla herhangi bir ülke işgal edilebilecektir. Terörle mücadele kararının içerdiği ikinci önemli unsur da; salt şiddet kullanımının yeterli olmayacağı, sosyal ve ekonomik yöntemlerin de kullanılması, demokratikleşme ve sivilleşmeye ağırlık verilmesi gerektiği yaklaşımının benimsenmiş olmasıdır. (www.nato.int ve <http://www.nato.int/docu/review/2004/istanbul/2004-istanbul-e.pdf>)

Sonuç olarak denilebilir ki, ABD bu doruk kararları ile NATO’yu BOP adına kullanabilme olanağı sağlamıştır.

Haziran 2004 G-8 Zirvesinde Türkiye, BOP girişimi çerçevesinde kararlaştırılan mekanizmalardan biri olan ‘*Demokrasi Yardım Diyaloğu (DYD)*’nun eş başkanlığını İtalya ve Yemen’le birlikte üstlenmişti. (Altuğ Günal, a.g.e.)

İşte bu toplantılar sonrası, AKP Genel Başkanı, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan katıldığı birçok toplantı ve televizyon programında BOP’un eş başkanı olduğunu açıkladı. Bunlardan “*inkâr götürmez*” 31 tanesi, Aydınlık dergisi tarafından yayınlandı. Erdoğan’ın eş başkanlık itirafları şöyle:

- Eş Başkanlarından Bir Tanesi...

1

Kanal D / Teke Tek

16 Şubat 2004

“*Şu anda Amerika’nın da ‘Büyük Ortadoğu Projesi’ var ya ‘Genişletilmiş Ortadoğu’, yani bu proje içerisinde Diyarbakır bir yıldız olabilir, bir merkez olabilir. Bunu başarmamız lazım.*”

Emperyalizm ve İlimli İslam

2

Çırağan Sarayı/ ABD-TESEV-Alman Marshall Fonu Toplantısı

25 Haziran 2004

“Üstlendiğimiz misyon gereği Ortadoğu ve Avrasya ülkelerine yöneleceğiz... Eşbaşkanı olduğumuz Geliştirilmiş Ortadoğu Projesi için...”

3

Yeni Şafak/ İstanbul NATO Zirvesi Öncesi

25 Haziran 2004

“Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerinin buraya katılması... Eşbaşkanlar olarak Türkiye, İtalya, Yemen üzerimize düşen görevleri yerine getirmeye çalışacağız.”

4

İran/ Basınına

28 Temmuz 2004

“Demokratik ortak olarak Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi içinde, bu projenin Eşbaşkanları arasındayım.”

5

Davos/ Klaus Schwab’la Söyleşi

28 Ocak 2005

“Türkiye işlevini Büyük Ortadoğu Projesi içerisinde, bu bölgede etkin bir şekilde yerine getirecektir. Her görüşmede, attığımız her adımda bunun uygulamasını yapıyoruz.”

6

Zaman/ ABD Yolculuğunda Röportaj

7 Haziran 2005

“Biliyorsunuz GOP, bir alt biriminin Eşbaşkanlığını üstlendiğimiz bir proje. Olay sadece Ortadoğu’yu kapsamıyor. ... Bu konuda yapacağımız çalışmalara komşu ülkelerden başladık. Suriye, Lübnan, Fas, Tunus gibi ülkelere geziler düzenliyoruz. Yakında Cezayir’e gideceğiz, Ürdün’e gideceğiz.”

7

Sait Halim Paşa Yahısı/ UBS Bank’ın Yemeği

28 Nisan 2006

“Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi’ne bundan dolayı girdik.”

8

ABD/ Willard Otel, Basın Toplantısı

8 Haziran 2005

“Sea Island’ sürecinde Türkiye, İtalya ve Yemen, Geniş Büyük Ortadoğu Projesi’nde bir görev üstlendik ve Eşbaşkanlık bu üç ülkeye verildi.”

9

ABD/ Amerikan Dış Politika Derneği (FPA) Toplantısı

10 Haziran 2005

“Biz Türkiye olarak, bildiğiniz gibi, Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika İnisiyatifi çalışmalarında rol aldık. Eşbaşkan olarak bu süreci işletmeye devam ediyoruz.”

Emperyalizm ve İlimli İslam

10

Esenboğa Havalimanı/ ABD Dönüşü

12 Haziran 2005

“Biz Büyük Ortadoğu Projesi’ne bu seyahatte başlamadık ki. Bilirsiniz adı değişti, Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika İnisiyatifi olarak belirlendi. Bunun içerisinde Türkiye, İtalya ve Yemen, Eşbaşkan olarak çalışmaya başladık.”

11

Esenboğa Havalimanı/ Lübnan’a Hareketinden Önce

15 Haziran 2005

“Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika inisiyatifi çerçevesi içerisinde Türkiye Eşbaşkanlık olarak paylaştığı bir görevi yürütecek.”

12

ABD/ Dünya İş Konseyi (World Affairs Council) Toplantısı

7 Temmuz 2005

“Türkiye’nin Amerika Birleşik Devletleri’yle yapabileceği çok şey var. Türkiye’nin Sea Island Süreci’nde, Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika İnisiyatifi’nde Eşbaşkan olarak yer almış olması buradan kaynaklanmaktadır.”

13

ABD/ Dış İlişkiler Konseyi (CFR) Toplantısı

13 Eylül 2005

“Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Girişimi içinde önemli bir rol oynuyoruz. Amerika’nın Ortadoğu’da oynayacağı önemli bir rol var. Onun bir parçasıyız ve şu anda onun dâhilinde çalışıyoruz.”

14

Ankara/ AKP MYK Toplantısından Sonra, Basına

16 Kasım 2005

“Dışışleri Bakanı Gül, Bahreyn’de ABD Dışışleri Bakanı Condellize Rice ile Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi ile ilgili görüşecek. Söz konusu projede Eşbaşkanlık görevi yapıyoruz ve yapmaya devam edeceğiz.”

15

Denizli Polisevi/ İşadamlarıyla Toplantı

19 Kasım 2005

“Eğer bugün Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi’nde Türkiye Eş Başkan olarak görev alıyorsa... Şu anda bu görevi yapmaya çalışıyoruz.”

16

TBMM/ Akp Grubu

29 Kasım 2005

“...Onun için biz şu anda Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi içerisinde Eş Başkanlık görevini üstlenmişiz.”

17

ATV/ Siyaset Meydanı

28 Aralık 2005

“Biliyorsunuz, Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi içinde Eş Başkanız, bunun gereği olarak da inisiyatif alma gayreti içindeyiz.”

18

TBMM/ AKP Grubu

21 Şubat 2006

“...Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika İnisiyatifindeki ro-

Emperyalizm ve İlmli İslam

lümü, Eş Başkanlık görevimiz bize özellikle Ortadoğu'da önemli görevler yüklemektedir. Bugüne kadar başlattığımız bütün dış politika hamleleri, bu parametre üzerine kurulmuştur. Az önce bir kaçını hatırlattığım bu girişimler, aynı dış politikanın, aynı vizyonun tutarlı ve tamamlayıcı parçalarıdır.”

19

İstanbul Üsküdar/ AKP İlçe Kongresi

26 Şubat 2006

“Biz Ortadoğu'da GODKA denilen Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi'nin içinde Eş Başkanız. Biz orada görev ifa ediyoruz. Böyle bir görev Türkiye'ye seçilerek verilmiştir.”

20

İstanbul Tuzla/ AKP İlçe Kongresi

4 Mart 2006

“Biz Büyük Ortadoğu Projesi'nin Eş Başkanlarından biriyiz.”

21

İstanbul Bayrampaşa/ AKP İlçe Kongresi

4 Mart 2006

“BOP'un Eş Başkanlarından biriyiz. Bu görevi yapıyoruz.”

22

Avusturya

11 Mayıs 2006

“Büyük Ortadoğu Projesi'ne genişletilmiş Ortadoğu Projesi'ne niye katıldınız, niye bunların içinde yer aldınız diye eleştiriler geliyor. Biz de ‘olacağız’ diyoruz.”

23

Zaman/G-8 Zirvesi'ne Giderken Röportaj

“Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi Eş Başkanı olarak Türkiye'ye büyük görev düşüyor.”

24

Yeni Şafak/ G-8 Zirvesi'ne Giderken Röportaj

13 Mayıs 2006

“Bölgemizdeki gelişmeler karşısında Türkiye olarak üzerimize büyük görev düşüyor. Bunun için ABD'ye bir ziyaret planlıyorum... Türkiye, Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi Eş Başkanı olduğu için bunu ABD'yle konuşmamız gerekiyor.”

25

Esenboğa Havalimanı/ Mısır'a Giderken

20 Mayıs 2006

“Ziyaretim sırasında Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi çerçevesinde yapmayı planladıklarımızı da çevremize anlatma fırsatını bulacağız.”

26

TBMM/ AKP Grubu

30 Mayıs 2006

“Türkiye Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika projesi içerisinde ortak üyeliğe kabul edilmiştir. Bizler bunun için burada bir ortak üyeliği ve ardından da Eş Başkanlık görevini İtalya ve Yemen ile birlikte kabul ettik.”

27

Artvin

15 Temmuz 2006

“Biz Türkiye olarak GOKAP içerisinde yer aldysak, bunun için

Emperyalizm ve ılımlı İslam

bizlere davet yapıldı, bunlar olacak diye biz Eş Başkan olarak kabul ettik.”

28

CNN/ Larry King Show

27 Temmuz 2006

“Daha önce Geniş Ortadoğu ve Kuzey Afrika girişimi içerisinde zaten yer almıştık. Burada Eş Başkanlık görevi üstlenmiştik.”

29

CNN Türk/ “Editör” Programı

06 Kasım 2006

“BOP içerisinde davet edilen ülkeler kimlerdir? Türkiye var, Yemen vardı, üç tane Eş Başkan var.”

30

Beyrut Dönüşü

4 Ocak 2007

“Biz Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi’ni bunun için kabul ettik. ... Türkiye, İtalya ve Yemen’le üçlü olarak Eş Başkanlık görevi üstlendik.”

31

Alman “Süddeutsche Zeitung” Gazetesi/ Makalesi

07 Şubat 2008

“Bu sebeple Türkiye, G-8 ülkelerinin de desteklediği Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi içinde inisiyatif almaktadır.”

Bütün bu itirafları yapan Recep Tayyip Erdoğan henüz milletvekili değilken, henüz sadece AKP genel başkanıyken, ABD’li neo-conların en şahini Paul Wolfowitz’e, AKP’nin iktidara geldiği 3 Kasım 2002 seçimlerinden sadece bir gün sonra yani 4 Kasım 2002 tarihinde bir mektup yazıyor. Mektubun içeriğinden önce

Paul Wolfowitz'i kısaca tanıyalım.

Kimdir Paul Wolfowitz?

Brooklyn-New York doğumlu fanatik bir Amerikan Yahudi'si.

Neoconların (Yeni muhafazakârlar) teorisyenlerinden, Savunma Bakan Yardımcısı, Dünya Bankası Başkanlığı'ndan sevgilisine maaş torpili yaptığı için istifa etmek zorunda kalan BOP'un akıl hocalarından biri.

Bitmedi, 31 Mayıs 2007'de İstanbul'da toplanan Bilderberg adlı tek dünya devleti kurmak isteyen kulübün daimi üyesi ve boğazda Mustafa KOÇ'un teknesinde borsacı bir hanım kızımızla öpüşürken objektiflere takılan zatı muhterem.

Bitmedi, Paul Wolfowitz Süleymaniye'de Türk subaylarınınbaşına çuval geçirilmesinin bir numaralı müsebbibi.

Çuval rezaletine ses çıkarmayan üç kişi. Başbakan Recep Tayyip ERDOĞAN, zamanın Genelkurmay Başkanı Hilmi ÖZKÖK ve dönemin Dışişleri Bakanı Abdullah GÜL.

İşte yukarıda kısaca tanıttığımız Wolfowitz'e Recep Tayyip ERDOĞAN bir mektup yazıyor.

Adı geçen mektubu Hayrullah Mahmut 17 Ocak 2005 tarihli Star Gazetesi'nde yayımladı ve bugüne kadar tektzip edilmedi.

Şimdi ünlü mektubu birlikte okuyalım:

"Dr. Paul Wolfowitz

Deputy Secretary of Defense

The Pentagon

Washington DC, 20301

4th November 2002

Emperyalizm ve İlimli İslam

Dear Dr. Wolfowitz.

Through common friends, I want to deliver this message of mine direct to you, to share my hope that the historical partnership and friendship between our countries, will continue into the future.

Given your official position, you are no doubt aware that the election results may have caused some unease amongst our general staff. I would like you to know that, my party and I share their hopes for Turkey. That it may become a prosperous, secular and reliable member of the first world community. And I am confident that we will be able to work together in the best interests of our country united as never before.

To this end, I hope that I will be able to have a discrete, private meeting with General Özkök as soon as possible. My personal cell number is 0 533 7...

Many thanks for this assistance and for your past friendship to my country. I look forward to meeting you personally.

Yours sincerely,

Recep Tayyip Erdoğan

Chairman”

Mektubun Türkçesi ise şöyle:

“Dr. Paul Wolfowitz

Savunma Bakan Vekili

Pentagon

Washington DC, 20301

Ford

4 Kasım 2002

Değerli Dr. Wolfowitz,

Ülkelerimiz arasındaki tarihsel ortaklık ve dostluğun gelecekte de sürmesi ümidimi paylaşmak için, bu mesajımı ortak dostlar aracılığıyla doğrudan size ulaştırmak isterim.

Seçim sonuçlarının bizim Genelkurmay saflarında biraz rahatsızlık yaratmış olabileceğinden, resmi konumunuz gereği, hiç kuşkusuz haberdarsınızdır. Bilmenizi isterim ki, onların Türkiye'nin müreffeh, seküler (çağdaş) ve birinci dünya topluluğunun güvenilir bir üyesi olması ümitlerini partim ve ben de paylaşıyoruz. Ve geçmişte hiç olmadığı kadar birleşmiş olan ülkemizin çıkarları için en iyisi olacak şekilde birlikte çalışabileceğimiz kanaatindeyim.

Bu amaçla, Org. Özkök ile mümkün olduğu kadar kısa sürede mahrem, özel bir toplantı yapabilmeyi ümit ediyorum. Özel cep numaram şudur: 0533 7...

Bu yardım ve ülkeme geçmişte gösterdiğiniz dostluk için çok teşekkürler.

Sizinle kişisel olarak görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Samimiyetle sizin olan,

Recep Tayyip Erdoğan

Genel Başkan"

Mektubu özel kurye ile gönderen Erdoğan, özel cep telefonu numarasını da bu mektuba yazmış. Erdoğan mektupta, Genelkurmay'ı, 3 Kasım 2002 seçim sonuçlarından rahatsız olduğu gerekçesiyle, ABD Savunma Bakan Vekiline şikâyet etti. Wolfowitz'ten Türkiye Cumhuriyeti Genelkurmay Başkanı ile kendisi arasında arabuluculuk yapmasını istedi. Erdoğan'ın mektubundaki "bu yardım ve ülkeme geçmişte gösterdiğiniz dostluk için çok teşekkürler. Sizinle kişisel olarak görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Samimiyetle sizin olan,” sözleri de bir *“amir-memur”* ilişkisini yansıtıyor.

Bu mektubu yazabilen RTE *“Diyarbakır BOP’un cazibe merkezi olacak”* diyen zattır ve BOP’da eş başkandır. İlginç olan, Tayyip Erdoğan’ın Wolfowitz’den ricasının çok kısa bir süre sonra yerine gelmesidir. Seçimi kazanan partinin genel başkanlığı sıfatı dışında hiçbir resmi niteliği olmayan Erdoğan, mektuptan 10 gün sonra, 14 Kasım 2002 tarihinde, Genelkurmay Başkanı Hilmi ÖZKÖK tarafından kabul ediliyor.

BOP ise Evanjelist-Yahudi güç merkezlerinin, adına *“Tanrı projesi”* dedikleri Türkiye’yi ve İslam dünyasını darmadağın etme planlarının adıdır. Böyle bir noktadan sonra BOP eş başkanlığını inkâra kalkışıyor ERDOĞAN.

- Eş Başkanlığın İnkarı

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Abdurrahman Yalçınkaya, AKP hakkında hazırladığı iddianamesinde, Tayyip Erdoğan’ı *“BOP Eş Başkanlığı görevi”* nedeni ile itham etti. Cumhuriyet Başsavcısı, iddianamesinde AKP için şunları belirtmişti:

“...Şeriat hedefine ulaşmada, demokrasiyi bir araç gören bu zihniyet, *‘Büyük Ortadoğu Projesi’nin (BOP) eş başkanları sıfatıyla’* söylemlerini insan hakları, demokrasi, din ve vicdan özgürlüğü, öğrenim hakkı gibi asıl referansları olan şeriatla hiç bağdaşmayan kavramların arkasına gizlenerek göstermişlerdir. (...) Özellikle, Amerika Birleşik Devletleri ile olan ilişkilerde ise bu bakış açısı resmi söylemlere de yansımış, başta eski ABD Dışişleri Bakanı (Colin L. Powell) olmak üzere birçok ABD yetkilisi Türkiye’nin laik, demokratik ve sosyal bir hukuk devleti olduğu gerçeğini görmezden gelerek ülkemizi bir *‘İlimli İslam Cumhuriyeti’* olarak tanımlamışlar, bu söylemlerindeki cüretkârlığı *‘bir ABD projesi olan*

ve kapsamındaki ülkeleri ılımlı İslami rejimlerle yönetmeyi amaç eden' Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanı olduğunu her fırsatta tekrarlayan Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın söyleminden ve davalı parti iktidarlarının '*dini istismara dayalı icraatlarından, kutsal din duygularını devlet işlerine ve politikaya karıştırmalarından devleti dini esaslara göre şekillendirme amaç ve faaliyetlerinden'* aldıkları gözlenmiştir."

Başsavcılığın bu tespitlerine karşı Tayyip Erdoğan'ın savunması, ilginç... Başka bir tabir bulunabilse "*yalan söyleyerek savunma yaptı*" demek istemiyorum ama başka bir tabir yok.

Tayyip Erdoğan'ın imzası ile Anayasa Mahkemesi'ne sunulan savunmada, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Erdoğan, "*vesikalı yalanı*" şöyle sergiliyor:

"Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) gibi teorik siyasi tartışmalarda kullanılabilecek kavramların bir iddianamede yer alması, bu davanın hukuki değil, siyasi mülahazalarla açıldığı yönündeki kuşkuları beslemektedir. (...) Partimize iktidar olduğu tarihten beri bazı marjinal siyasi partiler, gazete ve dergiler kanalıyla yöneltilen bu tür eleştirilerin aynen iddianamede yer alması hukuk adına üzüntü ve kaygı vericidir. (...) Bölgesel ve küresel barışı milli menfaatlerimiz için öncelikli bir mesele olarak gören AK Parti hükümetleri, BM bünyesinde İspanya Devleti ile beraber eş başkanlığını yaptığı Medeniyetler İttifakı projesine de bu çerçevede katılmıştır. İddianamede "Büyük Ortadoğu Projesi" ile karıştırıldığı anlaşılan Medeniyetler İttifakı projesine ülkemiz İspanya'yla beraber öncülük etmiş ve etmeye devam etmektedir."

- İnkâr Zorunludur, Çünkü...

Büyük Orta Doğu Projesi ya da yeni ismiyle Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi'nin ne olduğu, ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice tarafından 7 Ağustos 2003 tarihinde,

Washington Post için kaleme alınan bir yazıda şöyle açıklanıyor:

“Fas’tan Basra Körfezi’ne, oradan Orta Asya steplerine kadar 24 ülkenin rejimlerini, sınırlarını ve haritalarını değiştirmek.”

Projenin nihai hedefi ise, önce Irak’ın kuzeyindeki temelleri atılan **‘Yahudi-Kürt’** devletini ilan etmek, sonra İran, Suriye ve Türkiye’den koparılacak parçaları bu devletçiğe monte ederek bir **‘Birleşik Kürdistan’** devleti oluşturmak, nihayet bu kukla devleti ve **‘arz-ı mevud’** toprakları içinde ortaya çıkacak diğer **‘site/şehir’** devletçiklerini, **‘Büyük İsrail’** şemsiyesi altında birleştirmek. Nitekim, **“Ortadoğu’nun yıldızı olacak”** denilen Diyarbakır, ABD Silahlı Kuvvetler dergisinde yayınlanan haritalarda, **‘Yahudi-Kürt Devleti’nin** sınırları içerisinde gösteriliyor. Aynı haritalar, NATO toplantılarında da sık sık gündeme getiriliyor. Haritada Gaziantep’ten Rize’ye kadar bir çizgi çekin, doğusundaki ve güneyindeki Türkiye toprakları, sözümona **“Free Kurdistan”** (Özgür Kürdistan) içinde gösteriliyordu. Gerçekte; ikinci İsrail elbette. Diyarbakır ise mürekkep fiyatına bu kukla devletin merkezi yapılıyordu.

Dünyada toprak bütünlüğü güvence altına alınmayan, tek bir ülke ve tek bir hukuk yoktur. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası ve Siyasal Partiler Yasası da ülke bütünlüğüne aykırı amaç ve faaliyeti yasaklamıştır. Bu yönde program ve faaliyeti bulunan siyasal partileri kapatmayı öngörmüştür.

Daha da vahimi, toprak bütünlüğünü tehlikeye atarak ülkenin bir bölümünü bir başka devletin hâkimiyetine vermek, verme girişiminde bulunmak, ülkenin topraklarının bir bölümünde başka bir devletin kurulması için çalışmak, çalışmalara katılmak veya izin vermek, Anayasal suç kapsamında değerlendirilir.

- Recep Tayyip Erdoğan Hakkında Özet Bilgi

Burada artık Recep Tayyip Erdoğan’ın siyasetteki hızlı yük-

selişinin ardında nelerin, kimlerin olduğunun anlatılması gerekiyor. Bununla ilgili olarak arşivlerde yığınla bilgi-belge var. Ancak burada değişik bir yöntem kullanmak istiyorum.

Siyasete Başladığı, siyasi yaşamının büyük bölümünü aralarında geçirdiği Milli Görüşçülerin derleyip kaleme aldığı bir yazının (yazı çok uzun olduğu için) bazı bölümlerini buraya alarak, eski arkadaşlarının ağzından Erdoğan'ın nasıl anlatıldığını okumakta yarar var:

ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi Morton Abramowitz de (aslen Yahudi olup Siyonizmin Türkiye ve Ortadoğu stratejisti) Refah Partisi İstanbul Beyoğlu İlçe Başkanı Tayyip Erdoğan'ı keşfetmesinden sonra Erdoğan malum medya marifetiyle toplum gündemine taşınmış, İlçe Başkanlığından İl Başkanlığına, oradan Belediye Başkanlığı'na ve derken Parti kurulup başbakanlık adaylığına varan hızlı yükseliş trendi başlatılmıştır. Erdoğan'ın Abramowitz'le Kasımpaşa'daki özel bir vakıfta başlayan tanışıklıkları, Belediye Başkanı seçilme öncesi ve sonrası Belediyenin Florya tesislerindeki görüşmelerle devam etmiş, ardından Tayyip Erdoğan'ın Amerika ziyaretleri yoğunlaşmıştır. İlk defa 17-21 Nisan 1995'te başlayan, daha sonra 17-22 Kasım 1996, 20-23 Aralık 1996, Cezzaevine girmeden hemen önceye rastlayan 1 Mart 1998 ve yine 16 Temmuz 2000 tarihlerinde tekrarlanan ABD gezileri bunların bazılarıdır.

Tayyip Erdoğan'ı belediyedeki makamında 15 Ekim 1996 günü ziyaret eden Abramowitz'in *"Siz İstanbul'u yönetip yıldızınızı parlatabildiğinize göre, Türkiye için de çok şey yapabilirsiniz!..."* sözleri basında yer almış ve *"Tayyip'in bazı şartları kabul etmesi halinde, ABD'nin kendisini başbakanlığa hazırlayabileceği mesajı"* şeklinde yorumlanmıştır. Hatta o günlerde bazı gazeteler *"Abramowitz Erbakan'ın yerine Tayyip'i hazırlıyor"* manşetlerini atmıştır.

Emperyalizm ve İlmli İslam

Abramowitz ise zaten bu gerçeği çok önceden ve Ertuğrul Özkök'ün köşesinden şöyle açıklamıştır:

“Evet, kravatlı ve daha şehirli kılıklı görünen Erdoğan'ı Erbakan'a tercih ederiz”

Bilindiği gibi her olayın bir görüneni var, bir de derinliği!.. Temel fizik kuralıdır, **“derinlik kolay oluşmaz, zaman gerektirir!”**

Şimdi AKP'ye derinlemesine bir bakalım. İlk göze çarpan ilişki, Korkut Özal-Tayyip Erdoğan ilişkisi. Gözü keskin insanlar, AKP üzerindeki Korkut Özal hâkimiyetini açıkça görebilir. İşte ilginç ve esrarengiz danışman ve gizli kabine bakanı (!) Cüneyt Zapsu'ya bakın. Beynelmilel ve önemli bir adam. Tayyip Bey'in danışmanı, Korkut Özal'ın da bir numaralı adamı. Korkut Özal'la Cüneyt Zapsu'nun birlikteliklerini anlamak için, Demokrat Parti'yi hatırlamak yeterli. Zapsu, Korkut Özal'ın Demokrat Parti Başkanlığı döneminde, O'nun Genel Başkan Vekilliğini yapmıştı.

Peki, Mücahit Arslan ismini hiç duydunuz mu? AKP Diyarbakır Milletvekili İhsan Arslan'ın oğlu. Eğer hükümetle bir işiniz varsa ve işinizin görülmesini istiyorsanız, tek adres olarak Mücahit Arslan gösteriliyor. Bu zat **“olsun”** dedi mi, hükümette olmayacak işiniz yokmuş! Bu kadar etkili olan Mücahit Arslan Tayyip Bey'in **“kare aslarından”** biri. Yine ilginçtir, Tayyip Bey'le Mücahit Arslan'ı tanıştıran isim de Korkut Özal'mış. Dikkat ederseniz bu kişiler hükümet üzerinde en etkili isimler olmasına rağmen, hiçbir ön planda değil. Daha etkili olmak için, etiketsiz olmak, yani perde arkasında durmak gereğinin farkındalar. Bu yüzden Milletvekili bile olmadılar. Çünkü: **“göz önünde olmak, gözlerin üzerinizde olması demektir”**. Bu da, derinlik teorisine ters düşmektedir!?

Şimdi derinliğin ilk oluşum dönemine gidelim. Yani MSP'li yıllara dönelim. Bilenler bilir, Milli Görüş içinde ilk ayrılış MSP döneminde yaşanmıştı. Ayrılık hareketinin başını çekense, tabii

ki Korkut Özal'dı. 1977 MSP Kongresinde Hoca'ya karşı aday olmuştı... Şimdi, 10 puanlık uzman sorusu; peki Korkut Özal'ın o sırada en yakın destekçisi kimlerdi? Tayyip Erdoğan, Bülent Arınç...

Nerden baksanız, Tayyip Erdoğan-Korkut Özal-Bülent Arınç işbirliğinde, çeyrek asrı aşan bir derinlik var. Yani siyasette hiçbir şey tesadüf değildir.

Ve Korkut Özal, bu derinliğin ilk perdesidir. Daha derin kökleri ise, K.Özal'ın, yıllar önce katıldığı bir Star TV Kırmızı Koltuk programında sarf ettiği; *"Türkiye İsrail'in liderliğinde oluşacak bir Orta Doğu ortak pazarına girmelidir!"* sözlerinde gizlidir.

Tayyip Erdoğan'ın Abramowitz'in ziyaretinden sonra Erbakan Hoca'dan uzak durmaya başladığı ve Hoca'nın İstanbul'daki açılış törenlerine bile katılmadığı da dikkat çekici bir ayrıntıdır. Erbakan Hoca, elbette bütün bunların farkındadır. Ama O, hem İstanbul'da büyük başarılar kazanılması yolunda bu rüzgârdan yararlanmayı, hem de Tayyip Erdoğan'ın bu tuzaktan kurtulacağını ummaktadır. Ve tabi içimizden bazıları şimdilerde her ne kadar *"biz bu hıyanetleri yeni anlamaya başladık"* deseler de, aslında Erbakan Hoca'ya bir rakip hazırlanmasından ve Milli Görüşün altının oyulmasından gizli bir memnuniyet duymaktadır.

O sırada Abramowitz-Erdoğan görüşmelerini ayarlayan kişilerden birisi ise gazeteci Ruşen Çakır'dır. Ruşen Çakır 1992'de Türkiye'ye gelen CIA Ortadoğu şefi ve Yahudi asıllı Graham Fuller'le görüşüp, ılımlı Amerikancı İslamcılar hakkında bilgiler verip onların elebaşlarıyla buluşmalarını da sağlamıştı. Bunun arkasından Çakır, Graham Fuller'in de yetkili olduğu Rand Corporation'dan burs alarak Amerika'ya yollanmıştır. Daha sonra Milliyet Gazetesi'ne *"özel Muhabir"* atanan Ruşen Çakır İsrail'e gidip birkaç ay kalmıştır. Ruşen Çakır şimdi de, Dönme İsmail Cem'in YTP'sine katılmıştır.

312-2'den aldığı cezanın onanmasından bir gün sonra 28 Eylül 1998'de, ABD'nin İstanbul başkonsolosu Bayan Caroline Hagins, Tayyip Erdoğan'ı Belediye makamında ziyaret edip, Washington'un talimatıyla, *"bu tür gelişmeler, Türkiye demokrasisine olan güveni azaltır"* açıklamasını yapmıştı. Oysa aynı ABD yetkililerinin Erbakan'a karşı girişilen, haksız yere partilerini kapatma, hükümetini yıkma ve cezaevlerine tıkma olayları karşısında sessiz ve tepkisiz kalmaları dikkatlerden kaçmamıştı.

Tayyip Erdoğan'ın AKP'yi kurmadan önce 18 Temmuz 2001'de İsrail büyükelçisi David Sultan'la bir görüşme yaptığı ve Ona *"Yeni oluşacak partinin İsrail ve ABD politikalarına asla ters düşmeyeceği"* yolunda garanti verdiği konuşulup yazıldı. Bu David Sultan, uzun yıllar İsrail ordusunda görev yaptıktan sonra dışışleri kadrosuna alınan azılı bir İslam düşmanıydı... Hatırlanacağı gibi, daha önceleri Erbakan *Hoca'ya "İsrail ve Amerikan karşısı politikaları terk edelim"* teklifini getiren kişi olan Korkut Özal da Tayyip Erdoğan'ın fikir babalarındandı.

Tayyip Erdoğan ve ekibinin, AKP'yi kurma aşamasında ABD Büyükelçiliği'nde görevli üst düzey mason, müsteşar Lawrence ile sık sık görüştükleri ve yine Abdullah Gül'ün İngiltere Büyükelçisi Sir David Logan'ı makamında ziyaret edip parti çalışmaları hakkında bilgilendirdiği basına sızdı.

Ve zaten Londra Üniversitesi Öğretim Üyelerinden Türkiye Uzmanı Dr. Andrew Mango, Abdullah Gül'ün sık sık ABD ve İngiltere'ye giderek görüşmeler yaptığını açıklamıştı. Dış güçlerin, Tayyip Erdoğan'ın seçimlere sokulmayarak mağdur edilmesini ve bu durumun merhamet istismarıyla AKP'ye birkaç puan daha getirmesini ve böylece kendilerine daha yakın gördükleri ve güvendikleri Abdullah Gül'ün genel başkanlığa seçilmesini kurguladıkları da sezilmeye başlanmıştı. Ve zaten SP'li Mehmet

Bekaroğlu'nun Tayyip Erdoğan'a da yarayacak olan kanun değişiklikleri teklifine AKP yönetiminin özellikle ilgisiz kalmaları da bu görüşümüzü haklı çıkarmaktaydı... Ve AKP'ye hangi zihniyetin hâkim olduğunu ortaya koymaktaydı...

Başsavcı Sabih Kanadoğlu'nun itirafıyla, affa uğrayan katillerin, çetecilerin ve ırza tecavüzcülerin bile milletvekili olabildiği, ama 312. mağdurlarının engellendiği bir uygulamaya AKP'lilerin razı olmaları, insanların kafalarını karıştırmaktaydı.

Ülkemize hıyanet ve hakaretleriyle meşhur AB'nin eski Türkiye temsilcisi Bayan Karen Fogg da *"Erdoğan'ın Hıristiyan Demokratlara benzediğini, sol ve sağın boşalttığı alana yöneleceğini, siyasal ve ekonomik bakımdan batılı değerlere yanaşacağını ama bunlara ahlaki ve kültürel bakımdan yerli öğeler katacağını ve başarılı olacağını"* ortaya atmıştı. Böylece, AKP'nin IMF zehirine, yerli çikolata sürerek millete yutturacağı anlaşılmıştı.

Daha da düşündürücü olanı, Tayyip Erdoğan'ın Yenilikçi Hareketine meşhur Siyonist ve CIA ajanı Graham Fuller'in tam destek vermesiydi... Fuller, Türkiye'de artık Kemalizm'in modasının geçtiğini ve *"İlmli İslam"*a öncülük etmesi gerektiğini ileri sürmekteydi. Bir röportajında *"Fazilet Partisindeki gençlerin baskın çıkacağı ve Yenilikçi Hareketin ilimli İslama liderlik yapacağı"* kehanetini dile getirmekteydi!?..

"...Mayıs-2000'de gerçekleşen ABD ziyaretinde Tayyip Erdoğan, orada yaşayan Fethullah Gülen'le görüşmüş ve kuracakları partinin genel politika ve projelerini konuşmuşlardı. Bu arada Erdoğan-Gülen arasındaki köprü görevini eski radikal İslamcı yazar bilinen ve "Mekke Resullerin Yolu" gibi kitaplarını şimdi inkâr eden Ali Ünal yürütüyor, İstanbul Washington arasında mekik dokuyor. Fethullah Gülen-Tayyip Erdoğan partisinin teorik temellerinin hazırlanmasına Yeni Şafak yazarı Fehmi Kuru katkıda

Emperyalizm ve İlimli İslam

bulunuyor... Ve yine Fethullah Gülen'in onursal başkanlığını yaptığı ve İshak Alaton, Üzeyr Garih gibi Musevi iş adamlarına ödül dağıttığı Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın düzenlediği meşhur Abant Toplantılarında bu yeni oluşumun siyasi zihniyet ve şahsiyetleri eğitilip yetiştiriliyordu.

Bugün AKP'de siyaset yapan Bülent Arınç, Ali Coşkun, Cemil Çiçek ve Prof. Burhan Kuzu gibi isimler Abant Toplantılarını kaçırmıyordu...

Bülent Arınç, Saadet Partisi Genel Başkanlığı kendisine verilecek hevesiyle günlerce bekleyen, olmayınca AKP'ye geçen ilkeli bir isim!... Eğer Genel Başkanlık verilseydi şu anda Milli Görüşü savunurdu... Ve geçenlerde, sayesinde Amerika'nın Türkiye'yi telefonla yönetmeye başladığı, döneminde hırsızlık ve soysuzluğun meşrulaştığı ve ABD hatırına bulaştığımız Körfez Savaşıyla ülkenin 50 Milyar dolar zarara uğratıldığı Turgut Özal için *"Eğer yaşıyorsa gidip şortunu öperdim... Çünkü Özal şortla asker teftiş ediyordu"* diyecek kadar da, ordumuza karşı içlerinde bir hınç besledikleri ortaya çıkıyordu..."

"...Fethullah Gülen-Tayyip Erdoğan ortaklığındaki önemli bir aracı da *"Müthiş Türk"* diye isim yapan Ali Rıza Bozkurt'tur. Sivas'ın Kangal İlçesine bağlı, Alevi Mamaş Köyü'nden, çiftçilik yapan Ali Rıza Bozkurt, şimdi Dünya Mason Locası'nın en gözde simalarından... ABD'li Siyonist şirketlerin Orta Asya ve Ortadoğu'daki en önemli simsarlarından... Körfez Savaşı'nda bir ara Irak askerlerine esir düşen Ali Rıza Bozkurt, 24 saat içinde serbest bırakılmıştı.

Bir ara Amerika'dan dönen Ali Rıza Bozkurt ayağının tozuyla AKP'ye katılmıştı. Orta Asya petrollerinin Akdenize taşınması konusunda BOTAŞ'ın karşısında ABD şirketlerini savunan Meşhur Türk(!) Tayyip tarafından ayakta karşılanmıştı...

Gülen-Erdoğan arasındaki önemli ayaklardan birisi de Azizler Holding A.Ş.'nin başkanı ve BİM Marketler zincirinin ortağı Mason Cüneyt Zapsu'dur. Aynı zamanda TÜSIAD üyesi olan ve FGülen'e yakınlığıyla tanınan Zapsu, Tayyip Erdoğan'ı TÜSIAD'çılara pazarlayan kişidir. Bülent Eczacıbaşı, Tuncay Özilhan, Can Peker, Kaya Turgut gibi Mason TÜSIAD'çılarla Tayyip'in buluşmasını sağlayan, Fethullah Gülen'in gözdeleleri Cüneyt Zapsu ile Münici İnci'dir..."

"...Tayyip Erdoğan'ın uluslararası Yahudi Lobileriyle ilişkili bazı generallerle bağlantılarını kuran kişi ise, Çevik Bir'dir. Çevik Bir Siyonist kuruluş JİNSA'dan ödöl alan birisidir.

JİNSA (Yahudi Milli Güvenlik Enstitüsü)

JEWIS COMMITE (Amerikan Yahudi Komitesi)

USIP (Birleşik Devletler Barış ve Strateji Enstitüsü) gibi Siyonistlerin kontrolündeki örgütlerin Tayyip Erdoğan, Fethullah Gülen ve Çevik Bir'le ortak ilişkileri dikkat çekmektedir.

USIP, CIA ve Pentagon'la bağlantılı, başka ülkelerde ve özellikle Türkiye'de iktidara gelecek kişilerin İsrail ve ABD'ye sadık kalıp kalmayacaklarını araştıran ve garantiye alan bir üst kuruluş olarak bilinmektedir.

1998 yılında bu USIP'ın düzenlediği Lonra'daki bir özel toplantıya Abdullah Gül ile MÜSIAD'ın eski başkanı Erol Yazar katıldı... Ve ne tesadüf aynı tarihler Tayyip Erdoğan da Londra'daydı. ABD'nin Yahudi kökenli iki Türkiye stratejisti Marc Grosman ile Morton Abramowitz ise bu toplantının mimarlarıydı..."

"...3 Kasım 2002 seçimleri öncesi Deutsche Bank, Chase Manhattan, Moore Kapital, American Expres gibi siyonist serma-

Emperyalizm ve İlimli İslam

yenin güdümündeki finans kurumlarına:“*AKP’nin tek başına iktidara taşınacağını ve bunun endişe duyulacak bir sonuç doğurmayacağını*” söylemek üzere bilgilendirme çıkan ve bu ziyaretlerini araştırma şirketi verso’nun başkanı Erhan göksel ve mesut Yılmaz’ın kuzeni meşhur borsacı Mehmet Kutman’la birlikte yapan kişi’de yine çevik Bir’dır...”

“...Ve yine eğitimini Amerika’da yapan, ABD’deki birçok lobiyle ve özellikle Amoco petrol şirketiyle irtibatları saptanan ve MIT eski Kontr-terör daire başkanı olup sonra Amerika’ya kaçan Mehmet Eymür’le de ilişkileri bulunan ve Kanal 7’nin Ankara temsilciliğinde görev alan bir kişinin de Tayyip Erdoğan’ın Amerikan Büyükelçiliğindeki görüşmelerinde rol aldığı iddia edildi...”
(http://www.millicozum.com/index.php?option=com_content&task=view&id=595&Itemid=58)

- Daha AKP Kurulmadan, CFR İle Göbek Bağı: Gizli Memorandum

Yeniçağ Gazetesi yazarı Aslan Bulut, Küresel Haçlı Seferi adlı kitabında, Recep Tayyip Erdoğan’a, Amerika’daki bir lobi şirketi üzerinden Abromowitz tarafından gönderildiğini ileri sürdüğü gizli bir belgeden söz ediyor. AKP’nin kuruluşu sürecinde adeta Erdoğan’a talimatlar listesi gibi gönderilen memorandum, AKP iktidarı karşılığında Amerikan derin devletinin AKP’den taleplerini ortaya koyuyor. Aslan Bulut şunları yazıyor:

“AKP’nin kuruluş sürecinde Tayyip Erdoğan’a ABD’den gönderilen gizli bir belge, bir memorandum vardı ve bu gizli belgeyi, 3 Kasım 2002 seçimlerden önce, 26 Ağustos 2001 tarihli Büyük Kurultayda 16. Sayfadaki ‘Yazıt’ sütununda ‘*Mr. Tayyip Erdoğan’ı ürperten belge*’ başlıklı yazıda kamuoyuna açıkladık. Erdoğan konuyla ilgili en küçük bir açıklama bile yapmadı!

Memorandum belgesini ele geçirdiğimiz zaman, Erdoğan'ın ne cevap verdiğini öğrenmeye çalıştık. Cevabı AKP'nin program ve tüzüğünde bulduk! AKP'nin Genel Başkanı Tayyip Erdoğan, kendisine gönderilen memorandumda belirtilen küreselleşmenin şehir ve devletleri planına uyacağını, parti programında ortaya koydu. Dünyayı yönetmeye soyunmuş elit, milli devletleri parçalamak istiyordu. Bunun için şehirleşme adı altında eski Yunan tarzı şehir devletleri modelini gündeme getiriyorlardı. Tayyip Erdoğan'a söylenen, bu politikaya uyması halinde, destek görecekti. Erdoğan da küreselleşmenin şehir devletleri planını, parti programı haline getiriyordu.

Recep Tayyip Erdoğan'a New York'tan gönderilen memorandumda belirtilen Türkiye'nin şehir devletlerine ayrılması planı, AKP Program ve Tüzüğüne hemen hemen aynı ifadelerle geçiriliyordu. Bakallı adlı lobi şirketi vasıtasıyla Erdoğan'a New York'tan gönderilen memorandumda *"Ankara, yerel yönetimlere otonomi vermek ve milli hükümetin fonksiyonlarını yerel düzeyde merkezi olmaktan çıkarmak zorundadır. Dünya, bütün hükümetlerden bunu istemektedir. Bu memoranduma göstereceğiniz ilgiden dolayı takdirlrimizi sunarız..."* deniliyordu... Şirket, ABD'nin eski Türkiye Büyükelçilerinden Abramoviç tarafından yönlendiriliyordu. Abramoviç ise, CFR üyesiydi. Memorandumdaki dünya, hangi dünyadır, o belli değil ama bunu, küreselleşme politikalarını ABD vasıtasıyla bütün dünyaya dayatan güç merkezi olarak değerlendirmek gerekir." (Aslan Bulut, Küresel Haçlı Seferi)

Sözü edilen memorandumu, Tayyip Erdoğan'a gönderen Ayla Bakkallı, memorandumu şöyle sunuyor.

"Mr. Recep Tayyip ERDOĞAN,

Sizin küreselleşme ile demokrasi ilişkilerini bağdaştırma

Emperyalizm ve İlimli İslam

yönündeki adımlarınız, Türkiye'ye kriz sırasında destek olan uluslararası güçler tarafından da kabul görecektir. Ankara, küreselleşmenin gerekliliğini anlamak ve dünyada geçerli olan kurallara uyum sağlamak zorundadır. Ankara şunu da anlamalıdır ki, uygun gördüğü kuralları uygulayıp, kendi çıkarlarına uymayanları reddetmesi mümkün değildir... Küreselleşmenin bir adı da şehirleşmedir. Ankara, yerel yönetimlere otonomi vermek ve milli hükümetin fonksiyonlarını yerel düzeyde merkezi olmaktan çıkarmak zorundadır. Dünya, bütün hükümetlerden bunu istemektedir. Bu memoranduma göstereceğiniz ilgiden dolayı takdirlerimizi sunarız... Ayla Bakkallı”

Ayla Bakkallı Kimdir?

Ayla Bakkallı: uzun yıllar önce ABD'ye yerleşmiş ve orada öğretim görevlisi olarak çalışan bir Türk'tür. Princeton Üniversitesi'nde doktorasını tamamlamıştır. Sadece öğretim göreviyle yetinmemiş ve kendi adıyla anılan bir lobi şirketi de kurmuştur. Kurduğu bu şirket CFR' nin yani ABD Dış İlişkiler Konseyi'nin denetimindedir.

Şirketi, ABD'nin eski Türkiye Büyükelçilerinden Morton Abromowitz tarafından yönlendirilmekte ve denetim altında tutulmaktadır. Ayla Bakkallı, Morton Abramowitz'inde yakın dostudur. Hepinizin bildiği gibi Morton Abromowitz, CFR üyesidir ve aynı zamanda Yahudi asıllıdır. Sözün özü dünyayı küreselleşme adı altında denetimleri altına alıp sömürmeyi kendi servetlerine servet katmaktan başka amacı olmayan emperyalistlerin emrindeki kişilerden birisidirler.

Ayrıca Abromoviç ve Ayla Bakkallı sadece bir lobi şirketinin kurucusu olmakla yetinmeyip dünya sahnesinde bu kişiler ve üyesi olduğu kuruluşlar örgütler tarafından ilerisi için hazırlanmakta ve bu nedenle kendilerine yeni görevlerde verilmektedir.

Bir örnek vermek gerekirse;

Dünya'nın bölüşülmesi amacıyla, insan yerleşim birimlerinde yaşam kalitesinin artırılması'na yönelik projesi, ilk kez Güney Afrika Cumhuriyeti'nin Johannesburg kentinde dünyaya takdim edilir ve dünyanın önde gelen kuruluş ve liderleri de bu toplantıda bulunmuşlardır. Bu zirve toplantısının açılış konuşmasını organizasyon komitesi adına Ayla Bakkallı yapmıştır.

-Memorandumun İngilizce ve Türkçe Metni...

Memorandum

To: Mr. Recep Tayyip Erdogan

From: Ms. Ayla Bakkallı

Date: July 2, 2001

Subject: Globalization: Is Turkish politics part of the "solution" or part of the "problem"?

CC: Mr. Muammer Saka and Mr. Süleyman Kaya

Since our last acquaintance one year and half ago in Istanbul arranged by your respected supporters, Mr. Muammer Saka and Mr. Süleyman Kaya, our continual professional dialogue has brought this memorandum to your desk.

As you may recollect, I hold a membership status with the Committee for Human Settlement. It is a committee that holds a consultative status with the United nations that monitors collectively the implementation of commitments set forth in the Habitat Agenda and Agenda 21 of the Conferenge on the Environment and Development. It promotes the provisions of adequate shelter for and sustainable human settlements development in an urba-

Emperyalizm ve İlimli İslam

nizing world. We were also the host committee for the Istanbul plus 5 HABITAT Conference, June 6-8, 2001 in New York City and as the spokeswoman on good governance, I discussed of your leadership during your term as Mayor of Istanbul in addressing the squatter dwellers issue in the greater Istanbul area. I am also president of my own private company defined as an emerging market real estate strategic consultant firm representing public and private partnerships between United States/Canada and Turkey. I construct the private sector role in mitigating the issues on human settlement with the public sector and provide strategic solutions and link between Turkey and International community, conforming along the lines of United Nations/International and National standards.

As Turkey finds itself six months into the 21st century, its realization of a globally inter-related and inter-dependent world has shown Ankara that conventional solutions to Turkey's problems are no longer viable or acceptable. As the world becomes more globally inter-dependent, a consensus emerged that stability without an institutionalized democracy system is not possible. Democratic rule at the grassroots level is essential in overcoming poverty in developing/transitional economies. The correlation between growing desire for democracy and the role of decentralization of governments, first to improve mobilization of resources and secondly, to empower local governments administer their own affairs can release central government from local concerns. The need to develop new mechanisms to deal with the effect of the globalization process that is bringing forth new concepts to Ankara, who by the way is simultaneously trying to understand and undermine this process finds it difficult to define a vision for its people.

Ankara is coming to the realization that it cannot survive

on its own needs. Globalization does not allow any nation to be an island. An integrated relationship calls for many actors, the participation of civic society organizations, communities, private sector, local authorities and national governments all need to participate in designing solutions where national laws regulations and standards block their path. These reforms require bottom up dynamic approach. Both in developing and developed countries experience is showing the top-down approach imposed by national and local authorities have failed. Team work/partnerships have succeeded where democratic processes have succeeded.

Turkey the world community but fails to fully comprehend the substantive changes it must undergo before it can assume a leadership role. Turkey's challenges faced by corruption, weak administration, inefficient government, environmental decay, poverty, inequality, injustice, lack of inclusiveness of all sectors within its society must produce concrete solutions before it can even think of taking a leadership role.

It is ironic that international institutions have placed form to Turkish citizens a platform in which to raise their grievance within a democratic environment. The prospects of Turkey obtaining a European Union accession gave a Turkey citizens an outlet and an alternative to seek rights of redress where Turkish constituents did not trust their own judicial system. Turkish citizens taking advantage of this international exposure filed over 2,000 cases against Ankara.

The political representative who has the leadership ability and capability to communicate the inter-relation between globalization and democracy will not only gain national constituent support for being progressive and forward looking but also gain acceptance by the powerful international community which has

been playing a key role in assisting Turkey with its consistent political and financial crisis.

Turkey blessed with a geo-strategic location affords it political and financial support from the international community. Ankara must be cautious so as not develop a dependent policy and assume that because of its strategic importance a Washingtonian foreign policy will accord Turkey the time, attention and expertise warranted by its intrinsic importance. One cannot be always certain that the American officials within US government have the requisite experience, knowledge and grit to completely understand Turkey's complicated status.

To with, for the last quarter century Turkey was placed at the US State Department under European (EUR) bureau of the State Department; before that it was in the Near Eastern (NEA) bureau. The core Turkey issues in the State Department have traditionally been related to NATO or the former Soviet Union case of EUR or the Arab-Israeli conflict in the case of NEA. This is reflective of Turkey's lack of a sophisticated foreign policy failing to develop the depth of professional cadre to deal with Turkey's geographical paradigm - Western and Eastern. European and Asian (and Middle Eastern as well). Muslim and secular. Democratic and authoritarian. Market oriented and statist.

Ankara's sole effort to get on the same page as the EU has neglected a well defined foreign policy for the Turkish nation. It is Turkey alone who must realize its own potential and not rely on "other" country's foreign policy to define Turkey's interest. Only Turkey can know and understand its own "personality". Turkey must develop Turkey. Turkey is new on the international foreign scene. It needs to develop a highly sophisticated communicative ability to explain its needs and issues within a

Turkish context and not rely on other country's foreign policy to understand Turkey, because it really does not!

The increasing challenge for developing economies lay in its ability in narrowing the gap between rich and poor which is expected to widen as globalization creates knowledge based industries. The inability to catch up will be the biggest hurdle facing upcoming Turkish leaders. Therefore, it is beholden on Ankara to understand the necessity of globalization regardless of whether the real sector wants it or not. It must adapt to the rules of the world not "cherry pick" the rules it wants to implement and reject when it does not suit its own agenda.

Another world for globalization is urbanization, which go hand in hand. Nowhere before has the human civilization lived in such close proximity to one other as they are in urban conglomeration. These urban trends are having an unprecedented effect on cities and towns. It is clear that globalization has exacerbated the problems on human settlements in cities, towns and villages in developing countries. Governments are entering un-chartered territory where experiences and lessons from the past will not apply to the present and the present will no longer apply to the future.

The challenges facing urban centers are overcrowding, poverty disease, inefficient system of municipal finance, lack of service delivery resulting in inequality and increase in crime will broaden the definition of poverty not just to include the lack of material wealth but also lack of personal security and feeling of powerlessness if use of urban areas are not efficiently managed.

The increasing importance of cities and the increasing role of local governments should provide a strong mativation for Ankara to develop a new urban strategy to launch a more compre-

Emperyalizm ve İlmli İslam

hensive approach on urban issues. An example in point is the volatile issue on eviction of squatter dwellers in urban areas throughout cities in Turkey. The cause of unequal land distribution and inability of Ankara in addressing fast growth of urbanization have led to large-scale displacement of people who have put up "tent" without securing title to land. The Ottoman Law of 1858, entitle any citizen to claim unused State land and occupy it for as long as they used it. Naturally when migrants from rral areas arrived in big cities, they did not consider they were acting outside the law by applying a traditional approach, though the local authorities have failed to implement an urban policy to take into consideration a historical precedence that has not been repealed thus claim holders may carry a degree of legitimacy. Needless to say, these issues are highly complex require flexible and elastic policies from the central government in creating acts which pass autonomy to local governments and decentralize national government functions to the local level.

The recent crisis in Turkey has profoundly galvanized the political and economic and social process in Turkey. Ankara became overwhelmed with the avalanche of issues that it had to confront. Its lack of knowledge and political will proved to be the major obstacle in resolving its house issues. It is worth noting that political success today will depend largely on the leaders ability to link knowledge and technology between its cities and local authorities, national governments, civil society, academia, research institutions, media and its private sector.

Knowledge has become the world production asset and is a key factor in becoming globally competitive and alleviating poverty. Not only access to knowledge is required, so are the opportunities to produce knowledge that is considered a highly expensive raw material requiring high degree of education among

100

a country's residence population. The extreme lack of investment in research and development by Turkey's private and public sectors has stifled its ability to apply effective knowledge during its conflict and crises situations. Nowhere has it been so evident as the recent several crises experienced by Turkey. The biggest hurdle facing upcoming leaders in developing economies is the ability to create, manage, disseminate and share knowledge with all sectors of its society.

The world is now asking governments to deliver on the promises made to the international public as well as to their own public. The "stick" is international censure and the "carrot" is legitimacy and respect.

Mr. Saka and Mr. Kaya and I appreciate very much the attention that you will give to this memorandum.

With Respect,

Ayla Bakkalli, President of Bakali Corp.

445 Park Avenue

Suite 1040

New York City, New York 10022

E-mail: Ayve@Candide.net

Phone: 917-886-9105

Fax; 917-322-2105

Memorandumun Türkçe tam metniyse şöyle:

“Memorandum

Kime: Sayın Recep Tayyip ERDOĞAN

Kimden: Sayın Ayla BAKKALLI

Tarih: 02 Temmuz 2001

Konu: Küreselleşme: Türkiye’de politika,”çözümün” mü, yoksa “sorunun” mu bir parçası?

CC: Sayın Muammer SAKA, Sayın

Süleyman KAYA

Saygıdeğer destekçileriniz Sayın Muammer SAKA ve Sayın Süleyman Kaya tarafından, 1,5 yıl kadar önce İstanbul’da tertip-lenen kısa tanışıklığımız ile başlayan ve devam eden profesyonel diyalogumuz sonucu, iş bu memorandumu masanıza getirdi.

Hatırlayacağınız gibi, ben insan Yerleşim Komitesi üyesiyim.! Bu komite, Birleşmiş Milletlere danışmanlık yapar, bu da Çevre ve Gelişme Konferansının 21 No. Gündemi ve Habitat gündemindeki taahhütlerin yerine getirilmesini genel olarak denetlemektedir. Bu kuruluşun, şehirleşen bir dünyada, yeterli barınma ve desteklenebilen insan yerleşimlerini iyileştirme işleri vardır. Biz, aynı zamanda 6-8 Haziran 2001 de Newyork’ ta toplanan İstanbul X 5. HABITAT konferansına ev sahipliği yapan komite idik; ben de “iyi yönetim konusundaki konuşmacı olarak, İstanbul Belediye Başkanlığı döneminizde, İstanbul bölgesindeki gecekondü yerleşimi konusundaki yaklaşımınızı ve liderliğinizi dile getirdim. Ben ayrıca, ABD, Kanada ve Türkiye arasında kurulan kamu ve özel ortaklıklar için, bu ortaklıklara; “yükselen pazarlar stratejik emlak danışmanlığı’ hizmeti veren bir firmanın da başkanıyım.

İnsan yerleşimi konusunda, kamu sektörünün yükünü hafifleten özel sektör rolünü biçimlendiriyor, Türkiye ile uluslararası toplum arasında; B.M. / Uluslararası ve Ulusal Standartlara uygun olarak stratejik çözümler ve bağlantılar sağlıyorum.

Türkiye’de yirmi birinci yüzyıla girmeye 6 ay kala, Ankara’nın, küresel olarak karşılıklı bağlantılı ve karşılıklı-bağımlı bir dünyayı algılaması sonucu, Türkiye’nin sorunlarının konvansiyonel yollarla çözümü artık geçerli ve kabul edilebilir olmadığı anlaşılmıştır. Dünya, küresel olarak gittikçe daha çok karşılıklı-bağımlı hale geldikçe, kurumlaşmış bir demokratik sistem olmadan, istikrar olamayacağına dair bir fikir birliği (consensus) oluştu. Gelişmekte olan / geçiş dönemindeki ekonomilerde, fakirliği yenebilmek için temelde demokratik yönetim esastır. Demokrasi için artan istek ve hükümetlerin merkezi yapıdan uzaklaşması arasındaki ilişki; ilk olarak kaynakların harekete geçirilmesi ve ikinci olarak yerel yönetimlerin kendi meselelerini kendilerinin yönetmesi açısından güçlendirilmeleri ile, merkezi hükümeti yerel endişelerden kurtarabilir. Ankara’ya yeni konseptler sunan küreselleşme sürecinin etkileri ile başa çıkabilmek için geliştirilmesi gereken yeni mekanizmalara duyulan ihtiyaç yanında, Ankara; bu süreci aynı anda hem anlamaya çalışıp hem de dinamitlediği için, halkına bir vizyon vermekte zorlanmaktadır.

Ankara, sadece kendi ihtiyaçları üzerine bina ettiği bir şekilde ayakta kalamayacağını fark etmeye başlamaktadır. Küreselleşme, hiçbir ülkenin bir «ada» olmasına izin yermez. Entegre bir ilişkide birçok aktöre, sivil toplum örgütlerine, topluluklara, özel sektöre, sivil toplum örgütlerine, topluluklara özel sektöre, yerel otoritelere ve milli hükümetlere, bunların hepsine; milli yasa, mevzuat ve standartların yollarını tıkamasına karşı birlikte çözüm oluşturacakları bir işbirliği içinde yer almalarına ihtiyaç vardır. Bu reformlar, tabandan yukarı doğru dinamik bir yaklaşım gerekti-

Emperyalizm ve İlimli İslam

rirler. Hem gelişmiş hem gelişmekte olan ülkelerin tecrübeleri, milli ve yerel otoriteler tarafından yukarıdan aşağı empoze edilen yaklaşımın başarısızlığa uğradığını göstermiştir. Demokratik süreçlerin başarılı olduğu yerde takım çalışması / ortaklık da başarıya ulaşmıştır.

Türkiye gerçekten global bir oyuncu olmayı arzu etmekte ve dünya toplumu içinde daha büyük bir rol istemekte, ancak lider bir role sahip olmak için geçirmesi gerekli köklü değişiklikleri bütünüyle anlamakta başarısız olmaktadır. Türkiye, bir liderlik rolünü düşünmek için bile, önce karşı karşıya olduğu çürümüşlük, zayıf yönetim, etkisiz hükümet, çevresel bozulma, fakirlik, eşitsizlik, adaletsizlik, toplumdaki bütün sektörlerin katılımı gibi konularda somut çözümler üretmek zorundadır.

Uluslararası kurumların Türk vatandaşlarına, demokratik bir ortamda şikâyetlerini dile getirmek için bir platform sunması, kaderin garip bir cilvesidir. Türkiye'nin AB adaylığı, Türk vatandaşlarına, kendi adalet sistemlerine güvenmedikleri bir ortamda bir çıkış yolu, bir alternatif vermektedir. Bu uluslararası avantajı kullanan Türk vatandaşları, Ankara aleyhine 2000'in üzerinde dava açmışlardır.

Liderlik yeteneği ve küreselleşme ile demokrasi ilişkilerini yürütebilme kapasitesi olan bir siyasi temsilci, yapıcı ve ileri görüşlü oluşu dolayısıyla, yalnız milli düzeyde seçmen desteğini almakla kalmayacak, Türkiye'ye yaşadığı politik ve mali krizde destek olan güçlü uluslar arası topluluğunca da kabul görecektir.

Türkiye, Allah'ın lütfu olan jeostratejik konumu ile, uluslar arası toplumdan politik ve mali destek almaktadır. Ankara, bağimli bir politika oluşturmamak ve stratejik öneminden dolayı, Türkiye'ye gerçekten var olan değeri nedeniyle Washington merkezli bir dış politikanın, kendisine her zaman gereken vakit, dik-

kat ve deneyimi sunacağına dair bir inanca kendini kaptırmamak hususunda dikkatli olmalıdır. Amerikan hükümeti görevlilerinin, her zaman Türkiye'nin karmaşık durumunu tam olarak anlayacak düzeyde deneyim, bilgi ve cesarete sahip olacaklarından her zaman emin olunamaz.

Son 25 yıldır Türkiye, ABD Dışışleri Bakanlığında Avrupa masası (EUR) bünyesinde; daha önce Yakın Doğu masasındaydı (NEA). Türkiye ile ilgili temel meseleler, geleneksel olarak, EUR kapsamında NATO ve SSCB ile NEA kapsamında ise Arap-İsrail anlaşmazlığı çerçevesindeydi. Bu da şunu yansıtmaktadır: Türkiye, Coğrafi paradigması olan Doğu-Batı, Avrupalı - Asyalı (ve aynı zamanda Orta Doğulu), Müslüman ve Laik, Demokratik ve Otoriter, Pazar ekonomisine dönük ve Devletçi ikilemleri ile baş edebilecek derinlemesine tertipli profesyonel bir kadroyu geliştirmekte ve dolayısıyla sofistike / girift bir dış politika oluşturmakta başarısız olmuştur.

AB, Türk milleti için iyi tanımlanmış bir dış politikayı ihmal ettiğinden, Ankara'nın tek gayreti, AB ile aynı safta olmak ve görünmektir. Kendi potansiyelini anlamak ve Türkiye'nin çıkarları için diğer ülkelerin dış politikalarına dayanmamak ve güvenmek gereğinin farkına varmak, sadece Türkiye'nin sorumluluğudur. Kendi İçimlik ve kişiliğini yalnız Türkiye bilebilir ve anlayabilir. Türkiye, Türkiye'yi geliştirmek durumundadır. Türkiye, uluslar arası sahnede daha yenidir. İhtiyaçlarını ve meselelerini bir "Türk" içeriği ile anlatmak için oldukça yüksek derecede girift bir iletişim yeteneği geliştirmek ve Türkiye'yi anlamaları için diğer devletlerin dış politikalarına bel bağlamamak durumundadır, çünkü gerçekten anlayamazlar da!

Gelişmekte olan ekonomilerin artan orandaki riski, fakir ile zengin arasındaki farkı daraltabilme kabiliyetine bağlıdır. Bu far-

Emperyalizm ve İlimli İslam

kın, küreselleşme olgusunun, bilgi tabanlı endüstrileri yaratması dolayısıyla açılması beklenmektedir. Arayı kapatamamak, gelecekteki Türk Liderlerin karşı karşıya kalabilecekleri en büyük engel olacaktır. Bu nedenle, Ankara'nın, reel sektör istese de istemese de, küreselleşmenin gerekliliğini anlaması şarttır. Bu konuda dünyada geçerli kurallara uyum sağlaması, uygulamak istediği kuralları seçip, kendi gündemine uymayanları reddetmesinin mümkün olmadığını anlaması gerekir.

Küreselleşmenin bir' diğer adı da şehirleşmedir, bu kavramlar el ele giderler. Medeniyet, bundan önce, bugünkü kadar, şehirlerdeki farklı unsurların böylesine bir arada yaşamak zorunda kaldıkları bir durum hiç yaşamadı. Bu şehirleşme eğilimi, mevcut şehir ve kasabalar üzerinde, önceden kestirilmeyen etkiler yaratmaktadır. Açıkça görülmektedir ki, küreselleşme; gelişmekte olan ülkelerdeki şehirler, kasabalar ve köylerdeki insan yerleşim sorunlarını şiddetlendirmiştir. Hükümetler, geçmişteki edinilen tecrübe ve alınan derslerin bugüne uygulanamadığı, bu günkülerin de artık geleceğe de uygulanamayacağı bilinmeyen bir alana girmektedirler.

Şehirleşme merkezlerini bekleyen sorunların; aşırı kalabalıklaşma, fakirlik hastalıkları, belediye mali yatırımlarının yetersiz kalışı, hizmet sunumunda eksiklikler ve bunların sonucunda ortaya çıkacak eşitsizlik ve suç oranındaki artış olduğu söylenebilir. Eğer şehirleşme alanları etkin bir biçimde yönetilemezse, bu da, farklılığın tanımını , yalnızca maddesel değerlerden yoksun olmanın ötesinde, kişisel emniyet yokluğu ve güçsüzlük duygusu ile perçinleyecektir.

Şehirlerin artan önemi ve yerel yönetimlerin artan rol ve sorumluluğu. Ankara'yı: şehirleşme sorunlarına daha anlayışlı bir yaklaşımı içeren yeni bir şehirleşme stratejisi geliştirmek üzere

güçlü bir şekilde motive etmelidir. Bu konuda bir örnek olarak, Türkiye’de şehirlerdeki gecekonduların tahliyesi gibi, dengesiz ve değişken bir sorun verilebilir. Eşitsiz arazi dağıtımı ve Ankara’nın hızlı şehirleşme karşısındaki yetersizliği, halkın büyük ölçüde yer değiştirmesi ve toprakla bağ kuramadan “Çadır”laşması ile sonuçlanmıştır. 1858 tarihli Osmanlı toprak kanunu, herhangi bir vatandaşın, kullanılmayan devlet arazisini talep etmesine ve kullandığı sürece de burayı işgal etmesine izin veriyordu. Kırsal alanlardan gelen göçmenler, büyük şehirlere gelince, doğal olarak, geleneksel bir yaklaşımla yasaya karşı geldiklerini dikkate almadılar. Yerel otoriteler de, feshedilmemiş tarihsel bir yaklaşım ve uygulamanın, işgalcilerin davranışına bir ölçüde meşruiyet kazandırdığını dikkate alıp, bir şehirleşme politikası izlemekte başarısız oldular. Şurası kesin ki, bunlar, son derece karmaşık sorunlardır, merkezi hükümetin esnek ve elastik politikalarına ve bu politikalar sonucu oluşacak yerel yönetimlere otonomi devri ve milli hükümet fonksiyonlarını yerel düzeyde merkezi olmaktan çıkaracak düzenlemelere ihtiyaç gösterirler.

Türkiye de yaşanan kriz; politik, ekonomik ve sosyal süreci, derinlemesine tahrik etmiştir. Ankara, karşısına çığ gibi çıkan sorunlarla boğulmuş durumdadır. Bilgi ve politik irade eksikliğinin, iç sorunlarını çözmekteki en büyük engel olduğunu kanıtlamıştır. Şurasını işaret etmek gerekir ki, bugün politik başarı; büyük ölçüde liderlerin, bilgi ve teknoloji ile şehir ve yerel yöntemler, milli hükümetler, sivil toplum, akademisyenler, araştırma kurumları, medya ve özel sektör arasındaki bağ kurabilme kabiliyetine bağlı olacaktır.

Bilgi, şu anda dünyadaki üretim vasıtasıdır, küresel olarak rekabet edebilmek ve fakirliği yenebilmek için anahtar faktördür. Yalnız bilgiye ulaşmak yetmez, bunun yanında, oldukça pahalı bir hammadde olan ve ülke nüfusunun büyük ölçüde eğitilmiş olma-

Emperyalizm ve İlimli İslam

sını gerektiren bilgiyi üretme fırsatları da o kadar önemlidir. Türkiye'deki özel ve kamu sektöründe, araştırma ve geliştirme alanda yapılması gereken yatırımların mevcut olmayışı, çatışma ve kriz durumlarında etkin bilgi kullanımı imkanlarını ortadan kaldırmıştır. Bu husus, Türkiye'nin son birkaç krizinde görüldüğü kadar açık biçimde, hiç bir yerde görülmemiştir. Gelişen ekonomilerde ileri çıkan liderleri bekleyen en büyük sorun; bilgiyi yaratma, yönetme, dağıtma ve toplumun bütün sektörleri ile paylaşma sorunudur.

Dünya şu anda, hükümetlerden, uluslararası topluma olduğu kadar kendi halklarına da verdikleri sözleri tutmalarını istemektedir. Burada "sopa", uluslar arası sansür/denetim; "havuç" ise meşruiyet ve saygıdır.

Sayın Saka, Sayın Kaya ve ben, bu memorandum için göstereceğiniz ilgi ve dikkat için takdirlerimizi sunarız.

Saygılarımızla,

Ayla Bakkalli, Bakkalli Şirketinin Başkanı

445 Park Avennua

Suite:1040

New York City, New York 10022

E-Mail:Ayve@candide.net

Telefon: 917-886-9105 Fax:917-322-2105"

Bu satırları Ayla Bakkalli'nin değil Morton Abromowitz'in yazısı, memorandumu olarak okuduğunuzu peşinen kabul ediyorum. (Masonlar'dan Türkiye'ye Kanlı Hediye Şifre Çözülde ASALA-PKK Toplumsal Dönüşüm Yayınları Ali ÖZOĞLU)

- İki Sayfa Dokuz Maddelik Gizli Anlaşma...

Tarih: 24 Mayıs 2003

Yer: Dışişleri Bakanlığı Balgat-Ankara

Tayyip Erdoğan ve o günlerde Cumhurbaşkanı aday olan Abdullah Gül, Vatan Gazetesi'nden Sedat Sertoğlu'na röportaj veriyor. Abdullah Gül, bir ay önce ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'la yaptığı görüşmeyi Sertoğlu'na anlatıyor:

“Ben bu gezileri yapmadan önce, şimdi senin oturduğun koltukta (tam burada Gül, “Eliyle koltuğa vuruyor”) ABD Dışişleri Bakanı Powell oturuyordu. Onunla 2 sayfalık 9 maddelik bir plan üzerinde anlaştık. Ama ben her yaptığımı kalkıp açıklayamam ki. Powell Suriye'ye giderken de benimle konuştu. Gizli olan bir sürü gelişme var.”

Abdullah Gül, 17 Temmuz 2003 günü Filistin Dışişleri Bakanı Nebil Saat'la görüşürken ABD ziyaretini açıklamaya çalıştı. Gül orada da Powell'la yaptığı gizli mutabakatın ayrıntılarını şu sözlerle aktardı: “Tezkerenin reddinden sonra Powell'ın Türkiye'ye yaptığı ziyarette, bölgede yap ılması gerekenleri beraber kararlaştırdık”.

- Gül'ün Powell'la İmzaladığı

Gizli Mutabakatın Maddeleri...

“Türkiye Kuzey Irak'tan Çekilecek

1. Irak'ın kuzeyinde bulunan bütün Türk birlikleri ve Türk Ordusu'na bağlı Özel Kuvvetler, dört ay içinde aşamalı olarak Türkiye sınırları içine çekilecek.

Sınır Harekâtına Son

2. Türk Ordusu bundan böyle hangi gerekçeyle olursa

Emperyalizm ve İlmîlî İslam

olsun, sınır ötesi harekâtta bulunmayacak. PKK/KADEK'in Türkiye egemenlik alanı dışında takip ve bastırılması harekâtlarına son verilecek.

PKK'ya Askeri Harekât İçin ABD'den İzin

3. PKK/KADEK 'e karşı Türkiye devletinin egemenlik alanı içinde yapılacak askeri harekâtlar için, ABD askeri makamlarına haber ve bilgi verilecek, izin alınacak.

Türkiye'ye Ambargo ve Askeri Yaptırım Tehditi

4. Eğer Türk Silahlı Kuvvetleri, PKK/KADEK'e karşı ABD askeri makamlarına bilgi vermeden ve izin almadan harekât yapacak olursa, ABD hükümeti, Kürt halkına karşı şiddet kullanıldığı ve soykırım uygulandığı çerçevesi içinde uyarıda bulunma hakkını kullanabilecek. Bu durumda ABD gerekli gördüğü ambargo ve silahlı müdahale gibi siyasal ve askeri yaptırımları saklı tutacak.

ABD'nin İran ve Ortadoğu Harekâtına Aktif Destek ve Katılım

5. Türkiye, ABD'nin İran'a ve diğer Ortadoğu ülkelerine karşı uygulayacağı sınırlı askeri harekâtlara, ABD'nin talep etmesi halinde şartsız olarak üs ve taşıma kolaylıkları sağlayacak, askeri birlik verecek. Türk birliklerinin üst komuta yetkisi, ABD komutanlığında olacak.

Türk Ordusu'nun Asker ve Silah Gücünde İndirim

6. Türk Ordusu'nun asker sayısı ve silah kuvveti, ABD'nin uygun bulduğu sayı ve kabiliyete indirilecek, özellikle tank ve ağır

silahların miktarı düşürülecek, savaş uçağı sayısı sınırlandırılacak, bütün silah ve cephane bundan sonra ağırlıklı olarak kısa menzilli taktik savunma kavramına [belgede konsept deniyor] göre ayarlanacak, Türkiye’de bulunan ABD ve NATO irtibat subaylarının görev alanları ve yetkileri genişletilecektir.

Kuzey Irak’taki Kukla Devleti Türkiye Resmen Tanıyacak

7. Irak’ın kuzeyinde kurulmuş olan ve çözüm ona “*Kürdistan*” adı verilen Kukla Devlet, resmen ilan edildikten sonra, Türkiye tarafından da resmen tanınacak. Türk devletinin Kukla Devletin kuruluşunu “*savaş nedeni*” sayan Milli Güvenlik Siyaset Belgesi ve bu yöndeki politika ve kararları kaldırılacak.

PKK/KADEK Elemanlarına Geniş Kapsamlı Af

8. Abdullah Öcalan ve diğer dört lideri dışında bütün PKK/KADEK yönetici ve elemanlarına geniş kapsamlı af çıkarılacak.

PKK/KADEK Yasallaşacak

9. Etnik grupların yasal siyasete katılmaları önündeki bütün yasal kısıtlamalar ve engeller kaldırılacak. Af yasasıyla bağlantılı olarak PKK/KADEK’e yasal siyaset düzleminde yer alma olanağı sağlanacak, hapiste veya dağda bulunan yöneticilerin siyasal mücadeleye katılmaları için gerekli hukuki ve siyasal önlemler alınacak ve uygulanacak.

Belediyelere Özerklik

10. Kamu Reformu Yasası ve yeni Yerel Yönetim Yasaları hızla çıkartılarak, Türkiye’deki Kürt nüfusun yoğun olarak yaşa-

Emperyalizm ve İlmli İslam

dığı şehir ve kasabaların belediyelerinin özerkleşmesi süreci kararlı olarak yürütülecek.

Dört Yılda Aşamalı Olarak Federasyona Geçiş

11. Türkiye, dört yıl içinde uygulanacak bir planla, üniter devlet yapısını terk ederek, federasyona geçecek.

Kıbrıs'ta Denктаş Devre Dışı Bırakılacak ve Annan Planı Uygulanacak

12. KKTC Cumhurbaşkanı Rauf Denктаş, *"Arafat modeli"* denilen uygulamayla devre dışı bırakılarak, Kıbrıs'ta Annan Planı bazı küçük değişikliklerle hayata geçirilecek.

Ege'de Yunanistan'ın Taleplerine Esnek Tutum

13. Ege kıta sahanlığı konusunda Türkiye, Yunan doktrinine daha esnek davranacak, Türk jetlerinin uçuş alanı daraltılacak, sık sık ortaya çıkan *"it dalaşı"* sorunu Yunanistan rahatsız edilmeden çözülecek.

Ermenistan'a Yönelik Kısıtlamalar Kaldırılacak

14. Türkiye'nin Ermenistan ile ilişkileri normalleştirilecek ve iyileştirilecek, sınır ticaretinde Ermeniler lehine düzenlemeler yapılacak, Ermenilerin Türkiye'ye gezilerindeki bazı kısıtlamalar kaldırılacak."

İki sayfa dokuz maddelik gizli anlaşmanın açıklanmasıyla birlikte büyük bir tartışma başladı.

Milliyet yazarı Melih Aşık 25 Nisan 2007 tarihli Milliyet Gazetesi'ndeki yazısında, Abdullah Gül'ün 24 Mayıs 2003'de

Vatan Gazetesi yazarı Sedat Sertoğlu ile yaptığı ropörtaja yer verdi. Gül'ün dönemin Dışişleri Bakanı Powell'a yaptığı gizli anlaşmayı ve itirafı yazan Melih Aşık yazısına şöyle devam ediyor:

“İşçi Partisi lideri Doğu Perinçek Gül'ü sık sık bu gizli anlaşmayı açıklamaya davet etmiştir. Ama o açıklama bir türlü yapılmadı... Vakit geç değil... Abdullah Gül, kendi başına ABD ile nasıl gizli anlaşma yaptığını ve neler üzerinde anlaştığını hâlâ açıklayabilir. Açıklamalıdır.”

Aynı gün, Yeniçağ Gazetesi'nin haberinde *“Dışişleri Bakan Abdullah Gül'ün ABD'nin eski Dışişleri Bakanı Colin Powell ile gizli bir anlaşma imzaladığı biliniyor. Gül, Powell ile 9 maddelik gizli bir anlaşma imzaladığını gazeteci Sedat Sertoğlu'na açıklamıştı”* denildi.

Radikal Gazetesi *“muhalefet, Gül'ün Köşke çıkmasına karşı”* başlıklı haberinde İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçekin *“ABD ile gizli anlaşma yaptığını itiraf eden Abdullah Gül, cumhurbaşkanı olamaz”* açıklamasına yer verdi. Cumhuriyet Gazetesi de haberinde, Gül ile Powell arasında imzalanan anlaşmaya Doğu Perinçek'in sözlerinden alıntı yaparak yer verdi.

- Vatana İhanet'ten Suç Duyurusu.

Tepkiler bu kadarla kalmadı. İşçi Partisi Genel Sekreteri Avukat Nusret Senem, o günlerde 11. Cumhurbaşkanı adayı olan Abdullah Gül'le ilgili olarak adliyeye başvurarak suç duyurusunda bulundu. Senem, Adliye çıkışında yaptığı açıklamada şunları söyledi:

Halen Dışişleri Bakanlığı görevini yürütmekte olan Abdullah Gül, 2 Nisan 2003 günü ABD Dışişleri Bakanı Powell ile Ankara'da *“2 sayfa 9 maddelik gizli bir plan yaptığını”* itiraf etmiştir. Bu gizli anlaşmanın yapılmasından bir buçuk ay sonra, Abdullah Gül, Vatan Gazetesi yazarı Sedat Sertoğlu'na yaptığı açıklamada şunları söylemiştir:

“Ben bu gezileri yapmadan önce şimdi senin oturduğun koltukta (eliyle koltuğu vurdu) ABD Dışışleri Bakanı Powell oturuyordu. Onunla 2 sayfalık 9 maddelik bir plan üzerinde anlaştık. Ama ben her yaptığımı halkı açıklayamam ki...

Powell Suriye’ye giderken de benimle konuştu. Gizli olan bir sürü gelişme var”.

Abdullah Gül bu görüşmede Amerika’nın Irak’ı işgalini desteklemekte ve aralarında ülkemizin de bulunduğu “Ortadoğu’daki bütün rejimlerin değışceceğini” söylemektedir.

Bu gizli anlaşma, Doğu Perinçek tarafından, 13 Temmuz 2003 günü açıklanmış ve durumu anlatan bir yazıyla birlikte içeriğı 16 Temmuz 2003 tarihinde 550 milletvekiline ayrı ayrı göndermiştir.

Aradan geçen süreçte, o tarihte açıklanan bu gizli anlaşmanın maddelerinin uygulanmış ya da uygulanmakta olduğunu görüyoruz: Örneğin; Türk askeri Kuzey Irak’tan çekilmiş, sınır harekâtlarına son verilmiştir. PKK’ya karşı harekât düzenleyebilmek için ABD izni yıllardır boşuna beklenmektedir.

“Türk askerinin başına çuval geçirilmiştir.

KKTC’de Denктаş devre dışı bırakılmıştır. Kofi Annan Planı kabul ettirilmiştir.

Dışışleri Bakanı Abdullah Gül’ün eylemi, “Devletin güvenliğine karşı suçlar” kapsamındadır

Abdullah Gül’ün özetlenen bu girişimleri, Türk Ceza Kanunu’nun “Devletin güvenliğine karşı suçlar” bölümünde yer alan eylemlere denk düşmektedir.

Türk Ceza Kanunu’nun “Devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozmak”la ilgili 302. maddesi, “Devlete karşı savaşa tahrik” eyleminin düzenlendiğı 304. maddesi, “Anayasayı ihlal” suçuna

ilişkin 309. maddesi, “*Yasama organına karşı suç*”un cezalandırıldığı 311. maddesi ve “*Suç için anlaşma*” eylemini cezalandıran 316. maddesi ihlal edilmiştir.

Abdullah Gül’ün bu eylemi;

-Devletin topraklarının tamamını veya bir kısmını yabancı bir devletin egemenliği altına koymak,

-Devletin bağımsızlığını zayıflatmak.

-Devletin birliğini bozmak.

-Devletin egemenliği altında bulunan topraklardan bir kısmını devlet idaresinden ayırmaya yönelik fiillerde bulunmak suçlarını oluşturmaktadır.

Bu suçların yaptırımını, “*ağırlaştırılmış müebbet hapis*” olarak belirlenmiştir.

17 Temmuz 2003’te Filistin Dışişleri Bakanı Nebil Şaat ile görüşen Abdullah Gül, Amerika ziyaretini açıklamaya çalışırken, 2 Nisan 2003’te Powell ile yaptığı anlaşmaya ilişkin önemli bir ayrıntıyı da itiraf etmiştir. Açıklama şöyledir: “*Tezkerenin reddinden sonra Powell’in Türkiye’ye yaptığı ziyarette bölgede yapılması gerekenleri beraber kararlaştırdık*”.

13 Mart 2006 günü AKP’nin Kızılcahamam toplantısında milletvekillerine verilen brifingde konuşan Abdullah Gül; “*Biz İran’ın nükleer programıyla ilgili olarak BOP kapsamında ABD ile birlikte hareket edeceğiz. Amacımız İslam ülkelerine özgürlük ve demokrasi getirmek*” demiştir.

Görüldüğü gibi, aralarında Türkiye’nin de bulunduğu 24 ülkenin haritasını yeniden çizmek amacını güden Büyük Ortadoğu Projesi’nde görev aldıklarını açıkça itiraf etmiştir.

Kamuoyu önünde verilen bu sözlerde ifadesini bulan ABD ile Ortadoğu’da askeri işbirliğinin başka bir anlamı yoktur. Çünkü

Emperyalizm ve İlimli İslam

ABD, İran ve Suriye'ye karşı düşmanca niyetleri açıklamış bulunmaktadır.

Abdullah Gül'ün ABD ile bağtlatdığı bu *“antlaşma”* ne Hükümetin ne TBMM'nin ne de Cumhurbaşkanı'nın bilgisine ve imzasına sunulmuştur. Böylece ABD'ye verilen ve fiilen uygulanan taahhütlerle Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin yetkileri gasp edilmiş, görevlerini yapması engellenmiştir.

Abdullah Gül bu suçları, kendisinin ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesinde *“eş başkan”* olarak görevli olduğunu açıkça kabul eden, Diyarbakır'ı Irak'ın kuzeyinde oluşturulan *“Kukla Devlet”*in merkezi yapacaklarını ilan eden Recep Tayip Erdoğan ve arkadaşlarıyla birlikte ve dayanışma içinde işlemiştir.

Eylem Anayasa'nın 14. maddesi kapsamındadır ve *“Vatana İhanet”* suçunu oluşturur.

Anayasa'nın 148. maddesi, bu suçları işleyen hükümet mensuplarının *“Yüce Divan”* sıfatıyla Anayasa Mahkemesi'nde yargılanmalarını öngörmektedir. Ancak, bu yargılamanın yapılabilmesi için öncelikle 100. madde uyarınca *“Meclis soruşturması”* yapılması gerekmektedir.

Anayasa'nın *“Yasama Dokunulmazlığı”*na ilişkin 83. maddesinde; suç işlediği ileri sürülen bir milletvekilinin meclis kararı olmadıkça, *“sorguya çekilemeyeceği”*, *“tutuklanamayacağı”* ve *“yargılanamayacağı”* öngörülmüştür. Ancak bu hüküm, *“adli soruşturmanın başlatılmasına”* engel değildir.

Bu nedenle, Cumhuriyet Başsavcılığı Abdullah Gül hakkında TBMM Başkanlığı'na yazı yazarak Anayasa'nın 103. maddesine göre soruşturma açılmasını istemeli ve şikâyet olunan Abdullah Gül hakkında adli soruşturma başlatarak yine TBMM Başkanlığı'ndan dokunulmazlığının kaldırılmasını ve Meclis soruşturması yapılmasını talep etmelidir.

Şikâyet olunan Abdullah Gül'ün eylemleri, devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmayı, demokratik ve laik Cumhuriyeti ortadan kaldırmayı hedeflediğinden

Anayasa'nın 14. maddesi kapsamındadır.

Bugün adli soruşturmaya başlanmış olması, en azından ileride failin cezalandırılabilmesi için önemlidir. Çünkü *"Yasama Dokunulmazlığı"*nın düzenlendiği 83. maddeye göre *"seçimden önce soruşturmasına başlanmış olmak kaydıyla Anayasa'nın 14. maddesindeki durumlar bu hükmün dışındadır"*. Bu yasama döneminin sonunda dokunulmazlığı kalkacağından yeniden milletvekili seçilse dahi mazbatasını alıp yemin edinceye kadar geçecek sürede açılmış soruşturma sürdürülebilecek, gelecek yasama döneminde anılan hüküm nedeniyle atılı suç Anayasa'nın 14. maddesi kapsamında olduğundan yasama dokunulmazlığından yararlanamayacaktır. Bu nedenle Abdullah Gül'ün, -Anayasal tanımıyla- *"vatana ihanet"* suçunu oluşturan bu eylemleri nedeniyle soruşturma başlatılmalı, soruşturmanın sonuçlandırılıp cezalandırılabilmesi için TBMM Başkanlığı'na gerekli başvuruda bulunulmalıdır."

Deneyimli hukukçu Avukat Nusret Senem, suç duyurusunda bulunurken böyle bir hukuki mütalaada bulunuyor ve suçun adını "vatana ihanet" koyuyordu.

- Abdullah Gül Kimdir? Yakından Tanıyalım

Gül Irak'ın kuzeyinde Mehmetçiğin başına çuval geçirildiğinde ABD'yi, *"Büyük devletler özür dilemez ki"* diye savunan ve Peşmerge önderliğinde Telafer'de Amerikan güçleri Türkmen katliamı başlattığında, *"Orada Türkmenlere yönelik bir şey yok, Felluce'den kaçan teröristler Telafer'e sığınmış, operasyon Türkmenlere değil!"* demiş, biridir...

Emperyalizm ve İlmli İslam

Tarih, 24 Mayıs 2003.

Gül'ün İsrail'in Lübnan'a saldırması sonrasında The Washington Post'ta çıkan makalesini hatırlayalım:

"Benim neslim, demokrasinin yüksek değerlerinin yanında duran bir ABD imajıyla büyüdü... Tek başına bu trajediyi durdurma imkân ve kabiliyetine sahip olan dünyanın tek süper gücü, insanların bu kadar acı çekmesine neden göz yumuyor ve merhamet çağrılarını neden karşılıksız bırakıyor?" (Abdullah Gül, Zaman, 3.8.2006)

ABD ile "Stratejik Vizyon Belgesi" mutabakatını imzalayıp BOP'u siyasallaştıran gene Gül'dür

"Kahraman Amerikalı askerlerin sağ salim Amerika'ya dönmesi için duacıyım" diyen Erdoğan'dan sonra şimdi de 'Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) Türkiye'nin dış politika ilkelerine uygun. ABD ile hareket ediyoruz. Amacımız İslam ülkelerine özgürlük ve demokrasi getirmek...' diyen Gül'dür

"Amerika Birleşik Devletleri ile ilişkilerimiz önemlidir. Dünyanın süper gücünün gündem maddeleri bizim de gündem maddelerimizdir. Aramızdaki işbirliğinin stratejik boyutta olmasının anlamı, bu meselelerde ulaşılması gereken hedeflere ilişkin görüşlerimizin örtüşmesidir"

Bu sözleri söyleyen de Abdullah Gül'dür.

Abdullah Gül, 24 Mayıs 2003 yılında ABD ile yaptığı gizli anlaşmayı Vatan Gazetesi Yazarı

Sedat Sertoğlu'na şöyle savunmuştu:

"Ben bu gezileri yapmadan önce, şimdi senin oturduğun koltukta (eliyle koltuğa vurarak) ABD Dışişleri Bakanı Powell oturuyordu. Onunla 2 sayfalık 9 maddelik bir plan üzerinde anlaştık. Ama ben kalıp her yaptığımı anlatamam ki..."

Yeterince anlaşılması için Abdullah Gül'ün "her şeyi de açık-

layamam ki” diyerek itiraf ettiği, Tezkere’nin reddinden sonra ABD ile yaptığı gizli anlaşma maddelerini, Osmanlı İmparatorluğu’nu işgalcilerin kucağına bırakan Mondros Silah Bırakışması’nın maddeleriyle karşılaştırmakta yarar var:

1- 1918. Mondros işgalcilerinin Vahdettin’e verdiği emir;

“Ordu terhis edilecek, orduya ait silahlar, taşıtlar, cephane ve donatım, İtilaf Devletlerine teslim edilecektir. Bütün haberleşme, ulaşım araç ve gereçleri İtilaf Devletleri’nin denetimi altında bulundurulacaktır.”

2003-ABD Dışışleri Bakanı Colin Powell’in Gül’e verdiği emir:

“Türkiye Kuzey Irak’tan çekilecek. Türk ordusuna bağlı olan özel kuvvetler dört ay içinde aşamalı olarak Türkiye sınırları içine çekilecek. Türk Ordusu’nun asker ve silah sayısı, ABD’nin uygun bulduğu şekilde indirilecek. Özellikle tank ve ağır silahların miktarı düşürülecek, savaş uçakları sınırlandırılacak.”

2- 1918. Mondros İşgalcilerin Vahdettin’e verdiği emir:

“İstanbul ve Çanakkale boğazları açılacak ve bu yerlerdeki askeri üsler, İtilaf Devletleri’nce işgal edilecektir. Donanma, İtilaf Devletleri’nin gösterecekleri limanlarda gözaltında tutulacaktır. İtilaf Devletleri, kendi güvenliklerini tehdit edecek bir durum ortaya çıkarsa, herhangi bir stratejik noktayı işgal edebilecektir.

Vilayet-i Sitte denilen Doğu Anadolu’daki 6 ilde (Erzurum, Van, Harput, Diyarbakır, Sivas ve Bitlis) karışıklık çıktığı takdirde İtilaf Devletleri bu illerin herhangi bir bölümünü işgal edebileceklerdir.”

2003-ABD Dışışleri Bakanı Colin Powell’in, Gül’e verdiği emir:

“PKK ve KADEK her ne yaparsa yapsın Türk Ordusu sınır harekâtı yapamayacak. ABD’den izinsiz Irak sınırını geçemeyecek. Aksi halde ABD, Türkiye’ye yaptırım için askeri de olmak üzere haklarını saklı tutacak. Yani ABD himayesine aldığı PKK’lıları korumak için İs-

terse Türkiye'ye askeri operasyon yapabilecek."

3- Mondros. İşgalcilerin Vahdettin'e verdiği emir:

"Osmanlı Devleti, müttefikleriyle olan bütün ilişkilerini kesecektir."

2003. ABD Dışışleri Bakanı Colin Powell'in Gül'e verdiği emir:

"Türkiye, ABD'nin talep etmesi halinde Orta Doğu ve İran'a saldırılarında şartsız olarak aktif destek verecektir."

4- 1918. Mondros İşgalcilerin Vahdettin'e verdiği emir:

"Anadolu dışında bulunan Türk askerleri, en yakın İtilaf Devleti askeri birliklerine teslim olacaktır."

2003. ABD Dışışleri Bakanı Colin Powell'in Gül'e verdiği emir:

"Türkiye'de bulunan ABD subaylarının görev alanları ve yetkileri genişletilecek. Türk birliklerinin de katılacağı ABD harekâtlarında komuta yetkisi ABD'de olacak."

5- 1918. Mondros. İşgalcilerin Vahdettin'e verdiği emir:

"Toros tünelleri, İtilaf Devletleri tarafından işgal edilecektir."

2003. ABD Dışışleri Bakanı Colin Powell'in Gül'e verdiği emir:

"Türkiye Kuzey Irak'ta kurulacak olan kukla Kürt Devleti'ni resmen tanıyacak. Bu devletin kuruluşunu savaş nedeni sayan Milli Güvenlik siyaset belgeleri ile bu yöndeki siyasi kararlar kaldırılacak. Dört lideri dışında PKK ve KADEK'li diğer yöneticiler de dâhil olmak üzere bütün teröristler affedilecek. Terör örgütünün yasallaşması sağlanacak. Böylece terör örgütü siyasete girebilecek. Dağdaki terörist başlarının siyasete girebilmesini sağlayan hukuki çalışmalar yapılacaktır."

"Belediyelere özerklik verilecek. Dört yıl içerisinde aşamalı olarak federasyona geçilecek. Kuzey Kıbrıs'ta Annan Planı uygulanacak. KKTC Cumhurbaşkanı Denktaş, Arafat'a uygulanan yöntemle devre dışı bırakılacak.

Ege’de Türk jetlerinin uçuş alanı daraltılacak. Yunan doktrini geçerli olacak, Yunanistan rahatsız edilmeyecek.

Ermenistan kısıtlamaları kaldırılacak, ilişkiler iyileştirilecek. Sınır ticareti serbest bırakılacak. Ermenilerin Türkiye’ye girişlerindeki kısıtlamalar kaldırılacak.”

30 Ekim 1918 tarihinde, Mondros Anlaşması’nın bu maddeleri ile Osmanlı Devleti’nin varlığı fiilen sona erdirildi.

Anadolu’nun İtalyan, Fransız, Yunanlılar tarafından paylaşımıyla birlikte 13 Kasım 1918de İtilaf Devletleri gemileri İstanbul Limanı’na demir attı ve İstanbul fiilen işgal edildi.

Kasım 2003 Abdullah Gül- Powell gizli anlaşması ile Türkiye bağımsız bir devlet olmaktan çıkartılmış oldu. Bu anlaşma ile Misak-ı Milli sınırları fiilen bölünmektedir.

AB-dullah Gül’ün AB hakkındaki sözlerini de hatırlayalım...

Bir zamanlar Türkiye’nin AB’ye girmesine karşı çıkan Abdullah Gül, TBMM’de yaptığı bir konuşmada şöyle diyordu: *“Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne girmeyeceği kesindir. Bunu Avrupalılar söylemektedir. Avrupa’nın önde gelen bütün politikacıları söylemektedir. Çünkü Avrupa Birliği bir Hristiyan birliğidir. Bunu biz söylemiyoruz. Avrupa’da herkes söylüyor, herkes biliyor. Halka sormaktan korkulmuştur. Demokratikseniz Avrupa ülkelerinde olduğu gibi bunun için halkın oyuna başvurursunuz, gidip halka sorarsınız.*

Türkiye’yi bu noktaya getirenler suçludur.”

Tayyip Erdoğan gibi değişim rüzgârına kapılıp 180 derece dönerek bakın şimdi ne diyor:

“Türkiye’nin hedefi çok açıktır: AB üyesi olmak... Bunun ülkemizde demokrasinin ve ekonominin güçlenmesini sağlayacağını ummaktayız. Buna karşılık biz de AB’ye tam üye olarak kabul edilecek

Emperyalizm ve İlimli İslam

Türk devletinin saydam, demokratik bir İslam devleti olacağını taahhüt ediyoruz.”

Peki, biz ne diyeceğiz?..

Milletin dörtte bir oyu ile iktidara taşınan AKP, 2007 bitmeden sahneden çekilecek ama ardında Şark Çıbanı izini Türkiye Cumhuriyeti tarihine bırakacak. İşte o tarih bir kere daha onları böyle anacak.

“Ateşi ve ihaneti gördük.

Ve kanlı bankerler pazarında

Memleketi Alman’a satanlar,

Yan gelip ölümlerin üzerinde yatanlar

Düştüler can kaygısına

Ve kurtarmak için başlarını halkın gazabından

Karanlığa karışarak basıp gittiler.”

(Z. Ömer Turgut. 29.5.2007 <http://www.milligorusportal.com/showthread.php?t=15216>)

Sosyalist Nusret Senem’le Milli Görüşçü Ömer Turgut, aynı noktada birleşiyor:

Vatana ihanet...

- Yalanlama Ama Neyi ve Nasıl...

Tartışmalar sürerken, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Kuzey Irak konusunda ABD ile gizli anlaşma yapıldığı iddialarına ilişkin olarak, “*Bunların hepsi yalandır, aslı yoktur*” dedi.

Gül “*Onları işbirliğine zorlamak için elimizden geleni yapıyoruz. ABD ile anlaşma yaparsak bunların hepsi devletin kayıtlarında olur*” dedi.

Gül, partisinin düzenlediği miting için geldiği Kayseri’de,

Fuar Kültür Merkezinde gazetecilerin Kuzey Irak konusunda ABD ile gizli anlaşma yapıldığı iddialarına ilişkin sorularını yanıtladı.

İddiaların gerçeği yansıtmadığını belirten G l, *“Bunların hepsi yalandır, aslı yoktur. ABD ile gizli bir anlaşma yapacağız, böyle şey olur mu? Onları işbirliğine zorlamak için elimizden geleni yapıyoruz. ABD ile anlaşma yaparsak bunların hepsi devletin kayıtlarında olur. Bunların hepsi devletin zabıtlarında olur ve bunların hepsi devletin ilgili makamları tarafından bilinir. Bunlar bu kadar açıktır. Bunların dışında söylenenlerin hepsi, milli menfaatlerimizi, çıkarlarımızı bile politikaya alet etmeye çalışan insanların yaptığı iftiralar, yalanlardır. Çok  z c d r.”*(20 Temmuz 2007, gazeteler)

İki sayfa dokuz maddelik anlaşmayla ilgili tartışma yıllarca sürdü. Özellikle anlaşmanın maddelerinin yavaş yavaş yürürlüğe sokulması, tekrar tekrar gündeme gelmesine neden oldu. Örneğin, Abdullah Gül’ n Ermeni açılımla ilgili girişimleri, gizli anlaşmayı yeniden masanın üzerine getirdi. Cüneyt Arcayürek anlaşmayı unutmadı ve köşesine yine bu anlaşmayı taşıdı:

“İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek, aylardır  ankaya’daki AKP’linin Dışışleri Bakanı iken 2 Nisan 2003 günü bu luştuğu ABD Dışışleri Bakanı Powell ile 2 sayfa 9 maddelik gizli bir anlaşma yaptığını ve Dışışleri Bakanı olarak 24 Mayıs 2003 günü Vatan Gazetesi’nde Sedat Sertoğlu’na verdiği demeçte gizli anlaşmayı imzaladığını kabul ettiğini söylüyor, yazıyor.

 ankaya’daki, Dışışleri Bakanı olarak bugüne dek yalanlanmadığı demecinde gazeteciye şunları söylemiş:

“şimdi senin oturduğun koltukta ABD Dışışleri Bakanı Powell oturuyordu. Onunla 2 sayfalık 9 maddelik bir plan üzerinde anlaştık. Ama ben her yaptığımı kalkıp açıklayamam ki...”

Oysa Perinçek’in açıkladığı, Aydınlık Dergisi’nde yayımlanan gizli görüşme  zeti çok önemli ögeler içeriyor:

Emperyalizm ve İlimli İslam

Türk askerinin K.Irak'tan çekilmesi... Türkiye TSK'nin ABD makamlarına haber vermeden K.Irak'ta harekete geçer, Kürt halkına karşı şiddet kullanırsa ABD'nin “**uyarı**” hakkını kullanacağı... ABD'nin İran ve Ortadoğu harekâtlarına destek ve katılım... Asker gücünde indirme... K.Irak'ta kurulan kukla devleti Türkiye'nin tanınması... Güneydoğu belediyelerine özerklik... Ermenistan'a yönelik kısıtlamaların kaldırılması gibi...

Anlaşmanın kimi maddeleri yavaş yavaş, şu veya bu biçimde yürürlüğe giriyor.

Örneğin Çankaya'dakinin Ermenistan atağı gibi...

Bu yayınlar karşısında Çankaya'daki bugüne dek sustu.

Çankaya'daki ABD ile bu gizli anlaşmayı 2003 tarihinde yaptı mı, yapmadı mı?

Bu sorunun artık yanıtlanması gerekiyor.” (Cüneyt Arcayürek, 30 Nisan 2009, Cumhuriyet)

Bu anlaşma uygulandı mı? Uygulandıysa nasıl?

Sadece iki örnek bile neyin ne olduğunu ortaya koyabilir. Biri, ünlü çuval geçirme operasyonu. Diğeri, bir haftada bitirilen Güneş Harekâtı.

- Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Başına Geçirilen Çuval

Çuval olayı veya Çuval hadisesi, (İngilizce'de The Hood Event) 4 Temmuz 2003 günü Kuzey Irak'ın Süleymaniye kentinde karargâh kurmuş bulunan (bir binbaşı komutasında) 11 Türk Silahlı Kuvvetleri mensubunun ve Türkmen mihmandarlarının Irak'taki işgal kuvvetlerinin bir parçası olan Amerikan 173. Hava İndirme Tugayı'na bağlı askerlerce ve yanlarında peşmergelerin de bulunduğu bir ortamda, sürpriz bir baskın sonucu derdest edilmeleri ve başlarına çuval geçirilmek suretiyle götürülüp 60 saat

süresince alıkonularak sorguya çekilmeleri hadisesini tanımlamak için kullanılan terimdir.

ABD'nin sonradan özür dilediği belirtilmişse de, hadise Türkiye - ABD ilişkilerini derinden yaralamıştır.

Operasyon için ABD'nin en önemli milli bayramı olan 4 Temmuz (Bağımsızlık Günü - Independence Day) tarihinin seçilmiş olması, günün Cuma'ye denk gelmesi, bu şartlarda konuyu süratle ve diplomatik tarzda çözüme kavuşturabilecek yetkili Amerikan makamlarına ulaşmanın uzun sürmesi ve Türk askerlerinin bu yüzden 60 saat gözaltında bekletilmeleri, Amerikan askerlerince küçük düşürücü kasıtlı hareketlere başvurulmuş olması, "*Çuval hadisesi*"nın bir provokasyon olduğu görüşlerinin dile getirilmesine sebebiyet vermiştir.

Çuvalı geçiren Komutan Odierno ise bir süre sonra terfi ettirilmişti.

ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Çuval olayından sonra, olayın gerekçelerini anlatmak için Recep Tayyip Erdoğan'a 13 Temmuz'da yazdığı mektupta söylenenler, Türk ordusunun Amerikan işgali altındaki Kuzey Irak topraklarında ABD ordusu ile nasıl cephe cepheye geldiğinin göstergesiydi.

Donald Rumsfeld; Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'a yazdığı mektupta diyor ki:

"Türk Hükümeti' nin, Kuzey Irak'taki koalisyon faaliyetlerine karşı zararlı bir harekete yetki vermeyeceğini ve desteklemeyeceğini biliyoruz, ancak gerçekler de gözden geçirilmek üzere Ortak Komisyon'un önündedir..."

"...Umarım, Ortak Komisyon... Bizim askerlerimiz ve subaylarımızın haklı ve acil nedenlerden dolayı Süleymaniye baskınına gerçekleştirdiği yolunda size güven verir..."

“...Bir suikast tehdidi, koalisyona karşı diğer eylemler ve bunların hızla da stabilize edici sonuçlarının olabileceği, bizim askeri güçlerimizin süratle hareket etmesinin temelini oluşturdu. Ayrıca, gözaltına alınan ve hiçbir üniormalı olmayan Türk personel ile birlikte, beklenmedik bir biçimde çok sayıda silah, patlayıcı maddeler, detonatörler ve zamanlama cihazları bulunması mevcut kuşkularımızı daha da artırdı. Bizim anlayışımıza göre, bu silahlar ve cihazların çoğu Türk güçlerinin genelde kullandıkları türden değildi...”

“...Bizim askeri güçlerimiz harekete geçti, çünkü en azından gözaltına alınanlardan bazılarının, Kuzey Irak'ta koalisyon güçlerine karşı komplo içinde olduğu düşüncesini veren ve zamana duyarlı bilgimiz vardı...” (Hürriyet:18.Temmuz, 2003)

Çuval olayını ve Rumsfeld'in mektubunu yorumlayan Doğu Perinçek'e göre, Rumsfeld'in mesajları şöyle yorumlanmalıdır:

“1. Türk Silahlı Kuvvetleri (Özel Kuvvetler kastediliyor) Kuzey Irak'ta ABD'nin başında bulunduğu koalisyon güçlerine karşı silahlı eylemler düzenlemekte ve uygulamaktadır.

2. Türk Özel Kuvvetleri'nin bu eylemleri, Irak'taki gerilla mücadelesini güçlendiriyor ve ABD ordusunun istikrar kurmasını baltalıyor.

3. Tayyip Erdoğan hükümeti Türk Silahlı Kuvvetleri'nin değil, ABD ordusunun yanındadır. Ancak orduyu denetim altına almak zoundadır.” (Doğu Perinçek. Tayyip Erdoğan'ın Yüce Divan Dosyası –Haçlı İrtica-, s.113)

Hürriyet'te Sedat Ergin de aynı noktaya dikkat çekiyor:

“Mektubun hassas tarafı, Rumsfeld'in AKP hükümeti ile TSK arasında ayırım yaptığı anlamına gelen ifadelere yer vermiş olması.

Örneğin, Rumsfeld “Türk Hükümeti' nin, Kuzey Irak'taki koalisyon faaliyetlerine karşı zararlı bir harekete yetki vermeyeceğini ve

desteklemeyeceğini biliyoruz, ancak gerçekler de gözden geçirilmek üzere Ortak Komisyon'un önündedir..." cümlesi bu çerçevede yorumlanabilir. (Sedat Ergin, Hürriyet, 18 Temmuz 2003)

O gün Dışişleri Bakanlığı koltuğunda oturan ve Amerika'nın *'müttefik tavrı'*ndan gayet memnun gözüken Abdullah Gül, *"ABD özür diledi mi?"* sorusuna karşılık gazetecilere, *"büyük devletler özür dilemez"* diyordu. Başbakan Tayyip Erdoğan ise, *"ABD'ye nota verildi mi"* sorusuna karşılık *"Ne notası, müzik notası mı bu?"* diye inanılmaz bir yanıt veriyordu.

Buna karşın, 2008 yılında gözaltına alınarak bir süre tutuklu kalan, daha sonra tahliye edilerek tutuksuz yargılanan Ergenekon sanığı Hurşit Tolon bambaşka bir tavır sergiliyordu. Hurşit Tolon Florida'da Tampa'daki Merkezi Kuvvetler Komutanlığı'nda Orgeneral Tommy Franks'ın devir teslim görevine gelmişti. Çuval olayını öğrenen Tolon, törene katılmadı ve Washington'da şu açıklamayı yaptı:

"Olayın başlangıcından şu ana kadar süren sessizliğin ve tüm girişimlerimizin cevapsız bırakılmış olmasının bir nedeninin de yaratılan bu çirkin ve kabul edilemez olaya, uzun tatil süresinden de yararlanılarak bir senaryo hazırlayabilme zamanının kazanılması amacı şeklinde değerlendiriyorum. Bundan sonra konuyla ilgili olarak ortaya konabilecek hiçbir gerekçe, eminim ki Türk Silahlı Kuvvetleri ve Türk kamuoyu vicdanındaki derin üzüntüyü gideremeyecektir. Bu çirkin olayın bölgede bulunan birilerinin kişisel kaprislerini tatmin etmek, anlamsız bir güç gösterisinde bulunmak ya da bölgedeki bazı gruplarla birlikte hazırlanmakta oldukları bir senaryonun parçasını oluşturma gayretlerinden kaynaklandığı kanaatindeyim."

Ve Tolon, açıklamasının ardından hiçbir şey beklemeden, hiçbir şey yapmadan derhal Türkiye'ye döndü.

Nisan 2004'te birinci baskısı yapılan Ahmet Erimhan'ın

Emperyalizm ve İlimli İslam

yazdığı Çuvaldaki Müttefik, Recep Tayyip Erdoğan'ın gerçek yüzünü ortaya çıkaran bir kitap. Sayfalarını karıştırdığınızda, 505 sayfalık bu kitap, Çuval Olayını ve Erdoğan'ı daha iyi anlamamızı sağlıyor. İşte bazı örnekler:

“RAND'ın önemli ismi Graham Fuller, bakınız daha 1994 yılında neler söylemiş:

“Eğer Kürtler şu ya da bu ülkede devlet kurmayı başarırlarsa Irak'ın, Türkiye'nin ve İran'ın içinde bulunduğu bölgenin sınırları dramatik bir şekilde değişecektir. Bu nedenle Yeni Dünya Düzeni için Kürt Sorunu merkezi bir önemdedir. Eğer dünya devletleri Ortadoğu'da uluslararası sınırları yeniden çizmek isterlerse, bölge devletleri devre dışı kalabileceklerdir.” (s.279)

“...Daha Başbakan olmadan önce Recep Tayip Erdoğan, Paul Wolfowitz ile ABD'nin Ankara Büyükelçisi Robert Pearson'un evinde bir araya gelirler. Paul Wolfowitz'e eşlik eden gazetecilerden, The Weekly Standart'tan Stephan F. Hayes'in bu görüşmeden sonra 'Recep Tayyip Erdoğan, Irak'a yapılacak muhtemel bir harekâta, Türkiye'nin ABD ile işbirliğine gireceği konusunda sizi cesaretlendirdi mi?' sorusunu yöneltmesi üzerine, Paul Wolfowitz'in cevabı, evet cesaretlendim” (s.33)

“Efendiler, ya bu Coniler Anadolu topraklarından çıkmayı kabul etmezler ise ne olacak?”

Bu hayati soruyu 01 Mart tezkere görüşmelerinden önceki son MGK toplantısında hükümet sözcüsü Abdülatif Şener sormuştu.

Soru önemliydi, çünkü Türkiye; 100 km uzunlukta, 70 km derinlikte ve 70.000 metrekairelik bir alanda fiili bir işgalle karşı karşıya kalmıştı. 01 Mart hangi senaryo ile yazılırsa yazılsın hakikat buydu, işgal pekâlâ mümkün olabilirdi. Şu kadarını söyleyeyim ki; şayet o gün 3 milletvekili daha evet deseydi, Türkiye işgal edilmiş olacaktı.

62.000 Amerikan Askeri, 255 uçak ve 65 helikopter...

ABD, Türk topraklarında işte tam bir *'ordu'* ölçeğindeki bu silahlı kuvvet ile üstelik kurallara bağlanmamış ve ne kadar süreceği hiçbir zaman kestirilemeyecek bir zaman için, Türkiye'de üstlenmek istiyordu. Altını çizelim, Irak'a geçmek için değil, Türkiye'de konuşlanmak için... (s.15)

Der Spiegel'in 17.03.2003 günlü sayısının 102. sayfasındaki bir cümle çok dikkat çekici:

"Türkiye'nin güçlü adamı Erdoğan, ABD ile yapılmış gizli bir anlaşmanın arkasındaki adam..."

Reddedildiği gün olan *"1 Mart"* adı ile ünlenen tezkerenin TBMM'ye sevk edildiği Bakanlar Kurulu toplantısında Kemal Unakıtan *"Tezkereyi çıkarmak bu hükümetin misyonudur"* demişti! (s.17)

Wall Street Journal Gazetesinde, 31Mart, 2003 günü yayımlanan makalesinde Recep Tayyip Erdoğan:

"Türkiye'nin tercihi savaşla barış arasında değil, müttefikleri olan ABD'nin yanında yer almak şeklinde olmuştur" diyordu. (s.239)

Çuval olayı, 24 Mayıs 2003 tarihli *"iki sayfa dokuz maddelik gizli anlaşmasının"* ilk maddesinin uygulanması olarak değerlendirilmelidir.

Anlaşmanın ilk maddesi, *"Türkiye Kuzey Irak'tan çekilecek. Türk ordusuna bağlı olan özel kuvvetler dört ay içinde aşamalı olarak Türkiye sınırları içine çekilecek."* biçimindeydi. Anlaşma gizli olduğundan ve açıkça deklare edilemeyeceğinden, Türk Silahlı Kuvvetleri böyle bir uygulamayla hem uyarıldı hem de bilgilendirildi.

ABD, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Kuzey Irak'taki özel birliklerinden neden bu kadar şikâyetçiydi ve onları neden bölgede istemiyordu? Bunun için biraz daha geriye, 2003 yılına dönmek gerekiyor.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis, görev süresi içinde Amerikan Çekiç Güç Helikopterlerinin PKK'ya silah ve malzeme attığını saptıyor ve bunu raporlarında dile getiriyordu.

İddialara göre bu sebeple Orgeneral Eşref Bitlis'in bindiği uçak 17 Şubat 1993 tarihinde düşürülerek şehit edildi.

Genelkurmay Başkanı olan İsmail Hakkı Karadayı döneminde, Mart 1995 tarihinde, Kuzey Irak'a çelik harekâtı yapılarak 35 bin askerle Türk Ordusu Kuzey Irak'a girdi. Bunun üzerine ABD'nin Foreign Affairs, Foreign Reports, Mediterranean Quarterly ve Join Forces Quarterly gibi yarı resmi haber organları "*Türk komutanları hizadan çıktı*", "*Türk Ordusu ABD-Türkiye ilişkilerini bozuyor*" gibi görüşlere yer vermeye başladılar.

Türk Silahlı Kuvvetleri bu kadarla da kalmadı. ABD Ordusu özellikle Çekiç Güç, Irak'ın kuzeyinde, peşmergelerden oluşan 7bin 500 kişilik bir askeri güç örgütlemişti. Eylül 1996'da Eşref Bitlis Planı gereğince Türk Genelkurmayı, Saddam yönetimi ile işbirliği yaparak peşmergeleri dağıttı. 200'e yakın ölü veren peşmergeler ABD tarafından Guam Adası'na taşındı.

Her iki harekâta da Irak'ın kuzeyindeki Türk Özel Kuvvetleri çok önemli görevler yaptılar. ABD'nin Irak ve Ortadoğu'daki planları, böyle riskleri göze alamazdı. Önce Gül'le anlaşma imzaladı, sonra da Türk askerinin başına çuval geçirerek "*Biz anlaşma yaptık, seni buralarda istemiyoruz*" dedi.

Yani, iki sayfa dokuz maddelik Gül-ABD gizli anlaşması yürürlükteydi.

Peki, ABD'nin çuval geçirme planını Abdullah Gül ya da Tayyip Erdoğan biliyor muydu? Bunu bilemiyoruz ama Vatan Gazetesi'nde Can Ataklı'nın Ahmet Akgül'den alıntılar yaparak yazdığı bir yazı bu soruyla ilgili çok önemli iddiaları gündeme getiriyordu. Yazı şöyle:

“Piyasada satılan bir kitapta diyor ki “Erdoğan ve Gül, tezkerenin geçmesinde kendilerine destek olmayan Silahlı Kuvvetler’i cezalandırmak için Amerika’dan bir şey yapmalarını istedi. Onlar da Türk subay ve askerlerinin başına çuval geçirdiler”

Ahmet Akgül isimli Milli Görüşçü yazara göre, Türk subaylarının başına çuval geçirilmesinden sonra Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları’nın istifa edeceği hesaplanıyordu. Ancak asker olaya çok öfkelenip yönetime el koymaya kalksardı Amerika Erdoğan ve Gül’ü kaçıracaktı.

Son günlerde bir kitaptan yapılan alıntı çok konuşuluyor. Alıntıyı önce bana gönderilen bir e-mail’den okudum. Açıkçası önce ciddiye almadım. Hayal ürünü bir senaryo zannettim.

Ancak daha sonra bunun bir kitaptan alındığını fark ettim. Kitabın adı “AKP İntihara Gidiyor.” Yazarı Ahmet Akgül. Kitap bu yıl yazılıp basılmış, yani çok yeni.

Kitabı almayı bir türlü beceremedim. Ama bu arada yüze yakın e-mail aldım aynı alıntıyı içeren.

Sonunda kitabı dün buldum. Yazar Ahmet Akgül İslami köken-den geliyor. Necmettin Erbakan’ın da eğitiminden geçmiş. Milli Görüş’ün önemli yazarlarındanmış. Adını ilk kez gördüğüm çok sayıda kitabı varmış.

Gelelim kitabın 278 ve 279’uncu sayfalarından yapılan alıntıya.

Yazar burada ismini vermediği bir AKP’li danışmanla konuşuyor. Belli ki eskiden çok yakın arkadaş olan ikili arasındaki konuşmalar inanılır gibi değil.

Çünkü AKP’li danışman Türk subay ve askerlerinin başına çuval geçirilmesi olayının bizzat Başbakan Erdoğan ve yardımcısı Abdullah Gül tarafından bilindiğini hatta bunun için Amerikalıların teşvik

Emperyalizm ve İlmli İslam

edildiğini ileri sürüyor.

Gerekçe ise 1 Mart Tezkeresi'nde hükûmete yardımcı olmayan Genelkurmay'ın cezalandırılması.

Kitap birkaç aydır piyasadaymış. Bugüne kadar kitapla ilgili bir soruşturma açıldığını duymadım.

Şimdi gerçekten çok şaşırtıcı olan bu bölümü, hiçbir ekleme çıkarma yapmadan size de aktamak istiyorum:

"AKP'yi kuranların ve kurduranların, özellikle Tayyip Erdoğan'ın özel bir önem verdiği danışmanlarından ve operatörlerinden biri ile yemekte karşılaştık. Tam bir panik havasındaydı. 'Hayrola işleriniz iyi gitmiyor galiba!' dedim.

- AKP'li: Tezkere krizinde oldu ne olduysa, büyü o zaman bozuldu, beklediğimiz sonuç çıkmadı, sonrasını zaten biliyorsunuz.

- Katılmıyorum, Edelman'ın YSK'ya ziyareti, Londra, Washington, New York, Dubai ve bazı şehirlerde daha AKP kurulmadan önce verilen sözler sonunuzu hazırladı. Devleti tanımadan, Anayasal organlardan ve milletten gerçek anlamda bir olur almadan küreyi yerinden oynatacak kararları alabileceğinizi sanmak çocukçaydı. Bu durum AKP'yi bitirdi.

- AKP'li: Hayır, bizi Özkök Paşa ve Paşalar bitirdi. Tezkere krizinde ne yapacağımızı bilemedik. Sorduk ne yapılmalı diye; 'İktidar sizsiniz, karar almak sizin işiniz, biz kararı uyguluyoruz' dediler.

- Ama zaten siz orduya sormadan informal olarak her türlü garantiyi vermiştiniz. Asıl hata o değil mi?

- AKP'li: Tamam her türlü garantiyi ve tavizi verdik ama ABD'nin Doğu ve Güneydoğu'ya tam yerleşeceğini bilmiyorduk. Yani, ABD ve İngiltere Türkiye'yi işgal edeceklerdi, paniğe kapıldık.

- Ama ABD'lilere bu garantinin AKP'nin kurulması aşamasında verdiniz.

- AKP'li: Evet, çok yanlış yaptık.

- Peki o halde Özkök Paşa'nın ve Paşaların suçu ne?

- AKP'li: Onlar diyebilirlerdi ki; 'Tezkerenin çıkmasına karşıyız.'

Ancak asker kararı bize bıraktı!

- Normal, demokrasilerde zaten böyle olmaz mı?

- AKP'li: Tamam da, tezkerenin faturasını sonunda AKP'ye kesti ABD'liler. Asker, 'tezkereye karşıyız' deseydi, parti ile ABD değil, ABD ile TSK karşı karşıya gelecekti, biz yırtacaktık!?

- Özkök Paşa ve Paşalar size tezkere çıkarmayın demedi mi?

- AKP'li: Hayır demedi ama cesaret edemedik!

- ABD, Türk askerlerinin başına çuval geçirdi ama ceza olarak?!

- AKP'li: Yahu o olayı hiç sorma. O Wolfowitz'in halt yemesi. Bizimkiler (AKP'liler), 'tezkerenin öcünü TSK'dan alalım' diye ona akıl vermiş!

- Yoksa sizin danışman arkadaşlarınızdan biri ve İstanbul'da iki işadamı Wolfowitz'e asıl suçlu AKP değil, TSK demiş olmasın? Çünkü Amerika'ya söz verdiği gibi AKP tezkerayı çıkaracaktı! TSK'yı cezalandırma teklifi, iki işadamı ve bir danışmandan gitmedi mi?

- AKP'li: Çok büyük, çok fahiş bir hata yaptık zaten Wolfowitz Türk ordusunu bizimkilerin teklifi üzerine cezalandırmaya karar verdi.

- Tek başına mı?

- AKP'li: Yok canım, Tayyip Erdoğan ve ve Gül'le paylaşıldı, onlar da 'olur' dediler.

- Yani Wolfowitz'in, ABD'nin bu çok bilmiş danışmanının ve İstanbul'daki iki işadaminin: 'Türk Ordusu'nu cezalandırma önerisine' Tayyip Erdoğan ve Gül ya da Eş Genel Başkanlar 'Evet' mi dedi?

- AKP'li: Maalesef öyle! Tayyip ile Gül'ün gezileri bu plana göre

Emperyalizm ve İlimli İslam

ayarlandı. O gün Tayyip Erdoğan Rize’de, Gül’de Kayseri’de olacaktı. Çok ters bir şey olursa ikisi ABD’liler tarafından alınacaktı. Bu planı Wolfowitz hazırlamıştı.

- Ne tür bir terslik bekliyordunuz?

- AKP’li: Tayyip Erdoğan ve Gül’e yönelik askeri bir hareket olabilir diye düşündük.

- Yani AKP üst yönetimi, AKP’nin yıldız danışmanı ve İstanbul’daki iki işadamı Türk askerlerinin başına çuval geçirileceğini biliyor muydu?

- AKP’li: Evet tabii... Yanılmıyorsam bir de emekli bir Paşa biliyordu.

- Hiçbir kimse çıkıp ta Tayyip ve Gül’e bunun sonuçlarının çok ağır olabileceğine ilişkin görüş bildirmede mi?

- AKP’li: Tezkerenin mecliste reddedilmesine çok kızmıştık. ABD Savunma Bakanı arkamızdaydı. Kendimizi çok güçlü hissediyorduk!

- Ordunun sessiz kalacağını mı düşündünüz?

- AKP’li: Biz değil, Wolfowitz öyle düşündü. Türk askerlerinin başına çuval geçirilince, Genelkurmay Başkanı Özkök ve diğer Kuvvet Komutanı Paşaların, o günkü harekâtın nöbetçisi Büyükanıt’ın isifa edip emekli olacaklarını öngörmüştük. Eğer o gün paşalar istifa etseydi, bizim Genelkurmay Başkanımız hazırdı.

- Kimdi?

- AKP’li: Onu söylemem.” (<http://www9.gazetevatan.com/haberdet...4&Categoryid=7>)

Son bir bilgi: Kitabın yazarı Ahmet Akgül, 2008 yazında Konya merkezli bir Ergenekon operasyonunda gözaltına alınıp daha sonra serbest bırakıldı.

- Güneş Harekatı Küt Diye Bitti
Gül-ABD Anlaşması Böyleydi...

Türk Silahlı Kuvvetleri, 2007 yılının Ekim ayında Türkiye Büyük Millet Meclisi'nden geçen tezkereden aldığı yetkiye dayanarak 21 Şubat 2008'de, Türkiye saati ile 19.00'da başlattığı Irak'ın kuzeyine hava yoluyla da desteklenen sınır ötesi kara harekatı için hükümetten aylarca yazılı emir ve yetki istemişti. AKP Hükümeti'nin aylarca ayak direyerek operasyona izin ve yetki veremeyi savsaklaması Silahlı Kuvvetler ve kamuoyunda tepki toplanırken, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, *"Siz içerideki 5000 teröristi hallettiniz mi ki Kuzey Irak'taki 500 teröriste sınır ötesi operasyon yapacaksınız"* diye Türk Ordusu'na basın üzerinden gözdağı veriyordu.

Sonuç olarak harekât başladı ve Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, harekâtın aylarca sürebileceğini söyledi. Ancak bu beklentilerin aksine başladıktan sadece sekiz gün sonra, 29 Şubat 2008 tarihinde Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı birliklerin Türkiye sınırları içine dönmesiyle *"küt diye"* son buldu. Kimsenin beklemediği bir durumdu.

ABD Savunma Bakanlığı görevlilerinin 28 Şubat'ta Ankara'da yaptığı temasların ertesi günü harekâtın sona erdirilmesi, Türkiye içinde tartışmalara sebep oldu. CHP lideri Deniz Baykal, operasyonun ABD'nin PKK'nın tam olarak bitirilmesini istemediği için sona erdirildiğini iddia etti. Türk Silahlı Kuvvetleri ise harekâtın süresinin önceden belli olduğunu, ABD yetkililerinin ziyaretinin harekâta etkisi olmadığını belirtti.

Baykal, 3 Mart 2008 tarihindeki basın toplantısında şunları söyledi:

"Kuzey Irak'ta üs oluşturmuş PKK'yı, PKK terörünü gerçekten tasviye etmemizi uygun görmediler. Operasyon tamamlanabilseydi

nefes alırdık. Şimdi 'oturun konuşun' diyorlar. Operasyonun bitirilmesine yönelik müdahale oldu. Ta Avustralya'dan 'kısa kesin' diye feryatlar oldu. Niye bu telaş? Operasyonu kısa kesmemizi gerektirecek hangi uluslararası gerekçe vardı? Siviller mi öldürüldü, köyler mi, ekonomik altyapı mı tahrip edildi? Niçin kesin diyorsunuz? İsrail'de olanlar belli. Sesini çıkarmıyorsunuz. Sen Afganistan'da yıllardır uğraşıyorsunuz, '1 ayda bitir bu işi' diyen var mı? Irak'a 2003'te geldin, çık diyen var mı? Girmişiz bitireceğiz bu işi, niye engelliyorsunuz? Türkiye'nin üzerinde kılıcı asılı tutmak isteyen, terörün kalıcı biçimde bitirilmesini tercih etmediği anlaşılan bir uluslararası ortamda bulunduğumuz açıktır."

Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, ABD'nin Türkiye'ye desteğini vurgulayarak, "Türk hükûmetiyle çeşitli düzeylerde temas halindeyiz. PKK konusunda Türkiye ile mutlak dayanışmamızı dile getirmeye devam ediyoruz. PKK, ABD ve Türkiye'nin ortak düşmanıdır. PKK, aynı zamanda Irak halkının ve Irak hükûmetinin de düşmanıdır. Irak toprakları, Türkiye'ye karşı terörist saldırılar için kullanılmamalı." demişti. Ancak bu diplomatik bir açıklamaydı. Condoleezza Rice, asıl derdini "Bu son operasyon, mümkün olan en kısa sürede bitirilmeli. Şunu akılda tutmalıyız ki, bir taraftan teröristlerin yaptıkları işin durdurulması gerekirken, diğer taraftan da bölge istikrarsızlaştırılmaz." sözleriyle anlatıyordu.

Hele ABD Başkanı Bush'un binlerce kilometre uzaktan, Avustralya'dan, "defolun" diye tercüme edilebilecek bir biçimde "Oradan hemen çıkın" diye açıklama yapması çekilmenin perde arkasını oldukça net ortaya koyuyordu.

Yapılacak bir şey yoktu. Abdullah Gül ile ABD arasındaki anlaşma böyleydi. Büyük Ortadoğu Projesi'nin eş başkanlarından biriydik ve Gül'ün iki sayfa dokuz maddelik anlaşmasında bunlar taahhüt edilmişti.

- Gizli Anlaşma; Madde Altı: “Türk Ordusu Küçültülecek”

Abdullah Gül ve Colin Powell arasındaki iki sayfa dokuz maddelik gizli anlaşmanın altıncı maddesi şöyleydi:

“Türk Ordusu’nun asker sayısı ve silah kuvveti, ABD’nin uygun bulduğu sayı ve kabiliyete indirilecek, özellikle tank ve ağır silahların miktarı düşürülecek, savaş uçağı sayısı sınırlanacak.”

Türk Ordusu’nun küçültülmesi, ABD’nin Kuzey Irak’ta Kukla Devlet kurma girişimleri veya olası bir Türk-ABD savaşıyla ne kadar ilgisi varsa, Türkiye’nin çökertilebilmesi, küresel sermayenin Türkiye’yi ılımlı İslam projesiyle zayıflatıp Büyük Ortadoğu Projesi’yle parçalayabilmesi ile de o kadar ilgisi var. Bunu, gazeteci Tuncay Mollaveyisoğlu şöyle anlatıyor:

“Bütün bunların bir anlamı vardı: AKP’nin temsil ettiği güdümlü, siyasi veya ılımlı islam, kendi iç dinamikleriyle değil, küresel sermayenin desteğiyle ve Türkiye’ye dayatmasıyla iktidardaydı. İcraatları ise küresel sermaye önünde engel olan ulus devletlerin ortadan kalkmasını, ülkelerin şirketler gibi yönetilmesini ve açık toplumu hedefliyor. Bunların ne anlama geldiği ve ulus devletlerin yerine neyi koyacağı oldukça belirsiz!

Kesin olan bir tek şey var: Paranın imparatorluğu! Bu nedenle, ulus devletlerin en büyük destekçisi olan orduların pasifize edilerek, devre dışı bırakılması gerekiyor. Bu noktada; küresel sermayenin amaç ve çabaları ile güdümlü İslam’ın amaç ve mücadelesi kesişiyor! Ortak engele karşı, ortak mücadele açık bir işbirliğine dönüşüyor!

Türkiye Cumhuriyeti’nde siyasal İslam; hilafeti kaldıran, din işleri ile dünya işlerini birbirinden ayıran Atatürk ve laik cumhuriyetin bekçisi olan silahlı kuvvetler ile geleneksel olarak barışık değil! Zapsu’nun ‘kullanma’ veya ‘istifade etme’ önerisi ya da davetiyesi; Recep Tayyip Erdoğan’ın, Anayasamıza göre Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Başkomutanı olan Cumhurbaşkanı yapılması ve AKP iktidarının dolayı-

Emperyalizm ve İlimli İslam

sıyla da küresel sermaye ile işbirliğinin sürdürülmesi ricası anlamına geliyor!” (Tuncay Mollaveisoğlu, Beraber Yürüdük Biz Bu Yollarda)

Sonuçta Tayyip Erdoğan Cumhurbaşkanı, dolayısıyla Türk Silahlı Kuvvetleri’nin Başkomutanı olamıyor ama ABD’nin **“biz yetiştirdik”** dediği, çok güvendiği Abdullah Gül bu makama getiriliyor.

O yıllardan başlayarak gazetelerde, televizyonlarda sürekli olarak ordunun küçük ve profesyonel bir hale getirilmesi konuşuluyor, propaganda ediliyor. Bir adım ötesinde ordunun sınırlardan çekilmesi, yerine Avrupa Birliği modeli, yani Avrupa Birliği’ne bağlı özel ordunun konulması öneriliyor. Bütün bunlar da yetmiyor ve Ergenekon tertibi devreye sokuluyor.

Emekli subay ve assubaylarla operasyon başlatılıyor. Veli Küçük’ün Ergenekon tertibi çerçevesinde gözüaltına alınıp tutuklanmasıyla **“ordunun küçültülmesi”** için düğmeye basılıyor. Veli Küçük bir deneme oluyor. Tepkilere bakılıyor. Basın sürekli daha yukarıya çıkılsın diye bağırılıyor. Avrupa Birliği komiserleri sürekli olarak daha büyük balıklar istiyor.

Şener Eruygur ve Hurşit Tolon seçiliyor. Yetmiyor. Amerikancı, Avrupa Birlikçi çevreler, **“muvazzaf isteriz”** diye haykırıyorlar. Emeklilerin gözüaltına alınmasında zirve Tuncer Kılınç’la yapılıyor. Muvazzaf isteriz haykırışları durmuyor.

Ergenekon tertibinin darbe senaryosuyla ordunun yeterli kadar yıpratılamayacağı, baskılanamayacağı, küçültülemeyeceği anlaşıncı, Kafes, Poyrazköy, Balyoz senaryoları gündeme getiriliyor.

Balyoz tertibinde, Türk ordusu yüzde 10 küçültülmeye çalışılıyor.

5 Nisan 2010 tarihinde, İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Aykut Cengiz Engin’in müdahalesiyle durdurulan Balyoz Operas-

yonu, 78'i muvazzaf, toplam 95 askeri gözaltına almayı, tutuklamayı hedefliyor.

Başsavcı Aykut Cengiz Engin, operasyonu durdurduktan sonra, gazetecilere durdurma gerekçesini şöyle anlatıyor:

“Gözaltına alınması istenen subayların 78'i muvazzaf. Bunların 25'i amiral ve general rütbesinde. 15-20 kişi de emekliye ayrılmış subay, toplam 95 kişi. Böyle bir yakalama ve gözaltı kararının yol açacağı sonuçların iyi değerlendirilmesi gerekir.”

Engin'in bahsettiği 25 General arasında 9'uncu ve 6'ncı Kolordu komutanları, Yüksekova'daki Taktik Piyade Tümeni'nin komutanı, kuzey ve güney Deniz Saha komutanları da var:

Korgeneral Nejat Bek (6'ncı Kolordu Komutanı)

Koramiral Kadir Sağdıç (Güney Deniz Saha Komutanı)

Koramiral Mehmet Otuzbiroğlu (Kuzey Deniz Saha Komutanı)

Levent Görgeç (Deniz Eğitim ve Öğretim Komutanı Eğitim Yönetim Grup Bşkkanı)

Tümgeneral Ahmet Yavuz (Kara Harp Akademisi Komutanı)

Tümgeneral Gürbüz Kaya (Taktik Piyade Tümen Komutanı)

Tuğamiral Emekli Caner Bener (Güney Görev Grup Komutanı)

Tuğgeneral Ali Aydın (Jandarma Kayseri Bölge Komutanı)

Türk Silahlı Kuvvetleri bünyesindeki muvazzaf general sayısı 303. Yani eğer operasyon durdurulmamış olsaydı, bu 303 General'den 25'i gözaltına alınmış olacaktı. Bunlara daha önceki operasyonlarda daha önce tutuklanan 6 General ve Amiral de eklendiğinde, Türk Ordusu'nun sahip olduğu General ve Amiral sayısının yüzde 10'undan daha yüksek bir sayıya, 31'e ulaşılıyor.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Bir tek kurşun atmadan ordu General ve Amiral düzeyinde yüzde 10'dan fazla küçültülüyor.

Balyoz Operasyonu'yla ilgili bir başka noktayı, Ergenekon tertibi kapsamında iki yıldan fazla bir süredir Silivri Cezaevi'nde kurulan mahkemede yargılanan gazeteci Hikmet Çiçek şöyle açığa çıkarıyor:

“Eğer Türkiye 5 Nisan 2010 günü bir hava saldırısıyla karşı karşıya bulunsaydı, Hava Kuvvetleri Komutanlığı bu saldırıya gereken cevabı anında veremeyecekti!

Savaş uçaklarımız uçamayacaktı!

Çünkü o sırada Hava Kuvvetleri'nin en seçkin pilotları “Balyoz Güvenlik Harekât Planı” adı verilen soruşturma gerekçesiyle gözaltında olacaklardı!

“**Balyoz**”un 3'üncü dalgası, 25'i General olmak üzere 76 muvazzaf ve 14 emekli askeri hedef aldı. Gazeteler, hepsi Türkiye'nin en hassas bölgelerinde, kritik görevlerde bulunan hedef alınan General ve Amirallerin adlarını yazdı. Ancak gözaltı ve yakalama emri çıkarılan diğer muvazzaf subaylardan söz eden çıkmadı.

Aydınlık'a ulaşan bilgilere göre gözaltına alınması istenen askerlerin 30'unu seçkin savaş pilotları oluşturuyor. Seçkin çünkü olası bir saldırı durumunda ilk havalanacak, acil müdahale edecek uçakların pilotları bu subaylar.

Gözaltına alınması istenen generaller arasında Eskişehir 1'inci Hava Kuvvet Komutanı Korgeneral Korcan Polatsü ile Hava Harp Akademisi Komutanı Tümgeneral Ahmet Bertan Nogaylaroğlu da bulunuyordu. Ayrıca operasyon yapılan iller arasında Ankara, İstanbul, İzmir, Çanakkale, Eskişehir, Diyarbakır, Konya gibi kritik hava üs komutanlıklarının olduğu iller de dikkat çekiyor.

Aydınlık'a ulaşan bir başka bilgi de *"Balyoz"*un hedef aldığı subay sayısının 90 değil daha fazla olduğu. Bu soruşturma kapsamında Beşiktaş'ta savcıların ifadesini aldığı bir asker, *"savcıların elindeki liste 160 kişiydi. Bana da gösterdiler"* diyor.

Silahlı Kuvvetler'deki General ve Amirallerin neredeyse onda birinin ve diğer muvazzafların gözaltı ve yakalama emrinin altında şimdi görevden alınan özel yetkili savcılar Bilal Bayraktar ve Mehmet Berk'in imzaları bulunuyor. Ancak şimdiye kadar gözaltına alınan, tutuklanan emekli ya da muvazzaflı askerlerin kimlik ve kişiliklerine bakıldığında, hedef listelerin çok daha yukarılarda bir *"operasyon merkezi"* tarafından hazırlandığı anlaşıyor: Fethullahçı Gladyo!" (Hikmet Çiçek, Büyük tertip son anda durduruldu, Aydınlık, 11 Nisan 2010)

2008 yılının ilk çeyreğinden bu yana sorulan en önemli soru, *"Ordunun üzerine kim neden bu kadar gidiyor?"* sorusu olmuştur.

Bir başka soru ise, *"Neden en çok Jandarmanın ve Deniz Kuvvetleri'nin üzerine gidiliyor?"* biçimindedir. İkinci sorunun birinci bölümüne yanıt veren Yargıtay Onursal Başsavcısı Vural Savaş'ın aktaracağı yazısı, birinci soruyu da yanıtlamış olacak. Yazı şöyle:

"Araştırmacı yazar Erol Bilbilik, 23 Kasım 2008 tarihli Aydınlık Dergisi'nde yayımlanan, *'TSK NATO emrinde, Jandarma Değil'* başlıklı yazısında: *'AB kriterlerinde ve uyum paketlerinde; Jandarma Genel Komutanlığı, Kara Kuvvetleri Komutanlığı ve Sahil Güvenlik Komutanlığı'nca sağlanan sınır güvenliğinin, özel bir birlik tarafından sağlanmasının sürekli olarak Türkiye'ye dayatılmasının gerçek nedenini'* şöyle özetliyor:

'NATO dışı ulusal bir kuvvet olma niteliği nedeniyle Jandarma Genel Komutanlığı, ABD ve AB'nin hedefindedir.'

Bu çok önemli yazıdan aktaracağım birkaç paragraf dahi,

Erol Bilbik'in ne derecede haklı olduğunu kanıtlamaya yetecektir sanıyorum:

'ABD ve müttefiklerine 50 milyon metrekarelik yurt toprakları üzerinde üsler ve gözetleme istasyonları vermekle yetinmeyen Türkiye... TSK'nın yüzde 90'ını da NATO'nun emrine verdi. Bu durum, TSK'nın harekât kontrolünün geniş ölçüde yabancı ellere bırakılması ve ABD'nin... Türkiye'ye verdiği silahlarla yetinilmesi, Türk Ulusal Savaş Sanayisi'nin baltalanması sonucunu doğurdu.'

Toktamış Ateş, şu gerçeği dile getirmişti. (Cumhuriyet Gazetesi, 25 Şubat 1999):

'NATO üyesi hiçbir ülke, Türkiye gibi Silahlı Kuvvetleri'nin tümünü NATO'nun emrine vermemiştir. Bunun doğuracağı sonuç, TSK ile ilgili tüm bilgilerin NATO üyesi ülkelerin Genelkurmay'larınca en ufak ayrıntısına kadar bilinmesi ve gerektiği zaman silahlı kuvvetlerin NATO amaçları dışında kullanılmasında kimi zorlukların yaşanması demektir. Türkiye bunu Kıbrıs konusunda yaşadı...'

... TMT'nin (Türk Mukavemet Teşkilatı) Kıbrıs için silah sevkiyatı konusunda yardım bekleyen liderlerinden İsmail Tansu'ya, Eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Fahri Korumturk'un verdiği cevap çarpıcıdır:

'Donanmamızın tüm gemileri NATO'nun emrindedir. En küçük gemilere varıncaya kadar hepsinin her an nerede olduğu NATO Başkomutanlığı'nca izlenmektedir. Herhangi bir gemimiz görev yeri dışına çıktığı takdirde hemen anlarlar ve araştırmaya kalkarlar. Bu da silah sevkiyatı faaliyetlerinin açığa çıkmasına neden olabilir. Bu sebeple silah sevkiyatı günlerinde bir gemi tahsis etmemiz mümkün olmayacaktır...'

... Rusya'nın Ankara Büyükelçisi Albert Çernişev, Leyla Tavşanoğlu ile yaptığı söyleşide şunları anlatıyor (Cumhuriyet Gazetesi, 14 Mayıs 2006):

Demirel, tam Sovyetler Birliği'nin dağıldığı sırada bize şöyle

bir teklif getirdi:

‘Artık Sovyetler Birliği yok. Rusya bugün bu kadar silahı ne yapacak? Bize kimi silahlarınızı ucuz fiyata verir misiniz? 600 milyon dolara kadar silah alabiliriz.’

Bu satıştan önce Demirel’le görüşürken bana:

‘Ama biz NATO’dayız, sizden silah almamızı nasıl izah edeceğiz?’ deyince ben hemen cevap verdim:

‘Jandarmanız var, silahları ona alın. Nasılsa sizin Jandarma NATO’da değil.’

Konuştuk ve helikopter ve zırhlı araç satışı gerçekleşti. Hepsini 600 milyon dolara Türkiye’ye verdik...

... İçişleri Bakanlığı’na bağlı olarak 1930’da teşkilatlandırılan Jandarma Genel Komutanlığı, Türkiye yüzölçümünün yüzde 91’inin iç güvenlik, istikrar ve huzurundan sorumlu. 1914-1918 yıllarında Birinci Dünya Savaşı ve ardından Kurtuluş Savaşı’nda yurt savunmasının bir parçası olarak görev yaptı...

Kara Kuvvetleri’ndeki piyade, topçu, tank, istihkâm, muhabere olmak üzere sıralanan altı muharip sınıfın altıncısıdır. Diğer muharip sınıflar gibi Harp Akademileri’ne girme ve kurmay subay olma hakları var.

...ABD ve AB’nin Jandarma Genel Komutanlığı’nı hedef tahtasına koymalarındaki esas amaç; TSK’nin küçültülmesi, pasifize edilmesinin yanı sıra, ulusal kuvvet olma niteliğine görevini sürdüren bu komutanlığın, ulusal niteliğinin yok edilmesidir...” (Vural Savaş, Yüce Divan Dosyası, s.166-167, Bilgi Yayınevi)

İki sayfa dokuz maddelik Gül-Powell gizli anlaşmasının kaçınılmaz sonucu, ‘TSK’nin küçültülmesi’ maddesi?..

Altıncı maddesiydi galiba...

- Avrupa Birliği Açık Açık İstiyor...

Avrupa Birliği de Türkiye'den iki sayfa dokuz madde anlaşmasındaki maddelerin benzerlerini, üstelik açık açık, üstelik yıllardır istiyor. Ekim 2004'te açıklanan ilerleme raporunun bazı maddeleri bunu açıkça ortaya koyuyor. (Yeniçağ Gazetesi, 7 Ekim 2004)

Örneğin;

Türkiye'de güçlü bir Türk Silahlı Kuvvetleri'nin varlığından duyduğu rahatsızlığı her fırsatta dile getiren Avrupa Birliği, bu raporda şöyle bir değerlendirme yaptı:

"Her ne kadar asker sivil ilişkileri AB pratiklerine yakınlaştırılmış olsa da Türkiye'de silahlı kuvvetler bir dizi gayri resmi kanal vasıtasıyla etkisini sürdürmektedir."

İki sayfa dokuz maddenin altıncı maddesine benzemiyor mu?

Bir başkası:

"Mahalli İdareler Kanunu'nda prensipte çok köklü ve iddialı reformlar, ülkenin merkezi, hiyerarşik ve gizlilik ilkesine göre çalışan idari sistemini, âdemi merkezîyetçi, katılımcı, şeffaf, halkına karşı sorumlu ve halkın ihtiyaçlarını cevaplayan bir modele dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Eğer başarılı olursa Türkiye'nin idari kültürünü modernleştirmeye katkı sağlayacaktır."

İki sayfa dokuz maddenin 10. maddesinin hık demiş burundan düşmüş sanki.

- Bir gizli anlaşma daha, bir gizli anlaşma daha, bir gizli anlaşma daha...

Akdeniz Üniversitesi Öğretim Üyeleri Derneği'nin Mart ayında düzenlediği, "Türkiye 2007" konulu panele konuşmacı olarak katılan CHP Genel Başkan Yardımcısı Emekli Büyükelçi Onur

Öymen, çok ilginç bir başka anlaşmadan söz ediyordu:

“Değerli arkadaşlarım, iş bundan ibaret değil. Geçenlerde bize bir anlaşma getirdiler. Efendim bu anlaşma diyor ki:

Türkiye, İslam Kalkınma Bankasıyla bir anlaşma imzalamış. Ne diyor bu anlaşma? Özel bir fon kuruluyor, özel sektörü desteklemek için. Türkiye’ye 10,5 milyar dolar para katkısında bulunacaktır. Yalnız, içinde bir madde. Amaç ne? Sadece ve sadece İslami usulle çalışan firmalar desteklenecek. Düşünebiliyor musunuz? Laik bir Türkiye ‘de sadece İslami usulle çalışan firmaları desteklemek için anlaşma imzalanıyor. Peki, hangi firma İslami usulle çalışıyor, hangisi çalışmıyor nasıl belirlenecek?

Mekke’deki bir kurum karar verecek. İtiraz etsen ne olacak?

Mekke’deki İslam Adalet Divanı’na gideceksin. Türkiye bunu kabul ediyor.

Atatürk ‘ün kurduğu Laik Cumhuriyet’in geldiği noktaya bakın.

Ve bizim bütün itirazımıza rağmen Dışişleri komisyonundan geçirdiler. Ama dedik ki Genel Kurula getirirseniz Genel Kurulda dünyayı başımıza yıkarız. Getiremediler.”

- Satılık Kan

Yine Onur Öymen, yine aynı toplantıda konuşuyor:

“Bir şey daha söyleyeyim size değerli arkadaşlarım:

Bir başka anlaşma daha imzalamışlar. Neymiş o?

22 Eylül 2003 tarihinde Dubai’de imzalanan anlaşma.

Kim imzalıyor? Türkiye’den Devlet Bakanı Sayın Ali Babacan, Amerika’dan Hazine Bakanı imzalıyor.

Ne diyor bu antlaşma? Özü itibariyle diyor ki; Türkiye ‘ye 8,5 milyar dolar kredi verilecektir. Başka ne diyor? Buna karşılık Türkiye

Emperyalizm ve İlimli İslam

Kuzey Irak 'a sınırını korumak için, terörle mücadele etmek için asker göndermemeyi taahhüt etmiştir.

Düşünebiliyor musunuz? Sınırınızı korumayacağınızı yabancı bir ülkeye taahhüt ediyorsunuz. Utanç verici bir anlaşmadır.

Biz buna müthiş bir tepki gösterdik ve getiremediler, bunu da onay için Meclise getiremediler.

Ben Sayın Ali Babacan'a resmen yazılı soru önergesi verdim, imzaladığı anlaşmayı yollayın dedim. Gönderemediler. Utançlarından gönderemiyorlar. Ondan sonra dediler ki efendim zaten bizim paraya ihtiyacımız yoktu, onaylanmadığı için Mecliste yürürlüğe giremedi. Ama biz bunlarla meşgüz. 2007 yılının Türkiye'sindeki manzaralar bunlar."

Onur Öymen'in dile getirdiği bu anlaşma Abdullah Gül tarafından inkâr edildi. Başbakan Tayyip Erdoğan, *"kesinlikle yalandır, iftiradır"* diye açıklama yaptı. Ancak CHP lideri Deniz Baykal, bu anlaşmanın ayrıntılarını açıkladı:

"2003'ün 22 Eylül'ünde Dubai'de bir anlaşma imzaladınız. Bu anlaşmada 1 milyar dolar hibe ya da 8.5 milyar dolar kredi çekebileceğinizi söylediniz.

'Amerika'dan izin almadan Irak'a yönelik herhangi bir hareket yapmama şartlı bir anlaşmayı imzaladınız mı?' diye sordum. Bu sorum karşısında kıyameti koparan Başbakan 'Kesinlikle iftiradır' demiş.

22 Eylül 2003'te imzalandığını iddia ettiğim anlaşma var mı? Evet var. Türkiye adına bu anlaşmayı Babacan imzaladı. Buna *'iftira'* diyenler var.

23 Eylül 2003 tarihli, Devlet Bakanlığı'nın *'ABD-Türkiye Finansman Anlaşmasına İlişkin Ortak Açıklama'* başlığı altında yaptığı açıklamayı dikkatinize sunuyorum. Resmi açıklama.

Burada diyor ki; *‘Türkiye ile ABD, Türkiye’ye 8.5 milyar dolara kadar kredi sağlayacak finansman anlaşmasını bugün, 22 Eylül 2003’te imzalamışlardır.’* Yani bir anlaşma vardır. Kredi teklifi, Türkiye’nin, ABD’nin ilgili yasasında belirlenen koşulları karşılama-sına bağlıdır. Bu koşul da Türkiye’nin Irak konusunda ABD hükümetiyle işbirliği içinde olması. Açıklama 2 Ekim 2003’te yapılmış.

Babacan diyor ki; *‘ABD kredisini işimize gelirse kullanınız, işimize gelmezse kullanmayız’. ‘Anlaşmada Irak’a girmeme şartı var mı?’* sorusuna, Anadolu Ajansı’nın haberi, *‘İşimize gelirse kullanınız, şu anda evet ya da hayır demek durumunda değilim...’* Bu, evet demektir. Bu Sayın Babacan’ın olmayan dedikleri anlaşmayı açıklamasıdır.”

“İftiranın ötesindedir dediği anlaşmayla ilgili Başbakan diyor ki; *‘8,5 milyar dolarlık krediyi sadece iç ve dış borç ödemelerinde kullanacağız’.*

Olmayan sözleşmenin öngördüğü krediyi iç ve dış borçlarda kullanacaklar.

‘Protokolde, ABD ile Irak konusunda bir dayanışma içinde olma yönünde bir şart da var’ diyor. Kim diyor? Başbakan. Neye göre diyor? Anadolu Ajansı’nın haberine göre diyor. Hangi tarihte diyor? 2 Ekim 2003’te diyor. *‘Öyle bir hibeyi kabul etmiyoruz’* diyor. *‘Bu hibeyi krediye çevirirsek kabul ederiz.’*

Ne oldu? Krediye dönüştürüldü, 18 aylık bir vade konuldu. *‘ABD ile Irak konusunda dayanışma içinde olma yönünde bir şart daha var’* diyor. Bundan, kredi anlaşmasının yapıldığını, Başbakan’ın bunları bildiğini görüyoruz. ”

Baykal anlaşmanın 14 Nisan 2004’te CHP’nin tepkisi üzerine karşılıklı nota ile iptal edildiğini de söyledi.

Emperyalizm ve İlimli İslam

- Al Sana Anlaşma. Hem de ABD Kaynaklarından.
Hem de 10 Milyar Dolar

Abdullah Gül ve Recep Tayyip Erdoğan'ın, “*öyle bir anlaşma yok*”, “*külliye iftira*” dedikleri anlaşmaya biraz daha yakından bakalım:

Yasanın adı: H.R.1559 Emergency Wartime Supplemental Appropriations Act, 2003 (Enrolled as Agreed to or Passed by Both House and Senate)

Türkçesi: Savaş Zamanı Acil Ek Ödenek Yasası

Bölüm: OPERATING EXPENSES OF THE UNITED STATES AGENCY FOR INTERNATIONAL DEVELOPMENT

Alt Bölüm ECONOMIC SUPPORT FUND, Madde (3)

Temsilciler Meclisi'ne Sunuluşu: 02/04/2003

Temsilciler Meclisi'nde Kabulü: 03/04/2003 (12'ye karşı 414 oyla)

Senato'da Kabulü: 12/04/2003 (Oybirliği ile)

Başkan Tarafından İmzalanıp Yasalaşması: 16/04/2003

“Madde 3: not to exceed \$1,000,000,000, to remain available until September 30, 2005, for grants for Turkey: Provided, That during the period beginning March 1, 2003, and ending September 30, 2005, direct loans or loan guarantees may be made to Turkey, the principal amount of direct loans or loans, any part of which is to be guaranteed, shall not exceed \$8,500,000,000: Provided further, That the Government of Turkey will incur all the costs, as defined in section 502 of the Federal Credit Reform Act of 1990, as amended, associated with these loans or loan guarantees, including any non-repayment exposure risk: Provided further, That all fees associated with these loans or loan guarantees, including subsidy and administrative costs, shall be paid by the

Government of Turkey to the Government of the United States: Provided further, That funds made available under this paragraph and other funds appropriated to carry out chapter 4 of part II of the Foreign Assistance Act of 1961 and made available for assistance for Turkey may be used by the Government of Turkey to pay such fees to the United States Government: Provided further, That such guarantees shall constitute obligations, in accordance with the terms of such guarantees, of the United States and the full faith and credit of the United States is hereby pledged for the full payment and performance of such obligations: Provided further, That none of the funds made available by this paragraph may be made available for assistance for Turkey if the Secretary of State determines and reports to the Committees on Appropriations of the House and Senate, the Committee on Foreign Relations of the Senate and Committee on International Relations of the House that the Government of Turkey is not cooperating with the United States in Operation Iraqi Freedom, including the facilitation of humanitarian assistance to Iraq, or has unilaterally deployed troops into northern Iraq: Provided further, That the President shall determine the terms and conditions for issuing the economic assistance authorized by this paragraph and should take into consideration budgetary and economic reforms undertaken by Turkey: Provided further, That if the President determines that these terms and conditions have been breached, the President may suspend or terminate the provision of all or part of such economic assistance not yet outlayed under this paragraph: Provided further, That any balance of funds not made available to Turkey under this paragraph shall be transferred to, and merged with, funds appropriated for 'Iraq Relief and Reconstruction Fund"

Anlaşmanın Çevirisi Şöyle:

"(3) Türkiye'ye yapılacak ödenekler için 30 Eylül 2005'e kadar

Emperyalizm ve İlimli İslam

geçerli olup 1.000.000.000-Doları geçmemek üzere; 1 Mart 2003'te başlayan ve 30 Eylül 2005'te biten dönemde Türkiye'ye doğrudan kredi ya da kredi garantisi verilmesi, doğrudan kredilerin ya da herhangi bölümü garanti edilecek, kredilerin anapara miktarı 8.500.000.000- Doları geçmemek kaydıyla; ayrıca Türkiye hükümetinin tadil edildiği haliyle 1990 Federal Kredi Yasası 502.kısımda tanımlandığı şekilde, bu kredilerle ya da kredi garantileriyle bağlantılı her türlü geri ödeme yapmama, korumasızlık riski dâhil, tüm maliyetleri üstlenmesi kaydıyla; ayrıca bu kredilerle ya da kredi garantileriyle bağlantılı tüm ücretlerin sübvansiyon ve idare maliyetleri de dâhil olmak üzere Türkiye Hükümeti tarafından Birleşik Devletler Hükümeti'ne ödenmesi kaydıyla; ayrıca bu bent kapsamında hazır edilen fonların ve 1961 Yabancı Yardımlar Yasası bölüm 2 fasıl 4'ü gerçekleştirmek üzere tahsis edilen ve yardımı için Türkiye'ye hazır edilen diğer fonların, söz konusu ücretleri Birleşik Devletler Hükümeti'ne ödemek üzere Türkiye Hükümeti tarafından kullanılması kaydıyla; ayrıca söz konusu garantilerin, Birleşik Devletlerin bu garantilerinin şartlarına uygun olarak yükümlülük oluşturması Birleşik Devletlerin söz konusu yükümlülüklerin tam ödemesine ve yerine getirilmesine yönelik tam bağlılığının iş bu belgeyle peşinen taahhüt ediliyor olması kaydıyla; ayrıca bu bent kapsamında hazır edilen bu fonların hiç birinin Türkiye Hükümetinin Irak'a insani yardımın kolaylaştırılması dâhil Irak'ın özgürlüğü operasyonunda Birleşik Devletler ile işbirliği yapmadığını ya da **tek taraflı olarak Kuzey Irak'a asker konuşlandırdığını Dışişleri Bakanı'nın tespit etmesi** ve bunu Temsilciler Meclisi ve Senato Tahsis Komisyonlarına, Senato Dış İlişkiler Komisyonu'na bildirmesi ve Temsilciler Meclisi ile Senatonun Tahsis Komisyonlarına, Temsilciler Meclisinin ve Senatonun Dış İlişkiler Komisyonuna ve Temsilciler Meclisinin Uluslararası İlişkiler Komisyonuna bildirmesi halinde Türkiye'ye yardım için hazır edilememesi kaydıyla; ayrıca Başkan'ın bu bentle yetkisi verilen ekonomik yardım sağlama şartlarını ve kayıtlarını tespit etmesi ve Türkiye tarafından

taahhüt edilen bütçe ve ekonomi reformlarını göz önünde bulundurması kaydıyla; ayrıca Başkan'ın bu şartların ve kayıtların ihlal edildiğini tespit etmesi, Başkan'ın bu bent çerçevesinde ana hatları henüz çizilmemiş olan söz konusu ekonomik yardımın tamamını ya da bir kısmını askıya alabilmesi ya da sona erdirebilmesi kaydıyla; ayrıca bu bent kapsamında henüz Türkiye'ye hazır edilmeyen fonların her hangi bakiyesinin "Irak Yardım ve Yeniden İnşa Fonu" için tahsis edilen fonlara devredilmesi ve bunlarla birleştirilmesi kaydıyla..." (Türçe'ye Çeviri: Mehmet Sabri KILIÇ)

Türkiye Irak'a tek taraflı olarak asker gönderirse, Başkan bu maddeyi askıya alabilir veya iptal edebilir " diyor. Meraklılar şu linke bakabilirler: <http://thomas.loc.gov/cgi-in/query/F?c108:6:/temp/~c108FXyOI:e37333> :

Bu anlaşmayla ilgili olarak, Cumhuriyet Halk Partisi Grup Başkan Vekili, İstanbul Milletvekili Kemal Kılıçdaroğlu, 2009 sonlarında yaptığı açıklamada, "*Anlaşma doğruysa, bu vatana ihanettir*" diye nitelemede bulunacaktı. Doğrusu bu niteleme ne ilkti, ne son olacaktı.

- İsrail'le de Var...

Gizli anlaşmadan geçilmiyor. Bir taraftan Tayyip Erdoğan MHP/DSP/ANAP hükümetinin İsrail'le birçok gizli anlaşma yaptığını söylüyor, diğer yandan gizli anlaşmaların neler olduğunu bir türlü kimse açıklamıyor. Bir hükümet başkanı, önceki hükümetlerin gizli anlaşmalar yaptığını ifşa ediyor, ancak Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda Uluslararası Gizli Anlaşmalar diye bir hükmün olmadığını bilmezlikten geliyor. Sorumluluğu söz konusu gizli anlaşmaları açıklamak ve TBMM Genel Kurulu'na getirmektir.

Çünkü Anayasa'nın 90. maddesine göre Türkiye'nin imza-

Emperyalizm ve İlimli İslam

ladığı anlaşmaların yürürlüğe girmesi için TBMM’de kabul edilmesi gerekiyor. Uluslararası bir anlaşmaya dayanan uygulama anlaşmalarının ise TBMM’ye getirilmesi zorunluluğunun bulunmamasına rağmen Resmi Gazete’de yayınlanması zorunluluğu bulunuyor. Ancak Türkiye ile İsrail arasında imzalanan gizli anlaşmaların da Resmi Gazete’de yayınlanmadığına dikkat çekiliyor.

Olay, Suriye sınırındaki mayınlı arazilerle ilgili olarak Tayyip Erdoğan’ın İsrail’le bir gizli anlaşma imzalayıp imzalamadığı tartışmalarıyla geliyor. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ise o sıralarda partisinin Kütahya il kongresinde yaptığı konuşmada, DSP-MHP ve ANAP koalisyon hükümeti döneminde İsrail ile gizli anlaşmalar imzalandığını ima ediyor.

Bunun üzerine, CHP Grup Başkanvekili Kemal Anadol, Başbakan Tayyip Erdoğan tarafından yanıtlanması istemiyle Meclis’e bir soru önergesi veriyor.

Türkiye’nin, İsrail ile imzalamış olduğu “gizli” ya da “*kamuoyuna açıklanmayan*” kaç anlaşma olduğunu öğrenmek isteyen Anadol, şu soruları yöneltiyor:

- Bunlardan kaç ticari, kaç siyasi anlaşmadır?

- Türkiye ile İsrail arasında imzalandığını belirttiğiniz ve gizli olduğunu ifade ettiğiniz bu anlaşmalar, ne zaman imzalanmıştır? Bu anlaşmaların altında kimlerin imzası vardır?

- Türkiye’ nin başka ülkelerle de imzalamış olduğu ve kamuoyuna açıklanmayan anlaşmalar var mıdır? Varsa bu ülkeler hangileridir; bu anlaşmalar, ne zaman ve kimler tarafından imzalanmıştır?

- Anayasa’mızın 90’ıncı maddesi gereğince kamuoyundan gizlenen bu anlaşmaları TBMM’nin onayına sunmayı düşünüyor musunuz?”(8 Haziran 2009)

Soru önergesine yanıt, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'dan geliyor. Davutoğlu, CHP Grup Başkanvekili Kemal Anadol'un soru önergesine verdiği cevapta İsrail ile yapılan gizli anlaşmalar olduğunu söylüyor.

“Bununla birlikte söz konusu anlaşmalardan bazıları hizmetin gereği dolayısıyla gizli olup, bunlar dışındakiler Resmi Gazete’de yayınlanmaktadır” diyen Bakan Davutoğlu, ancak İsrail ile imzalanan gizli anlaşmaların neler olduğunu açıklamıyor. Ancak Türkiye ile İsrail arasında imzalanan gizli anlaşmaların da Resmi Gazete’de yayınlanmadığına dikkat çekiliyor. (20 Kasım 2009)

Bunların açıklanmasının hemen ardından Davutoğlu’nun İran’a gidişi ise, *“İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejad’a İsrail’le gizli anlaşmaları anlatmaya gidiyor”* diye yorumlanıyor.

- Ermeni Protokolleri Gizli Anlaşma Değil mi?

Ahmet Davutoğlu’nun yanıtı yandaş basında hemen *“DSP/MHP/ANAP hükümetinin İsrail’le gizli anlaşmaları varmış”* biçiminde yansıyor. Ancak Davutoğlu DSP/MHP/ANAP’tan bahsetmiyor. Ortaya konuşuyor. Gizli anlaşmalar var, diyor.

Bir süre sonra medyaya, Ahmet Davutoğlu’nun, AKP İktidarının hemen başında, çantasında taşıdığı bazı gizli anlaşmalarla ilgili haberler yansımaya başlıyor. Haber, Ermeni protokollerinden söz ediyor ve şu bilgilere yer veriyor:

“Ahmet Davutoğlu *“Bazı gizli anlaşmalar”* konusunda yıllardır susuyor.

Bunlar arasında Ermenistan protokolleri de bulunuyor.

Biz bu haberi hazırlarken gizli anlaşmaların tanıklarıyla konuştuk. Teyit aldık.

Kesin teyidi ise Davutoğlu’nun vermesi gerekiyor.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Bugün Ermenistan ilişkileri üzerine Burç Aka'nın *"Tek adam Davutoğlu"* başlıklı analizini yayınladık. Bu analiz üzerine avaztürk sitesi de ilginç bir habere imza attı.

Habere göre Ermenistan'la sınırların açılmasını öngören ve 10 Ekim 2009 tarihinde imzalanan protokol aslında 2002 yılında hazırlandı. Ve bu protokollerin devamı var. Haber şöyle:

"Türkiye ile Ermenistan arasında kurulan komisyonlar bugün sadece bir bölümünü gördüğünüz protokoller için gizlice çalışmışlardır. Anlayacağınız turpun büyükleri heybede. Hadi bir tanesini de biz söyleyelim. Ermenistan'ın sözde soykırım iddiaları ile ilgili tazminat talepleri gündeme geldiğinde dudaklarınızı ısırtacak gelişmelere hazır olun."

Şimdi haberi geliştirme zamanı.

Olay doğrudur. Ermenistan'la ilk görüşmeler 2002 sonunda yani AKP Hükümeti'nin henüz işbaşına geldiği günlerde başladı. Çiçeği burnundaki hükümetin belki de ilk icraatı buydu.

Görüşmeler gizli yapıldı.

Türk tarafının temsilcisi, o dönem Başbakan Başdanışmanı unvanını taşıyan *Ahmet Davutoğlu*'ydu. Davutoğlu'na Büyükelçi unvanı da verilerek pozisyonu sağlamlaştırıldı.

Sınırların açılmasını öngören protokol bir numaralı metindi ve yedi yıl sonra gün ışığına çıktı.

Henüz ortaya çıkmayan protokollerin görüşmeleri ise 2003 boyunca devam etti. Soykırım meselesi de taslak protokole bağlandı.

Soykırım tazminatıyla ilgili gizli protokolün içeriği hakkında kesin bilgilere ulaşamadık. Ancak protokol taslağının varlığı teyit ediliyor.

Ermenistan'la görüşmelerde Dışişleri Bakanlığı by-pass edildi.

Peki, söz konusu protokol taslakları nasıl kayda girdi? Nerede tutuldu? Dışişleri Bakanlığı'nın kozmik odasının evrak defterinden sayı alındı mı?

Bunları henüz bilmiyoruz.

Edindiğimiz bilgi ise protokollerin o dönem (2002 sonu ve 2003 yılında) Ahmet Davutoğlu'nun çantasında görüldüğü." (Odatv.com 29 Ocak 2010)

Şimdi isterseniz iki sayfa dokuz maddelik anlaşmanın bir maddesini daha hatırlayalım.

"Türkiye'nin Ermenistan ile ilişkileri normalleştirilecek ve iyileştirilecek, sınır ticaretinde Ermeniler lehine düzenlemeler yapılacaktır"

Hiç vakit kaybedilmiyor.

Protokoller daha 2003 yılının başlarında hazırlanıyor. Geriye sadece 2009 yılında *"Ermeni Açılımı"* diye işin pazarlamasını yapmak kalıyor.

- Abdullah Gül'ü Biraz Daha Yakından Tanıyalım...

Bu kez Abdullah Gül'ü pek de bilmediğimiz yönleriyle Yeniçağ Gazetesi köşe yazarı Aslan Bulut gündeme getiriyor. Bulut'un yazısını olduğu gibi okuyalım:

"Amerikan Dışişleri Bakanlığı'na bağlı Eğitim ve Kültürel İşler Bürosu'nun Internet sitesinde, Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Amerikan Dışişleri Bakanlığı bursu ile yetiştirilmiş dünya liderleri arasında gösterildi!"

"The Bureau of Educational and Cultural Affairs (ECA) of the U.S. Department of State" olarak adlandırılan sitede, kurumun, 1961'de Amerika Birleşik Devletleri halkı ve diğer ülkelerden insanlar arasında dostluk, karşılıklı anlayış ve barışçıl ilişkiler geliştirmek için kurulduğu bildiriliyor. Büronun ayrıca ırksal ve etnik

Emperyalizm ve İlmli İslam

azınlıkların temsil edilmesi için faaliyet gösterdiği de ifade ediliyor.

Siteyi siz de ziyaret ederek konuyla ilgili yayını inceleyebilirsiniz: Adres şöyle: <http://exchanges.state.gov/alumni/prominent-alumni.html>

ECA'nın dünya çapında mezun sayısının bir milyonun üzerinde olduğu, bunlar arasında Nobel ödülü olan 40 kişi ile eskiler de dâhil 300'den fazla devlet ve hükümet başkanı bulunduğu açıklanıyor.

Sitede, “Sürdürülebilir ağ oluşturma” başlığı altında “Amerikan Dışışleri Bakanlığı, eski ve yeni mezunlarının, küresel toplumun oluşumu yolundaki çabalarının en üst düzeye çıkması için daimi destek sunuyor. Tüm dünyada kurulan ağ ile fikirlerini, projelerini ve deneyimlerini paylaşmalarına yardımcı oluyor. Ayrıca hedef odaklı yerel projelerin uygulanması için dernekler kuruyoruz” deniliyor.

Sitede, mezunlar ECA mezunu ya da Fullbright mezunu olarak tanıtılıyor.

Mezunlar arasında Abdullah Gül dışında Tony Blair, Hamid Karzai, Mohamed Yunus Ruth Simmons, Javier Solano, John Updike, Rita Dove, Werner Herzog ve Giscard d'Estaing de sayılıyor.

ECA Fonları İle Desteklenen Girişimler

Amerikan Dışışleri Bakanlığı sitesinde ECA fonları ile ECA mezunlarının aşağıdaki konularda geliştirdiği projelerin desteklendiği belirtiliyor:

- Yerel yönetimler ve sivil toplum kuruluşlarına danışmanlık hizmetleri.
- Düşük gelirli çocuklar için İngilizce ve sivil eğitim programları.
- Gazeteciler için eğitim.

- İş kadınları için eğitim.
- Çok yönlü diyaloglar politikası için eğitim.
- Liderlik eğitim programları.
- Borsa için eğitim
- Öğretmen eğitim seminerleri.
- Vatandaş savunma grupları organizasyonu için eğitim
- Uyuşturucuyu önleme kampanyaları.

Mezunlardan bir örnek kişi olarak tanıtılan Macar Dr. Istvan Sertö-Radics için, *“Macaristan’ın uzak bir Roman köyünde halk sağlığı alanında olağanüstü bir kamu hizmeti verdi, Hubert H. Humphrey Bursları programı ve Fulbright Scholar programı ile bir aile doktorundan kasaba belediye başkanına ve bir AB temsilcisine dönüştürülen kişi”* diye söz ediliyor.

Doktorun, 2002 yılında ABD Fulbright Mississippi Üniversitesi’nde misafir öğrenci olarak ırksal gerilimleri giderme araştırması yaptıktan sonra ülkesine döndüğü ve Romanları Macar toplumuna entegre etmek için öğrendiklerini uyguladığı anlatılıyor. Doktor, azınlık ve insan hakları savunucularına da örnek gösteriliyor.

ECA’nın Önde Gelen Mezunları

ECA kurumunun önde gelen mezunları listesi ise şöyle:

“ECA’nın önde gelen mezunları arasında, Afrika, Doğu Asya, Pasifik, Avrupa, Yakın Doğu, Orta Asya’dan ve Batı ülkelerinden 57 devlet ve hükümet başkanı var.

Afrika

Çat: Yusuf Saleh Abbas, Başbakan

Cote d’Ivoire: Laurent Gbagbo, Başkan

Emperyalizm ve İlimli İslam

Gana: John Atta Mills, Başkan
Kenya: Mwai Kibaki, Başkan
Mauritius: Anerood Jugnauth, Başkan
Mauritius: Navin Ramgoolam, Başbakan
Mozambik: Armando Emílio Guebuza, Başkan
Namibia: Nahas Gideon Angula, Başbakan
Togo: Faure Essozimna Gnassingbe, Başkan
Uganda: Apolo Nsibambi, Başbakan
Zimbabwe: Morgan Tsvangirai, Başbakan

Doğu Asya-Pasifik

Avustralya: Quentin Alice Louise Bryce, Genel Vali
Japonya: Yukio Hatoyama, Başbakan
Papua Yeni Gine: Sir Michael Thomas Somare, Başbakan
Filipinler: Maria Gloria Macaraeg Macapagal-Arroyo, Başkan
Taiwan: Ma Ying-jeou, Başkan

Avrupa

Avusturya: Heinz Fischer, Başkan
Belçika: Yves Leterme, Başbakan
Bosna-Hersek: Zeljko Kom'ai, Dönem Başkanı
Danimarka: Lars L'kke Rasmussen, Başbakan
Finlandiya: Tarja Halonen, Başkan
Finlandiya: Matti Taneli Vanhanen, Başbakan
Fransa: Nicolas Sarkozy, Başkan
Fransa: François Filon, Başbakan
Gürcistan: Mikheil Saakashvili, Başkan
Kosova: Fatmir Sejdiu, Başkan
Litvanya: Dalia Grybauskaitė, Başkan

Litvanya: Andrius Kubilius, Başbakan
Makedonya: Nikola Gruevski, Başbakan
Malta: Lawrence Gonzi, Başbakan
Hollanda: Jan Peter Balkenende, Başbakan
Norveç: Jens Stoltenberg, Başbakan
Polonya: Donald Tusk, Başbakan
Portekiz: Anibal Cavaco Silva, Başkan
Slovakya: Robert Fico, Başbakan
İsveç: Fredrik Reinfeldt, Başbakan
Türkiye: Abdullah Gül, Başkan
İngiltere: Gordon Brown, Başbakan

Yakın Doğu

Mısır: Dr. Ahmed Nazif, Başbakan

Güney ve Orta Asya

Afganistan: Hamid Karzai, Başkan
Butan: Lyonpo Jigme Yoser Thinley, Başbakan
Hindistan: Pratibha Patil, Başkan
Hindistan: Manmohan Singh, Başbakan
Kırgızistan: Kurmanbek Bakiyev, Başkan
Sri Lanka: Mahinda Rajapakse, Başkan
Sri Lanka: Ratnasiri Wickramanayake, Başbakan

Batı Yarımküre

Belize: Colville Norbert Young, Genel Vali
Kolombiya: Alvaro Uribe Velez, Başkan
Kostarika: Oscar Arias Sanchez, Başkan
Dominik: Nicholas Joseph Orville Liverpool, Başkan
Meksika: Felipe de Jesus Calderón Hinojosa, Başkan

Emperyalizm ve İlmli İslam

St. Kitts/Nevis: Denzil Douglas, Başbakan

St. Lucia: Stephenson King, Başbakan

Surinam: Ronald Venetiaan, Başkan

Trinidad-Tobago: Patrick Manning, Başbakan

Trinidad- Tobago: George Maxwell Richards, Başkan

Uruguay: Tabare Vazquez, Başkan

Amerikan Dışışleri Bakanlığı sitesinden verilen link üzerinden Fulbright bursları tanıtılırken 1946'dan beri 155 ülkede 294 binden fazla kişinin bu burs ile mezun olduğu belirtiliyor

Fullbright mezunları arasında halen dünyaya yön veren kişilerin, devlet ve hükümet başkanlarının, BM Genel Sekreterliği, Amerikan Kongresi, NATO, Nobel dl Komitesi gibi kurumlarda çalışanlar, ayrıca sporcular arasında olimpiyatlarda altın madalya kazananlar bulunduğu bildiriliyor.

Fulbright'in İslam Dünyası için 3-6 haftalık kısa programı bulunduğu; özellikle Orta Doğu ve Orta Asya lkelerinde yerel örgütlenme, sivil örgütlenme, toplum gruplarının etkileşimi gibi konularda gençlere kurs verildiği belirtiliyor.

Fullbright Türkiye Komisyonu'nun bugünkü yönetiminde, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül tarafından YK Başkanlığı'na atanan ODTÜ Sosyoloji Bölümü ğretim yesi Prof. Dr. Yusuf Ziya zcan da görev yaptı. AKP Hükümeti'nin Devlet Bakanı Ali Babacan, ABD'de işletme yönetimi öğrenimi gördükten sonra Fulbright bursu ile yüksek lisans eğitimini tamamladıktan sonra bir süre Amerika'da kaldı ve mali danışman olarak çalıştı.

Fulbright Yönetim Kurulu'nun Onursal Başkanlığı'nı ise ABD Türkiye Büyükelçisi Ross Wilson yapıyor.

2009 Yönetim Kurulu Aşağıdaki Türk ve Amerikalı Üyelerden Oluşmaktadır:

James Jeffrey, (Onursal Başkan) Amerikan Büyükelçisi, Ankara

John Thomas Mc Carthy, (Başkan) ING Bank Türkiye Müdürü, İstanbul

Dr. Sharon A. Wiener, Başkonsolos, İstanbul Konsoloslugu, İstanbul

Kaya Arıkoğlu, Mimar ve Şehir Tasarımcısı, Arıkoğlu Arki-tekt Ltd. Şti, Adana

Dr. Craig Dicker, (Veznedar) Kültür Ataşesi, Amerikan Büyükelçiliği, Ankara

Doç. Dr. Fatma Taşkın, (Başkan Yardımcısı), Ekonomi Bölümü Başkanı, Bilkent Üniversitesi, Ankara

Prof. Dr. İhsan Dağı, Uluslararası İlişkiler Bölümü, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Ankara

Namık Güner Erpul, Genel Müdür Yardımcısı, İkili Kültürel İlişkiler Genel Müdürlüğü, Dış İşleri Bakanlığı, Ankara

Prof. Dr. İbrahim Özdemir, Genel Müdür, Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, Milli Eğitim Bakanlığı, Ankara

Fulbright Eğitim Komisyonu, kendi İnternet sitesinde verilen bilgiye göre 1949'da ABD ve Türkiye arasında imzalanan ikili anlaşma sonucunda kurulmuştur.

Sitede aynen şöyle deniliyor:

"Türkiye Fulbright Eğitim Komisyonu Türk ve Amerikalı üniversite mezunlarını, akademisyenleri ve öğretmenleri seyahat ve diğer masraflarını kapsayan burslarla destekler ve ABD'de eğitim almak isteyen Türk öğrencilere danışmanlık hizmeti sunar.

Komisyon 1949'daki kuruluşundan beri, Türk ve Amerikan hü-

kümetleri tarafından fonlanmıştır. Komisyon bu fonu artırmak için özel bağışlar da kabul etmektedir.

Türkiye Fulbright Programı kurulduğundan beri 4000'den fazla Türk ve Amerikalı öğrenci ile akademisyene burs imkânı sağlamıştır.

Fulbright mezunu Türk öğrenci ve öğretim üyeleri programlarını tamamlayıp kendi ülkelerine geri dönünce, kurumlarında önemli mevki sahibi olmuş, eğitim aldıkları ülke ile bağlarını da koparmayarak, Fulbright'in amacını uygulamış ve gerçekleştirmiş olurlar.

Türkiye Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, İngiltere'de Exeter Üniversitesi'nde yüksek lisans yaptı ancak ABD Dışışleri Bakanlığı internet sitesinde Bakanlığın ECA bursu ile okuduğu bildiriliyor." (<http://www.yanicaggazetesi.com.tr/habergoster.php?haber=28291>)

AKP ve Abdullah Gül'ü en yakından tanıyan kişilerden biri olan eski partidaşı Şevket Kazan'dan öğrenmekte de yarar görüyorum. Şevket Kazan anlatıyor:

"Abdullah Gül, hiçbir zaman Refah Partisi için çalışmadı. Hep kendisi için çalıştı. Erbakan Hoca, Abdullah Gül'e '**Politik Araştırma Merkezi**' diye bir şey kurdurtmuştu. Dış ilişkilerden sorumluydu ya, Refah Partisi'ni Avrupa'ya, elçiliklere tanıtacağı yerde, sadece kendisini tanıttı. Danışmanı olan Murat Mercan ki aynı zamanda Melih Gökçek'in danışmanıydı, Amerika'ya boyuna faksler gönderiyormuş. Oradan da boyuna faksler geliyormuş. Sekreteri de bir hanım kız. Bu hanım kızın annesi de benim hanımın arkadaşı. Annesine anlatmış. '**Böyle böyle, bunlar devamlı Amerika ile fakslaşıyorlar, hep Abdullah Gül'ün propagandasını yapıyorlar**' demiş. Hanım da bana söyledi. Ben de '**Belki yanlış tespit etmiştir. Öyle bir şey varsa, bir gün o fakslardan bir tanesinin fotokopisini alsın, sana getirsin, ben de göreyim**' dedim. Kızı yakalıyorlar ve işine son veriyorlar. Şimdi Amerika'da kendisini tanıtan bir kitap bastırmış...

Refahiyol Hükümeti'nde, Türk Cumhuriyeti'nden Sorumlu Devlet Bakanlığı'nı biz almıştık. Gül, Türk Cumhuriyetlerine bir tek seyahat yapmıştır, o kadar. Adamın aklı fikri Amerika'da idi. Bir de Amerikan Elçiliğinde ne vardı, bilmiyorum, oradan hiç çıkmazdı!" (Yeniçağ Gazetesi/25.04.2007).

"...ABD'yi yöneten Pentagon değil. Pentagon, kullanılan bir organ. Geri planda neler var, çok iyi biliyorsunuz, dünya devleti, Rockefeller vs. var... Cüneyt Zapsu'yu Recep Tayyip Erdoğan'a Korkut Özal ayarladı. Cüneyt Zapsu, uzun uğraşlardan sonra icazet (izin) tavsiye mektubu aldı... Bunlar, ABD'ye gittiler. ABD bunlardan üç konuda söz aldı. 'Irak'ta bana yardım edeceksiniz. Annan plan yapacak, Kıbrıs'ı vereceksiniz. Üçüncüsü de, Büyük Ortadoğu Planı'na (BOP) evet diyeceksiniz; taşeronluk yapacaksınız. Siz bunları yapacak olursanız, biz de sizi destekleriz. Biz size destek verdiğimiz zaman karşınızda hiçbir güç kalmaz." (Cumhuriyet Gazetesi/06.06.2004).

"....Ben bugüne kadar şahsen AKP ile ilgili hiçbir açıklama yapmadım. Bu konuyu değerlendirebilmek için biraz geriye dönmek lazım. 30 Nisan 1997 tarihli Milliyet'te Talat Halman'ın yazısı. Halman şunları öğütlüyordu:

'RP'nin önlenemeyen yükselişini ne yapıp yapıp önlememiz lazım. Bunun önlenmesi için ya bu partiyi kapatın, ya da bu partiyi bölün veya bu partinin paralelinde partiler kurarak oyların dağılmasını sağlayın ve gücünü azaltın.

Üç taktik öneriliyordu. Ne oldu? RP bölünemedi ama kapatıldı. Kapatıldığı zaman dikkat çeken bir konu vardı. 16 Ocak'ta kapatma kararı açıklandı. Ama partinin fiilen, hukuken kapatılması Resmi Gazete'de 22 Şubat'ta yayınlandı. Ama bölünmeden, parçalanmadan FP'ye intikal ettiler. FP'ye geçtiler ama siyasi partiler kanununda hüküm var: Bir partinin devamı mahiyetinde parti kurulamaz, kapatılmış bir partinin üye çoğunluğuna daya-

Emperyalizm ve İlimli İslam

nılarak bir parti kurulamaz. Partinin vitrininde RP'nin devamı izlenimini vermemek için Abdülkadir Aksu'ları, Ali Coşkun'ları, Cemil Çiçek'leri şunları bunları partiye aldılar. Ve böylece vitrinde bir başka görüntü ortaya çıktı. Milli Görüş söylemi, Adil Düzen söylemi terk edildi. Ne dendi? İnsan hakları, özgürlük, demokrasi... Meydanda herkesin salladığı bayrağı sallıyorsun. Bu sana bir hüviyet kazandırmıyor veya diğerlerinden farklı bir yönünü ortaya koymuyor. FP kapatma davası tam iki sene sürdü. Bunun nedenlerinden biri partiyi bölmekti. RP'yi bölemediler. FP'ye geçerken de bölemediler. Ama FP hakkında açılan davada partiyi iç polemiklerle, birtakım sondajlarla, birtakım tahriklerle, bir anda ikiye böldüler. Gelenekçiler, Yenilikçiler dediler.

- Kim böldü?

Kazan: Taa Amerika'ya kadar gidiyor. 12-22 Aralık 1996 arasında tezgah kuruluyor. Türk işadamları ile Yunan işadamları, Atina'da bir toplantı yapıyor bu süre içinde. Bu belirttiğim tarihler arasında 10 gün Hürriyet, Milliyet, Sabah gazetelerinde tek sayfa ilanlar: *'Artık Türkiye başka bir Türkiye olacak. Meclis başka bir meclis olacak.'* Ertesi gün, *'Hükümet başka bir hükümet olacak.'* Her gün kim veriyor bu ilanları? Sahibi belli değil. İşte 11 Aralık 1996'da Rahmi Koç'un başkanlığında TÜSIAD'ın yönetiminde, Bayram Meral'ler falan hepsi gidiyor. 250 kişilik bir grup gidiyor oraya. Ve Amerikan Büyükelçiliği'nde sabah kahvaltısı yiyorlar. Bunlar gazetelerde yazılıyor da biz dikkat etmiyoruz. Milli Görüş SP'de kadrolaştı. Yenilikçiler denilenler de *'biz değiştik'* dediler. *'Biz, Özal politikasına benzer bir politika takip edeceğiz'* dediler. Bu ayrılan arkadaşların FP'den ayrılmadan önce RP çizgisinde bir politik anlayış benimsemedikleri, yenilikçi anlayış dedikleri zaman da aslında Özal'ın politikasından başka bir politika üretmedikleri, açık seçik meydandaydı..."

“...Ben AKP’de üst düzey kadroda bulunan arkadaşların Amerika’yla, Amerika’daki belli odaklarla irtibat içinde olduğunu biliyorum. Herkes biliyor. Oranın tasvibiyle hareket ettikleri, oranın hoşuna gitmeyecek birtakım davranışlardan çekindikleri açıkça görülüyor. İsrail aleyhine bir çıkış yapabildiler mi? Amerika’nın Türkiye’nin menfaatlerine karşı Irak’a yapacağı saldırı konusunda bir tavır ortaya koyabildiler mi? Hiçbir tavır ortaya koymadılar. Bunların kafalarında, *‘aradaki destek ile irtibat kurulmadıkça iktidar olunamaz’* diye bir fikir var.

- *AKP’nin lider kadrosu, eskiden beri Milli Görüş’ün içindeydi. Gül, Refahiyol hükümeti sırasında gölge dışişleri bakanıydı. Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı’ydi.*

- İki temel sebep var. Genelbaşkanlık hırısı, ikincisi de yokuşu çıkamamak. Türkiye’yi adeta abluka altına almış olan bir ABD, bir İsrail tazyiki altında, Türkiye’nin şahsiyetine yarasır şekilde politika yapmak zor iş. İşte biz bunların sıkıntılarını çekiyoruz. Bu yasaklamalar, bu sıkıntılar, işte bu yolu gösteriyor. Yol, yokuş. Bunlar bu çıkışı çıkmayı göze alamadılar.

İkincisi başkanlık sevdası. Abdullah Gül, hiçbir zaman Refahiyol Hükümeti’nde, RP açısından bir gölge dışişleri bakanı olmadı. Hükümette iken, en büyük hatalarımızdan biri, dış politika konularını Gül’e emanet etmemizdir. Biz, Abdullah Gül’ün ne kadar verimsiz olduğunu, RP davası Strasbourg’da açıldığı zaman gördük. RP’yi Avrupa’da tanıyan kimse yok. Bu parti Avrupa’da tanıtılmadıysa 1991 yılından 1998 yılına kadar, kapanıncaya kadar bu partinin dış ilişkiler genelbaşkan yardımcılığını yürütmüş olan arkadaştı. Hiçbir şey yapmamış, Amerikan lobilerinde, birtakım kuruluşlar vasıtasıyla kendisinin tanıtımını yapmış. Biz bunu çok geç fark ettik.” (Aydınlık, 18 Ağustos 2002)

- “Abromowitz Tayyip’i Erbakan’ın Yerine Hazırlıyor”

Gerek Refah Partisi, Fazilet Partisi, gerek Necmettin Erbakan, gerekse üç satır önce **“biz bunu çok geç fark ettik”** diyen Şevket Kazan çok şey kaçırmışlardı. Sadece Abdullah Gül değildi ABD ile dirsek temasına başlayıp iktidar için stratejik ortaklık kuran. Recep Tayyip Erdoğan da aynı ilişkilerin içindeydi. Şevket Kazan’ın 2002 yılının ikinci yarısında fark ettiği bu gerçeği, altı yıl önce, 1996 yılında Aydınlik Dergisi kapağında haber veriyordu.

Türkiye tarihinde bir ilkti bu. Ülkede kimin iktidar yapılacağı, bir dergi tarafından altı yıl önceden haber veriliyordu. Aydınlik’ın 20 Ekim 1996 tarihli kapak haberi şöyleydi:

“Morton Abromowitz, geçen Salı günü Recep Tayyip Erdoğan ile makamında görüştü. Tayyip Erdoğan basına, Abromowitz’in **“sıcak ve olumlu bir mesaj”** getirdiğini söyledi. Mesajı kendi adına değil partisi adına aldığını özellikle vurguladı. Abromowitz’le Tayyip Erdoğan arasında bir Amerika-RP görüşmesi yapılmış, Abromowitz bir mesaj getirmişti.

Tayyip Erdoğan mesajın ne olduğunu açıklamaktan kaçınıyordu. Aydınlik, Abromowitz-Erdoğan görüşmesinin içeriğini, gizlenen mesajı öğrendi. Erdoğan-Abromowitz dostluğunun geçmişini ortaya çıkardı.

Aydınlik’ın RP’ye yakın kaynaklardan aldığı bilgilere göre, Abromowitz’le Erdoğan arasındaki konuşmanın mesaj içeren bölümü şöyle:

Abromowitz – Siz İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nde bu kadar başarılarla imza attınız. Bundan sonra artık kendinizi Türkiye çapında bir insan olarak tanıtmanın yollarını bulmalısınız.

Tayyip Erdoğan – Ben herhangi bir mücadelenin, veliahtlık, başkanlık yarışının içine girmek istemiyorum. Böyle bir niyetim yok.

Abromowitz – Biz niyetiniz olsun diye söylemiyoruz. Bu sizin ülkenizin yararınadır. İstanbul Ortadoğu'nun başkentidir. Siz burayı yönetip yıldızınızı parlatabildiğinize göre, Türkiye için de çok şey yapabilirsiniz. Bunun adını illa liderlik koymayın.

Recep Tayyip Erdoğan, RP'nin İstanbul Belediye Başkanı. Ancak bundan ibaret değil. Pazar günü yapılan RP Kongresi'nin Divan Başkanlığı koltuğunda oturuyordu. Daha da önemlisi, kongrede Erbakan takiiye konuşması yaparken, RP adına, RP'nin gerçek niyetini ortaya koyan konuşmayı Erdoğan yaptı. Erbakan, tecriti kırmak için topluma seslenme rolünü üstüne almıştı. Şeriatın savaş bildirgesi ise Erdoğan'ın ağzından okundu. Erdoğan için, *'Erbakan'ın veliahtı'* değerlendirmesi öteden beri yapılır. Nitekim kongredeki rolü ve tutumu, söz konusu değerlendirmeleri fazlasıyla doğruladı.

Basın önündeki yalanlamalarına rağmen Tayyip Erdoğan, Erbakan sonrasının liderliğine hazırlandığını bütün davranışlarıyla ortaya koyuyor.

Amerika oltayı atacağı adamı ve oltaya takacağı yemi özenle seçiyor. Bu olta yeni atılmış da değil. Abromowitz daha Ankara'da ABD Büyükelçisi iken Recep Tayyip Erdoğan ile ilişkiye geçti. Erdoğan o zaman, RP Beyoğlu İlçe Başkanı idi. Kasımpaşa'da bir vakıftaki tanışma toplantısında dönemin RP İstanbul İl Yönetiminden bir yetkili de vardı. Buluşmayı ayarlayan, RP'nin dışa açılma kapısı işlevi gören solcu bir gazeteciydi. Şimdi ikinci cumhuriyetçilerin şeriatçı kanadının önde gelenlerinden Mehmet Metiner de bu ilişkinin kurulmasında rol aldı. RP ile arası açık olan Metiner, bu görüşmenin ardından Tayyip Erdoğan'la birlikte toplantılara katılmaya başladı.

Abromowitz ile Erdoğan, bu tanışmadan sonra birçok kez, kamuoyundan gizli olarak bir araya geldiler. Erdoğan Belediye

Emperyalizm ve İlimli İslam

Başkanı seçildikten önce ve sonra Büyükşehir Belediyesi'nin Flor-ya'daki lokalindeki buluşmaların tanıkları da var.

Recep Tayyip Erdoğan'ın yıldızı, Amerikancı çalışma tarzıyla parlatıldı. RP içinde '**Laz grubunun**' liderliğini üstlenen Erdoğan, çok sayıda genci eğitip RP örgütünde kadro yaptı. Bilgisayar, faks gibi araçları yaygın kullanan bu ekip, medyaya şirin gözükme işini de üstlenmişti. Giyimlerine dikkat ediyor, medyanın gözüne girmek için, '**sakal sünneti**'nden bile vazgeçiyorlardı. Bu ekibin '**modernliği**' yalnızca çalışma yöntemlerinde değildi. Tayyip Erdoğan, Abromowitz'le buluşmalarından kısa bir süre sonra, '**Medine Vesikası**' ile simgelenen '**sivil toplumcu**' bir toplum modelinin sözcülüğüne de soyundu. İlk, RP İstanbul Milletvekili Basri Zengin'in ortaya attığı bu politika, Hazreti Muhammed'in, henüz egemenliğini kurmadan önce dile getirdiği, Museviler ve putperestlerin haklarına saygı gösterileceğini belirleyen anlaşmaya dayandırılıyor. Bu hak '**Medine Vesikası**' adı altında resmileştirilmişti. Çok kısa bir süre uygulanan politika, İslam'da takiyyenin ilk örneği sayılıyor. Ama Birikim Dergisi çevresindeki Neoliberal solcuların da desteğiyle, Tayyip Erdoğan ve ekibinin '**İlimli İslamı**' savunduğunun dayanağı yapıldı.

Tayyip Erdoğan çevresinde yer alan Ali Bulaç, Mehmet Metiner gibi şeriatçı entelektüeller, 1992 yazında Ufuk Güldemir ve Ruşen Çakır gibi eski solcu gazetecilerin aracılığıyla CIA'nın Ortadoğu Baş analisti Graham Fuller ile de bağlantıya geçmişti. Eskiden Humeynici olan bu isimler, Körfez Savaşı'ndan sonra Yeni Dünya Düzeni'nin İslamcı kesim içindeki sözcüleri oldular. Şimdi Murat Belge'nin başkanı olduğu Helsinki Yurttaşlar Derneği ile birlikte faaliyet yürüten Ali Bulaç, Erdoğan'ın konuşma metinlerini yazıyor.

Fuller ile Erdoğan'ın ilişkisi ise daha eskiye dayanıyor. Çok

da sıcak bir ilişki. Rand'in bölgeyle ilgili raporları daha resmen açıklanmadan Erdoğan'a iletiliyor.

Kuşkusuz, Tayyip Erdoğan'a gönderilen Abromowitz'in kişiliği de son derece önemli. Eski Ankara Büyükelçisi olarak anımsanıyor. Ancak Abromowitz gerçek görevlerini gizlemek için resmi sıfatlar kullanan Amerikalılardan. Uğursuz bir hayatı var. Görevli gittiği ülkelerde karışıklıklar çıkarmasıyla ünlü. Üç ülke kendisini kabul etmeyince Türkiye'ye Büyükelçi atanmıştı.

Abromowitz, ABD Dışişleri Bakanlığı İstihbarat ve Analizler Dairesi eski başkanı. Adı kısa bir süre önce CIA başkanlığı için de düşünüldü. Clinton yeniden seçilirse, Abromowitz'in bu göreve getirileceğine kesin gözüyle bakılıyor. Şu anda Carnegie Vakfı'nın Başkanı. Amerika'nın dış politikası ve uluslararası ilişkileri konusunda araştırma yapıyor, seminerler düzenliyor. Yayın alanında da aktif. Ünlü Foreign Policy Dergisi'ni Abromowitz'in vakfı çıkarıyor.

1980'de Abromowitz'in düzenlediği komplo sonucu devrilen Tayland eski Başbakanı'nın sözleri onu çok iyi tanımlıyor: Abromowitz ülke yönetmeyi sever!..

Abromowitz'deki RP merakı gibi, RP'deki Abromowitz merakı da yeni değil. RP'nin ünlü Ankara Belediye Başkanı Melih Gökçek de 1994 yılında Abromowitz'i Ankara'ya davet edip *'Bosna Hersek Konferansı'* dolayısıyla ağırlamıştı.

Şimdi o Abromowitz, o Tayyip Erdoğan'la görüşüyor, Amerikan devletinden *'sıcak ve önemli bir mesaj'* getiriyor. Tayyip Erdoğan, *'sıcak ve önemli'* diye nitelendirip içeriğini açıklamadığı mesajı hükümet adına alıp kabul ettiğini söylüyor. Erdoğan, *'Sıcak mesajları vermek için neden siz tercih edildiniz?'* sorusuna ise *'İstanbul'da daha önce görev yaptığı için, İstanbul'daki müspet gelişmeleri de görmesi, onun bize ziyaretine vesile olmuş'* yanıtını veriyor.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Diplomatla görüşen, diplomatlık öğreniyor. Erdoğan gibi Abromowitz de, ısrarlara rağmen getirdiği mesajları açıklamadı. Ama arşivler, bu ilişkinin bu kadar masum olmadığını belgeliyor. Abromowitz, 1994 Nisan'ında Ertuğrul Özkök'e verdiği demeçinde, *'Kravatlı, daha şehirli görünen Tayyip Erdoğan'ı Erbakan'a tercih ederiz'* demişti.

Abromowitz, İstanbul Belediyesi'nde. Tayyip Erdoğan'la tam 75 dakika görüşüyor. Uzun görüşmeden sade *'sıcaklık'* yayılıyor. Erbakan ve kurmayları gizli görüşmeleri yalnızca şeriatçı politikacılarla yapmıyorlar. RP, Amerika'nın gizli hesaplarının içine balıklama dalıyor.

RP, Amerikancıların mirasına sahip çıkıyor. Çünkü RP, Amerika'ya teslim oluyor. RP'nin Beşinci Kongresi'nin temel sloganı bile *'Yeniden Büyük Türkiye.'* Şeriatla yaratıcılık yok. RP, şimdi DP-AP misyonuna sahip çıktığını açıkça ilan ediyor. Aydın Menderes'i bu sahip çıkışın sembolü olarak kullanıyor. O misyonun özünü ise Amerikancılık oluşturuyor. *'Yeter Söz Milletin'* sloganı DP'nin programı değil yalanıydı. Halka söylediği şarkıydı. DP'nin gerçek sloganı *'Türkiye'yi küçük Amerika yapacağız'* şeklinde ifade edilmişti. O DP'nin ilk icraatı NATO'ya girmek için Kore'ye Mehmetçik göndermekti. DP ile başlayan restorasyon, yani Cumhuriyet devrimlerinden kopuş süreci AP ile sürmüştü. Elbet Amerika'ya teslimiyetle birlikte.

RP şimdi o misyona oturuyor. Oturduğu misyonun öteki adı her zaman şöyleydi: Amerikan emperyalizminin kucacı.

İslamcı yazar Abdurrahman Dilipak, Erbakan'ın yeni söylemini, *'üzerindeki baskıyla'* açıklamaya çalışıyor. Aydın'ın sorularını yanıtlayan Dilipak, *'Üzerinde baskı vardı. Şimdi böyle bir söylemle ben sizin ambalajınıza sardım ideolojimi'* diyor. Fethullah Hoca ile söyleminde bir paralellik var. *'Erbakan oportünist davrandı'* dedi.

Oysa RP, kendi içini gelin evi gibi hazırlıyor. Gürültülü İran ve Libya gezileri Amerika'ya teslimiyeti gizleyemiyor. Erbakan Kongre konuşmasında, İslam Birliği ve Adil Düzen'i hiç ağzına almadı. Erbakan, Milli Görüş yemininden, Kudüs'ü kurtarma bölümünü de çıkarıp atmıştı. İsrail diplomatları da oradaydılar, ilk kez bir RP kongresine konuk oluyorlardı, her halde mesajı aldılar. Erbakan'ın tutumu siyasi çevrelerde 'İsrail'le ilişkilerimiz sürecektir' biçiminde yorumlandı.

Öte yandan Erbakan, Time Dergisi aracılığıyla Amerika'ya çok net bir mesaj verdi. Time'in 23 Ekim günlü sayısında Erbakan şöyle dedi: *'Eğer siz dünyanın bu bölgesinde güçlü bir ortak istiyorsanız, bu Refah Partisi'dir...'*" (Aydınlık, 20 Ekim 1996)

- Altı Yıl Sonra Erdoğan Başbakan,
Gül Dışişleri Bakanı Olacak...

Necmettin Erbakan'ın açık çekleri, açık davetleri, Amerika'da yankısını buluyor. Amerikan yönetimi ve yönetimin yan kuruluşları, Amerikan yanlısı bir İslamcı parti istiyorlar. Bu dillendirilmeye başlanıyor. Bu yöndeki ABD saptamalarını Türkiye'de Doğu Perinçek 1997 yılının Şubat ayında somutlaştırıp şöyle formüle ediyor:

"...Ocak sonunda CIA'nın yan kuruluşu olan Rand Corporation, bir rapor hazırlayarak ABD Hükümeti'ne verdi. Bu raporda, 'İran'da Şah'ı terk etmede ABD gecikti. Türkiye'de aynı hatayı yapmayalım, geleneksel ANAP, DYP gibi partilerle Türkiye'yi artık denetim altında tutma imkânları kalmamıştır. Türkiye'de artık ABD, çıkarlarını İslamcı partiyle koruyabilir ve Türkiye'ye uygun gördüğü misyonu dayatabilir. Bu bakımdan gecikmeyelim. Artık Refah Partisi'ni iktidar seçeneğimiz olarak denetleyelim" deniliyor.

Bunu doğrulayan pek çok işaret var. Refah, Fehim Adak'ı

Emperyalizm ve İlimli İslam

ABD'ye gönderdi. ABD ile Abdullah Gül arasındaki ilişkiler iç içe, hatta Gül, Refah'ın ABD'deki temsilcisi mi yoksa ABD'nin Refah Partisi içindeki temsilcisi mi? Oraları da karışık gözüküyor.

Tayyip Erdoğan'la Abromowitz arasında görüşmeler var. O görüşmelerin içerikleri de ortaya çıktı. Tayyip Erdoğan'a veliaht ve geleceğin başbakanı gözüyle bakılıyor. ABD kaynakları Abdullah Gül'den de geleceğin Dışişleri Bakanı olarak söz ediyorlar. Bundan Refah Partisi'nin Türkiye'nin gelecekteki tek iktidar partisi olacağı çıkıyor. Geleceğin iktidar formülü de böylece belirmiş oluyor.” (Doğu Perinçek'le görüşme. Leyla Tavşanoğlu, Cumhuriyet. 16 Şubat 1997)

Burada yanıtlanması gereken tek soru kalıyor?

ABD neden Erbakan'ın, bir başka deyişle Milli Görüş'ün üstünü çizdi ve Milli Görüş gömleğini çıkarabilecek, değişebilecek yeni bir ekiple yürümeye karar verdi? Erbakan yeterince Amerikancı değil miydi?

Elbette ki Amerikancıydı. Ancak, 1989'dan sonra SSCB'nin ve sosyalist blokun çöküşü, Amerika'nın eskisine göre daha açık seçik, daha sert ve daha acımasız operasyonlara girişmesine cesaret vermişti. Erbakan ise bakın 1993 tarihinde neler söylüyordu?

“RP Genel Başkanı Necmettin Erbakan, İl Başkanları toplantısı için bulunduğu Mersin'de partisinin her geçen gün güçlendiğini, Türkiye'nin tek güçlü partisi konumuna geldiğini savundu.

Erbakan, Türkiye'nin çok kötü bir dönemden geçtiğini, ABD'nin bunda büyük payı olduğunu, ülke topraklarının bölünmesine çalışıldığını belirterek, “Çekiç Güç, Türkiye'nin tepesinde ne arıyor? Çekiç Güç bir işgal kuvvetidir. Türkiye'nin bölünmesi için bu güç getirilmiştir. Türkiye'nin güneyinde bir Hıristiyan Kürdistan kurmaya çalışıyor. Bu gücün bir tek adı vardır. O da ikinci Sevr kuvvetidir. ABD, 70 yıl önce birinci Sevr'i tatbik etmeye çalıştı. Şimdi ikincisini.

Bütün Ortadoğu'yu birbirine düşürecek, kontrolü eline alacak” dedi.

Erbakan, Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Eşref Bitlis'in uçağının Çekiç Güç tarafından düşürüldüğünün MİT tarafından açıklandığını söyleyerek, sözlerini şöyle sürdürdü:

“Taklitçi partiler de bu Çekiç Güç'e selam duruyorlar. Bu Çekiç Güç, Bitlis Paşa'nın uçağını düşürdü. Generalleri ustaca öldürüyor. Bunlara selam duruluyor. Neden? ABD'nin emrinden çıkamazlar ki”

Eh, şimdi Amerika ne yapsın? Kimin üstünü çizsin, kiminle devam etsin?

- Bunlar aslında 1973 yılındaki CFR'nin kararlarının madde madde uygulanmasından başka bir şey değil.

Bütün bunları anlatırken, asıl anlatmamız gereken şeyi sona bırakmak, yukarıdaki gerçekliklerin aşağıdaki planların sonucu olduğunu göstermek içindi.

En baştan alırsak;

Amerika Birleşik Devletleri, çok uluslu dev şirketlerin kurduğu bir konsorsiyom gibi yönetilir ve asıl sözü geçen yapılanma, bu dev şirketlerin konsorsiyomunun oluşturduğu, başlangıçta gizli, daha sonra büyük ölçüde alenileşmiş üç örgüttür. Bunların en üstünde Dış İlişkiler Konseyi (Concil on Foreign Relations, CFR), onun altında Üçlü Komisyon (Trilateral Commission, TC) ve Bilderberg Grubu (Bilderberg Group, BG) bulunuyor.

Bilderberg Grubu'nun 1973 yılında yapılan toplantısında, CFR üyesi Prof. Zbigniew Brzezinski, CFR, Trilateral Comission ve Bilderberg'in ortak amacını şöyle açıklıyor:

“Yarım düzine seçkin kişi (elit), dünya mali sistemini raya sokmalıdır. İlişkilerimizi bu doğrultuda geliştirmeliyiz. Enstitücülüğe, bürokrasiye, yeni prosedür ve komitelere direnmeliyiz. Bunların yerini alacak yapılanmaları önceden hazırlamalı ve uygulamaya geçmeliyiz.

Bu örgütler Tek Dünya Düzeni'nin sadece bir aracı değil, uluslararası bir parçasıdır. Ulus devletlerin dış politikaları genellikle ekonomi ve para politikalarıdır. Bunlar da yüksek düzeyde seçkin bir dar kadronun oluşturduğu temel politikalarlardır. (Holly Sklar, Raise the Floor'dan aktaran, Erol Bilbilik. Dış İlişkiler Konseyi CFR, s. 151)

Yeni Dünya Düzeni diye bildiğimiz, Brzezinski'nin *"Tek Dünya Düzeni"* diye doğru adını koyduğu düzenin temeli, 1973 yılında, Japonya'daki bu toplantıda atılıyor. Yeni Dünya Düzeni'nin CFR, TC ve BG eliyle nasıl uygulanacağını kararları madde madde alınıyor:

- “1 Güçlerini pekiştirmek.
2. Dünyanın siyasal ve mali hegemonyasını paylaşmak.
3. Uluslararası ekonomik birliği kurmak.
4. Gümrük engeli olmaksızın ürünlerin serbest dolaşımını sağlamak.
6. Ulusal orduları dağıtmak, uluslararası polis gücü kurmak.
7. Uluslararası bir parlamento kurmak.
8. Birleşmiş Milletler ve her türlü uluslararası kuruluşa üye ülkelerin egemenliğini sınırlamak.
9. Ulusal istihbarat teşkilatlarını sivilleştirmek.
10. Askeri otoriteyi sivil otoriteye bağlamak.
11. Bölgesel valilikler aracılığıyla askeri üsleri denetim altına almak.
12. Dünya genelinde özelleştirme yapmak.
13. Dünya genelinde borsalaşmak.
14. Dünya genelinde vakıflaşmak.
15. Yeteri kadar demokratikleşmek.

16. Karşılıklı bağımlılığı yaymak.
17. Solu ortadan kaldırmak.
18. Çok uluslu ekonomi ve finans koalisyonları ile sendikalar, tröstler ve karteller arasında ittifaklar kurmak.
19. Bağımsız merkez bankaları kurmak.
20. Ülke bütçelerini dengeli bir biçimde açık verir tutmak, sürekli artan borçlanma döngüsüne sokmak.
21. Teknokratların kullanılmasıyla, politik-mali hanedanlar oluşturmak.

Bütün bunlar, daha 1972 yılında Yeni Dünya Düzeni'nin ilkelerinin oturtulduğunu, Tek Dünya Düzeni adı altında Dünya Devleti'nin planlarının yapıldığını ortaya koyuyor. Bu düzenin içinde bulunan azınlık, bu düzeni oturtmak amacıyla savaş, kan, acı, baskı ve şiddetten oluşan bir zulüm politikasını uygulayarak, ulus devletleri atomize edecek, parçalayacak, un ufak edecek ve ABD egemenliğinde eritecek.”

“Nitekim Jacques Bordist, 1974 yılında kaleme aldığı yapıtında:

- ‘-Uluslararası finans sorunları,
- Karşılıklı muhaceret özgürlüğü,
- Gümrük engeli olmaksızın malların serbest dolaşımı,
- Uluslararası ekonomik birlik,
- Silahlı Kuvvetlerin kaldırılmasıyla eş zamanlı olarak uluslararası bir kollukgücünün kurulması,
- Uluslararası bir parlamentonun oluşturulması,
- Devletlerin egemenliklerinin sınırlanmasıyla birlikte egemenliğin Birleşmiş Milletler veya uluslarüstü herhangi bir başka hükümete devri,

-*Belirtilen ilkelere göre bir Dünya Hükümeti'nin kurulması*' şeklinde açıklamaktadır." (Talat Turhan, Küresel Çete, 280-281, İleri Yayınları, İstanbul 2005)

Bu plan nasıl gerçekleşecek? Bunun yanıtı ABD senatosunda, 17 Şubat 1950 tarihinde verildi:

'Hoşunuza gitsin ya da gitmesin bir Dünya Hükümeti'ne sahip olacağız. Tek sorun bunun işgal ile mi yoksa gönül rızası ile mi kurulacağı sorunudur.'

Bu sözlerin sahibi uluslararası banker ve CFR üyesi Paul Warburg'dur.

- Biraz kanlı oldu...

Paul Warburg'un *"işgal ile mi yoksa gönül rızası ile mi"* tehdidi, biraz 90'lı yılların Erbakan'ındaki *"(şeriatın gelişi) kanlı mı olacak kansız mı"* tehdidini andırıyor. Ancak Warburg'un tehdidi zaman zaman kanlı olaylar biçiminde yaşanıyor Türkiye'de. Emperyalizmin kaos yaratma politikalarının uygulanmasında casusların fiilen çalıştığını bazı olaylarda görebiliyoruz. Gerekçe yine irtica...

"İlhan Erdost'u döverek öldüren erlerden Kısmet Çağlar'ın avukatı olan Can Özbay, Radikal'de yayımlanan bir konuşmasında, Çorum olaylarından (Temmuz 1980) kısa bir süre önce, Amerikan elçiliğinde görevli Alexander Robert Peck'in Çorum'a geldiğini gördüğünü, MHP binasında olayları tertiplediğine tanık olduğunu ve Peck'in Çorum'dan ayrıldıktan sonra olayların başladığını söylüyordu. Can Özbay, durumu emniyete iletmmişti, ama bir yararı olmamıştı." (Batı ve İrtica, s.236, Kaynak Yayınları 1998)

Bir başka örnek:

"Bir barış gönüllüsünün Özfatura'ya dehşet veren ifşaatı: 'Vahşeti biz tezgâhladık.' İzmir Büyükşehir Belediyesi eski Başkanı

Dr. Burhan Özfatura, Amerikalı ajanın Zürih'te kendisiyle yaptığı ifşaatları Zaman'a anlattı...

'Hilton'da kahvaltı ettiğim sabah yanıma Türkçesi fena olmayan biri geldi. Adam kendisinin Amerikalı bir mimar olduğunu söyledi. Anlatmaya başladı. *'Ben evvelce 12 Eylül öncesinde Türkiye'de barış gönüllüsü idim. Sivas civarında görevlendirilmiş idim. Açık söylüyorum, casustuk. Sizin mezhep ve kan gütmeye davalarınızı çok iyi etüt ettik ve o civarın haritasını çıkarttık. Millet de bizi oraya gitmiş, çocuklarına yabancı dil öğretene biri sanıyordu... Sivas ve çevresindeki olayları (3 Eylül 1978) başlattık. Pek çok masum çocuk ve kadının ölümüne sebep olduk'*. Daha sonra yaptığımız işin korkunç ve iğrençliğinden vicdan azabı duydum ve ülkemi terk ettim." (Zaman, 25 Ekim 1990)

Bir örnek daha:

"Dev Yol Davası'nın dünkü duruşmasında Mahmut Kök, birlikte aynı hücrede kaldığı Cahit Polat adlı bir memurun tanık olarak dinlenmesini isteyerek şöyle konuştu:

"Davalarda yargılanan sanıklara bakıyorum. 12 Eylül öncesi ortamını hazırlamaya bizim gücümüz yetmezdi. Cahit Polat, Piyan-gotepe, Balgat, Maraş ve Çorum katliamlarının tertiplenmesinde ABD Büyükelçiliği'nden bazı görevlilerin yer aldığını, hatta aktif olarak bazı eylemlere katıldığını iddia ediyor. Bu olaylarda CIA parmağı vardır." (Cumhuriyet, 12 Aralık 1982)

Haberde adı geçen Cahit Polat hakkında akli dengesi bozuktur raporu verilmiş. Polat'ın *"12 Eylül'de CIA"* kitabının yazarı Ahmet Kekeç'e yazdığı bir mektup yayınlandı. Mektup'ta şunları söylüyor Polat;

"Alexandre Robert Peck, 2. değil, 1. sekreterdir. 2. sekreter, Maraş'ı kanlı Maraş yapan Gene Christy'dir. 2. Sekreter Gene Christy, o devrin ünlü alevi milletvekilleri Hayri Öner ve Azimet Köylüoğlu'na

Emperyalizm ve İlimli İslam

kurye aracılığıyla haber göndermiş ve CHP'den istifa etmelerini, aksi takdirde, Alevilerin kan banyosu yapacaklarını da bildirmiştir.” Bir örnek daha:

“ABD Büyükelçiliği'nde görevli Robert Alexander Peck adlı CIA ajanı, Çorum'da AP ve MHP il başkanlarıyla, CHP'li belediye başkanıyla ve valiyle görüşmüş, bazı köyleri ziyaret ederek, Alevilerin ve Sünnilerin durumlarıyla ilgili bilgiler almıştır. CHP il başkanı, Peck ile görüşmeyi reddetmişti. Zamanın CHP'li Belediye Başkanı Turan Kılıçoğlu, Peck ile yaptığı görüşmenin içeriğini '*devlet sırrı*' diyerek hiçbir zaman açıklamamıştır.

CHP hükümetinin içişleri bakanlarından Hasan Fehmi Güneş, Akis Dergisi'nin 3. sayısında yayımlanan bir röportajda Türkiye'de olan birçok toplumsal olayda MHP ile ortak çalışan CIA ajanı Peck'in imzasının bulunduğunu belirtiyordu. Güneş'e göre Peck, MHP'lilerle, MHP Genel Sekreteri Necati Gültekin'le, bu arada başka kişilerle de görüşüyordu. Yine rastlantıya bakın ki, gittiği yerlerde olaylar çıkmaya devam ediyordu. Örneğin gezisinden bir süre sonra Çorum'da olayların patlak vermesi ilginçtir.” ((Sadık Erdal, Anadolu'da Alevi Katliamları, Yalçın Yayınları, 1993, s.73-74)

Kaldığımız yerden devam edelim...

CFR-Trilateral-Bilderberg emperyalizminin bu kararları ABD Başkanı Bush'un 2002 tarihli '*Küresel Saldırı Stratejisi*'nde 8 temel şart olarak karşımıza çıkmaktadır.

ABD, dünyaya kendi güdümündeki demokrasinin benimsenmesini şart koşmalıdır.

ABD, tüm ülkelerde '*hür teşebbüs*' ve '*serbest piyasa ekonomisi*'nin benimsenmesini şart koşmalıdır.

ABD, dünyada '*sivil siyaset*'in askeri kanadı yönetmesini şart koşmalıdır.

ABD, emperyalist yayılmacılığa direnen ülkelerin, komşularına karşı *'dostane tavır almama'* suçlamasıyla bertaraf edilmelelerini şart koşmalıdır.

ABD, tüm ülkelerin NATO ve Avrupa Birliği'ne üye ülkelerle işbirliği yapmalarını ve uyum içinde çalışmalarını şart koşmalıdır.

ABD, dünyada *'modern muhafazakarlığı'*, İslam ülkelerinde ise *'ılımlı İslam'*ı benimsemiş hükümetlerin iş başına gelmelerini ve iktidarlarını sürdürmelerini şart koşmalıdır.

ABD, sadece *'silaha başvurmayan özgürlük hareketleri'*nin desteklenmelerini şart koşmalıdır.

ABD, hegemonik, askeri, ekonomik ve politik gücü ile dünyada barış ve istikrarı korumak için, *'teröristler'* ve *'müstebit diktatörlüklere'* karşı önceden vuruş savaşını ve bu savaşta devletler koalisyonuna kendisinin liderlik etmesini şart koşmalıdır." (Erol Bilbilik, Aydınlık, 2 Kasım 2002)

Şimdi bütün bunların ışığında yukarıdaki gerçeklikleri yeniden gözden geçirmekte fayda var.

CFD, TC ve BG'nin 21 maddesinden 6. maddesini bilmeden, AKP, Cemaat, ABD eliyle gerçekleştirildiği, başından bu yana yurtseverler tarafından vurgulanan *"Ergenekon", "Balyoz", "Kafes", "Poyrazköy"* tertipleri eliyle Türk Silahlı Kuvvetleri'ni ve yurtseverleri hedef alan operasyonların amacını kavramak, kolay kolay mümkün mü? Ne diyor 6. madde: *Ulusal Orduları Dağıtmak...*

Türkiye'de AKP'nin, liberallerin, yandaş basının, cemaatin dilinden düşürmediği *"siyaset üzerindeki askeri vesayet"* meselesi de ta 1973 yılındaki Japonya toplantısının 10. maddesi olarak karşımıza çıkıyor. *"Askeri otoriteyi sivil otoriteye bağlamak"*

Bush'un 2002 yılında açıkladığı sekiz maddelik stratejisinin

Emperyalizm ve İlimli İslam

“sivil siyasetin askeri kanadı yönetmesi şartı” da bu kapsamda değerlendirilmeli.

Yine 1973 Japonya toplantısının 17. maddesi olan “*Solu ortadan kaldırmak*” kararı ile Bush stratejisinin 6. maddesini aynı kapsampa değerlendirmekte yarar var. ABD ve çok uluslu güçler, solu ortadan kaldırmadan hiçbir ulus devletteki antiemperyalist ruhu yok edemezler. Bunun yerine Hristiyan ülkelerde “*Evangelizm, Kalvinizm*”, Müslüman ülkelerde ise dinler arası diyalog projesi sayesinde ehlileştirilmiş ilimli İslam devreye sokulmalıdır. Her ikisi de bir lokma bir hırka felsefesini benimsetip baş kaldırıy kiran biçimiyle kitlelere kabul ettirilmelidir.

Fethullah Gülen hareketi ve cemaati, bu yüzden desteklenmiştir. Bush stratejisinin 6. maddesi bunu açıkça ortaya koyuyor ve bu stratejinin devreye sokulduğu 2002 yılında AKP hükümeti iktidara getiriliyor. Ne diyordu 6. madde?

“ABD, dünyada modern muhafazakârlığı, İslam ülkelerinde ise İlimli İslam’ı benimsemiş hükümetlerin iş başına gelmelerini ve iktidarlarını sürdürmelerini şart koşar.”

AKP’nin iktidara gelebilmesi için Devlet Bahçeli’nin aniden erken seçim istemesi üzerine bozulan koalisyon hükümetini, 1996 yılında Aydınlık’ın, “*ABD Abdullah Gül’ü Erbakan’ın yerine hazırlıyor*” kapağını ve yukarıda anlatılanları bu madde ışığında görmek gerekiyor.

İktidarın korunması ise Ergenekon tertibiyle, yandaş medya yaratma operasyonlarıyla ve maddi destekle ilgisi var. İktidarın korunması için gerekli parasal güç nasıl sağlanıyor?

Bir örnek vererek anlatalım, şöyle sağlanıyor:

Ancak, örneği vermeden önce, CFR, TC, BG kararlarının 20. maddesini bir kez daha anımsatalım:

“Ülke bütçelerini dengeli bir biçimde açık verir tutmak, sürekli ve artan bir borçlanma döngüsüne sokmak”

Şimdi anlatabiliriz:

- Bu değirmenin suyu

“Merkez Bankası’nın açıkladığı Ödemeler Dengesi Raporunun *“Net Hata Noksan”* bölümünde geçen yıl 18,5, bu yılın ilk iki ayında da 2,4 milyar dolar yer aldı. Türkiye Cumhuriyet’i Merkez Bankası yetkililerinin de açıkladığı gibi, bu çapta bir *‘kaynağı belirsiz’* para girişi bugüne kadar hiç görülmedi.

‘Varlık Barışı’ kapsamında adı açıklanmayan *‘Meçhul’* bir milyarderin Türkiye’ye getirdiği para gazetelere 7,1 milyar dolar olarak yansıdı. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek paranın 6,4 milyar dolar olduğunu söyledi.

Konuyla ilgili açıklama yapan Maliye Bakanlığı Mali Suçları Araştırma Kurumu (MASAK) Başkanı Mürsel Ali Kaplan, *“Meçhul milyardere kara para soruşturması yok”* dedi.

AKP, kaynağı belirsiz olan bu paraların *“Varlık Barışı”* yasası çerçevesinde geldiğini söylüyor ama gelişmeler ve veriler bunu doğrulamıyor.

Aralarında Merkez Bankası eski Başkanı Gazi Erçel ile Ege Cansen, Tevfik Güngör Uras ve Uğur Civelek’in de bulunduğu iktisatçılar konuyu gazetelerindeki köşelerine taşıdılar. İktisatçılar yapılanların tipik bir *“kara para”* aklama operasyonu olduğunu söylüyorlar.

Peki, bu operasyon nasıl, ne zaman ve kimlerin üzerinden gerçekleşti?

Bu noktada Başbakan Erdoğan’ın belli dönemlerdeki açıklamaları ipucu veriyor.

Erdoğan, 2008 yılının ikinci yarısında başlayan, 21.yüzyılın

Emperyalizm ve İlimli İslam

en büyük ekonomik kriz ortamında yaptığı açıklamalarda '*Krizin Türkiye'yi teğet geçeceğini*' söylüyordu. Bu açıklamaları kara para girişi için yapılan hazırlıklar ve operasyonlarla birlikte ele almak gerekir.

Gerçekte kriz Türkiye'yi teğet geçmedi. Bu dönemde Türkiye işsiz sayısı tarihi rekor kırarak en üst düzeye çıktı. Kredi kartını ödeyemeyenlerin sayısı katlanarak arttı.

Ama aynı dönemde bir kesim hızla büyüdü, malvarlıklarını artırıp alanlarının devi haline geldiler.

Türkiye'ye dayatılan Ermeni açılımı, KKTC'yi ortadan kaldırmaya yönelik planlar ile Kukla devleti tanımaya giden yolu açma baskıları ve Anayasa değişikliklerinin bu dönemde gündeme gelmesi de dikkat çekici.

Başbakan Erdoğan ve bakanların konuyla ilgili açıklamaları süreci anlamaya yetiyor. Örneğin o dönemin Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, Fund World 2008 Turkey konferansında yaptığı konuşmada, "*Parayı getirin hiçbir soru sormayacağız*" diyordu.

Bu arada AKP Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile ilişkileri dikkat çeken bir kişi daha ortaya çıktı. Türk Telekom'un Lübnanlı Hariri ailesinin Oger Grubu'na satışında aracılık yaptığı bildirilen Abdullah Tivnikli. CHP'nin TBMM'ye verdiği soru önergesine de konu olan Tivnikli'nin adı, Türkiye'nin Suriye sınırındaki mayınların temizlenmesi işini alacak şirkette de geçmişti.

İşte bu Tivnikli, satışına aracılık yaptığı Türk Telekom'un anlaşmaya göre üç taksit halinde ödenmesi gereken toplam 4,3 milyar doların zamanından önce ödenmesini organize etmişti.

Tivnikli, daha sonra Türk Telekom olayındaki gibi olmasa da çeşitli ilişkilerde aracılık yaparak bu süreçte önemli rol oynadı.

AKP-Fethullahçılar ortak operasyonunda son dönemde

Fethullahçı olduğunu açıkça söyleyen Fettah Tamince ve Tivnikli öne çıktı. Ama kara para aklama operasyonunun çeşitli sektörlerde belirlenmiş başka aktörleri de var. AKP'nin kara para aklama operasyonunda Güneydoğulu bir aşiretin de adı geçiyor.

Amerika adına Fethullahçılar, turizm, inşaat, ihracat, finans başta olmak üzere her sektörde kendilerine birer emanetçi bularak işi yürütüyor.

Turizm ve inşaat sektöründe faaliyet gösteren Fettah Tamince Amerika merkezli Fethullahçıların bu alandaki tescilli adamı. Fethullahçı olduğunu kendisi de açıkça söylüyor. Tamince'nin *'batıyor'* denirken birdenbire yükselişe geçtiği dönem de dikkat çekici: 2008 yılının ikinci yarısı.

Fettah Tamince, Başbakan Tayyip Erdoğan'ın 2008 yılı kasım ayında Hindistan'a yaptığı geziye katılan işadamları heyetinde yer alıyordu. Gezi öncesinde Tamince'nin ekonomik durumu parlak değildi. O dönem Tamince'nin büyük önem verdiği Dubai'deki işinin başında olan kimi yöneticiler *'İşler iyi gitmiyor, başımızın çaresine bakalım'* düşüncesiyle görevlerinden ayrılmışlardı.

Hindistan gezisi sırasında Başbakan Erdoğan'la görüşen Fettah Tamince, zor durumda olduğunu anlatarak kendisine yardımcı olunmasını istedi. Geziye katılanların anlattığına göre, Erdoğan Tamince'ye işlerinin kötü olmasının krizle ilgisi olmadığını söyledi... Geziden sonra Fettah Tamince peş peşe yeni projeler açıkladı, yurt içinde ve yurtdışında oteller satın aldı.

Tamince'nin aldığı otellerden biri dikkat çekici.

Antalya Kemer'deki Sungate adlı otelin Tamince'den önceki sahibi AKP'li bir işadamı; Seydişehir Alüminyum'u özelleştirmeden alan Zafer İnşaat. Zafer İnşaat projenin kendilerine 109 milyon dolara mal olduğunu açıklamıştı. Otel önce Mirax adlı bir Rus

Emperyalizm ve İlimli İslam

firmasına 350 milyon dolara satıldı, bir süre sonra da Fettah Tamince aldı.

100 birim değer biçilen bir otelin dört katı fiyata satılmış gösterilmesi, klasik bir kara para aklama operasyonu olarak değerlendiriliyor.

Fettah Tamince'nin kendisine ait görünen servetin gerçek sahibi olmadığı da sık sık dile getiriliyor. Servet sahibi anlamında 'muteber' değil de, para işlerine bakan anlamında 'mutemet' sıfatı yakıştırılıyor.

Gazeteci Yavuz Semerci 2005 yılında Tamince'yle bir röportaj yapmış, Vatan Gazetesi'nde yayımladığı yazının başlığını da şöyle atmıştı; "*Muteber mi, mutemet mi?*"

Semerci, Tamince'nin sermayesinin kaynağının sorulmasını istemediğinin hissedildiği belirtirken şöyle diyordu: "*Hissedilmeyen, parayı nasıl bulduğu. 300-400 milyon dolarlık yatırımlara soyunmak öyle 'babamdan kaldı, şuradan kazandım' demekle açıklanabilir mi?*"

Fettah Tamince, "*Fethullah hoca idolümdür*" diyor. Bir başka 'idol' sahibiyle; "*Tayyip Erdoğan idolümdür*" diyen Ethem Sancak'la ortaklığa gitti; Star Gazetesi ve 24 televizyonu üzerinden medya sektörüne de girdi.

Tamince, son dönemde hızla yükselen AKP'li işadamlarından Atasay Kuyumculuk'un sahibi Cihan Kamer ve Erdoğan'ın çocuklarına burs veren Remzi Gür'ün yakın arkadaşı. Başbakan Erdoğan'ın oğlu Burak Erdoğan'ın eşi Sema Erdoğan, Cihan Kamer'in Atatürk Havalimanı'nda açtığı mağazanın ortağı.

Tamince 'Tayyip Erdoğan'ı tanıdığımdan beri haftanın üç dört günü onu rüyamda görüyorum' diyor.

Vanlı. 1985'te genç yaşta geldiği Antalya'da halıcılık işi ya-

parken, kendisinin çok önemli biri dediği Rus mafyasından Ukraynalı Igor Gumenyuk ile tanıştı. Rusya'nın başkenti Moskova'da faaliyet gösteren ve Fethullahçı şirketler arasında gösterilen *'Tolerans'* vakfının kurucularından. Bu vakıf, CIA'ya örtü amaçlı kullanıldığı gerçeğiyle 2002 yılında Rus gizli servisi tarafından basılmış, yöneticilerinden bir bölümü tutuklanırken bir bölümü sınır dışı edilmişti.

Fettah Tamince'nin tümü kendisine ait ya da ortağı olduğu 20'yi aşkın şirket bulunuyor. 2005 yılına kadar vergi rekortmeni olan Tamince'nin sahibi ya da ortağı olduğu şirketlerden 10'u sonraki yıllar boyunca hiç kurumlar vergisi ödemedi.

Servetinin kaynağını sorması üzerine röportajı yanında kesip, gazeteci Yavuz Semerci'ye *"Bana servetimin kaynağını sormayacaksınız!"* demişti.

Fettah Tamince, Türkiye'nin en önemli sorunları Ermeni soykırımı iddiaları ve bu konuda aktif faaliyet gösteren Ermeni diasporası ile ilişkileri ve KKTC'deki faaliyetleriyle de dikkat çekiyor.

Fettah Tamince'nin şirketlerinden birinin ortağı, Ermenistan Başbakanı Ter Petrosyan ile aynı soyadını taşıyor.

Fettah Tamince, Antalya'daki Larapark ihalesini kendisine veren, dönemin Antalya Büyükşehir Belediye Başkanı Menderes Türel'i 29 Mart 2009 seçimlerini kaybetmesi üzerine kendisine danışman yaptı.

Semerci 29 Temmuz 2009 tarihli Haber Türk Gazetesi'ndeki yazısında da Fettah Tamince için *"Niçin ve neden seçildiğini sormayın. Bilmiyorum. Ama o seçilmiş kişidir"* diyor.

Dünyada kara para trafiğinin patronunun CIA olduğu biliniyor. Dünyadaki finansal operasyonlar da CIA'nın kurduğu mekanizmalar aracılığıyla yürütülüyor. IMF üzerinden para dağıtımı

Emperyalizm ve İlimli İslam

da ABD'nin patronluğunda yürütülüyor.

ABD denetiminde Fethullahçılar üzerinden yürütülen yurtdışından Türkiye'ye kara para çekme operasyonunun bir özelliği de bu işlemlerin AKP'nin IMF ile anlaşma görüşmeleri yapıldığı dönemde olması.

AKP Hükümeti, süresi 10 Mayıs 2008'de dolan IMF ile yeni anlaşma imzalayıp imzalamama konusunda ikircikli bir tavır sergiledi. İkircikli tavrın, *'Varlık Barışı'*na rağmen ne kadar kara para çekilebileceğinin kestirilememesinden kaynaklandığı belirtiliyor. Kaynağı belirsiz paranın kaynağını IMF'nin bildiği, AKP'nin kara parayı çekme girişimlerinin IMF'nin bilgisi dâhilinde yürütüldüğü söyleniyor.

ABD ve IMF denetiminde yürütülen kara para operasyonunun Türkiye'ye bedeli, borç yükünden çok daha ağır: Doğrudan doğruya siyasal talepler. Ermeni açılımı, Kürt açılımı ve KKTC'yi ortadan kaldırmaya yönelik girişimleri içeren anlaşmaları ABD'nin tam bu dönemde getirmesi rastlantı değil. Dışişleri'nden emekli bir üst düzey bürokratin ifadesiyle *"ABD, AKP'ye 'Bu yapılanlara göz yumar hatta önünü bile açarım ama sen de Ermeni protokolünü imzalayacaksın"* diyor.

Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile Başbakan Tayyip Erdoğan arasında daha önce bazı konularda görülen görüş ayrılıklarının son dönemde üstünün örtülmesi de dikkat çekici.

Bir maliyeci, gelişmeleri şu sözlerle özetliyor: *"Fethullahçılar görünen rakamı 18,5 milyar olan kara para girişi ile Türkiye'yi teslim aldı."* (Aydınlık, 18 Nisan 2010)

- Alman Dergisi: Fethullah'ın Sermayesi Amerika'dan...

Fethullah Gülen cemaatinin değirmeninin suyunun nereden geldiğine ilişkin ikinci bir kanal daha var ve bunu bir Alman dergisi daha 1998 yılında açıklıyor.

Almanya'nın Berlin kentinde yayımlanan Junge Freiheit (Genç Özgürlük) dergisinin 26 Haziran 1998 tarihli sayısında, Fethullah Gülen'le ilgili bir makale yer aldı. Orhan Çandar imzasıyla yayınlanan yazının başlığı şöyle: Karanlık bir Keşiş. Türkiye'de Amerikan menfaatleri: Fethullah Gülen ve ılımlı İslam.

Fethullah Gülen tarikatının, ABD'nin bölgedeki *"Sivil Toplum Kuruluşu"* olduğu belirtiliyor. Dergi, Gülen'i yerine oturtuyor:

"Ne var ki Gülen, askerleri ve politikayla ilgilenen Türkleri, gözyaşlarıyla dolu vaazları veya dört bir yöne gönderdiği tolerans mesajlarından dolayı rahatsız etmiyor. Onları rahatsız eden, Hoca'nın politik hedefleri. Daha doğrusu: O'nun *'Allah'ın bereketiyle'* akan sermayesinin gerçek kaynağı olan bir yabancı gücün varlığı. Genelkurmay bünyesinde İslamcı faaliyetleri izlemek üzere kurulan Batı Çalışma Grubu'nun bir raporuna göre, Hoca'nın çoktan iflas bildiriminde bulunması gerekirdi. Zira onun sadece yurt dışı okullarının masrafı, taraftarlarının bağışlarından her yıl on milyonlarca dolar daha fazla. Bundan başka, bir dizi hayali tuhaf olay var. Örneğin birtakım gizli raporlara göre Hoca'nın okullarında bir kuruş maaş almaksızın çalışan yüzlerce Amerikalı İngilizce öğretmeni veya Orta Asya Türk cumhuriyetlerinde birçok yeni binanın karşılıksız olarak Amerikan misyon teşkilatlarınınca Fethullahçıların emrine verilmesi."

Üçüncü Bölüm
Emperyalizmin Emrinde Şeriat

CIA'nın 1945 Tarihli Tahrip Planı

Şimdi şuraya, CIA başkanlarından A. Dviles'in, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin yıkılması, Sovyet toplumunun iç-
riden parçalanması için belirleyip 1945 yılında açıkladığı planı
yazsam. Siz bu planda “sosyalizm, Bolşevizm, komünizm” sözcük-
lerinin yerine, bundan sonra okuyacağınız metindeki “devrimcilik,
Kemalizm, sosyalizm, yurtseverlik” sözcüklerini koysanız...

CIA'nın 1945 planından bazı bölümler şöyle:

*“Yapabildiğimiz her şeyi yaparız, sonra da bütün servetimizi ve
maddi gücümüzü iftiralar ve insanları aldatmak için kullanırız. İnsan
beyni ve bilinci değişme kapasitesine sahiptir. Topraklarına kaos ekerek,
gizlice onların inandıkları değerleri değiştirmeli ve bu ‘yanlış’ değerlere
inanmalarını sağlamalıyız. Nasıl? Rusya topraklarında bizimle aynı
görüşü paylaşan müttefikler ve yardımcıları bularak.*

*...Bölüm bölüm gösterişli bir trajedi oynayacak, dünya ulusla-
rının idaresi en zor olanının yıkılması ve sonunda toplumsal bilincin
geri gelmemek üzere eriyip gitmesi üzerine. İnsan bilincine seks, şiddet,
sadizm ve ihanet duygularını durmadan aşılayacak, her türlü ahlak-
sızlığı teşvik eden ‘meşhur sanatçıları’ destekleyecek ve onları yetiştire-
ceğiz. Doğruluk ve dürüstlük, alay edilen kavramlar olacak. Kimsenin
onlara ihtiyacı olmayacak, geçmişin izinde yok olup gidecekler.*

*...Kabalık ve küstahlık, yalan ve aldatma, alkolizm ve uyustu-
rucu bağımlılığı, şiddet ve ihanet, halklar arasında düşmanlık-öncelikle*

Emperyalizm ve İlimli İslam

Ruslara karşı- Bütün bunları dikkatle ve gizlice işleyeceğiz.

...Bolşevizmin manevi köklerini tahrip etmeli, kamu ahlakının temel yapıtaşlarını bayağılaştırmalı ve parçalamalıyız. Nesilden nesile, bu Leninist fanatizmi ortadan kaldırmalıyız.

...İnsanlarla, bebekliklerinden, gelişme çağlarından itibaren ilgilenmeliyiz. Esas olarak gençliğin üzerinde yoğunlaşmalı, gençliği ayartmalı ve bozmalıyız. Onları sıradan, çıkarıcı ve kozmopolit tipler haline getirmeliyiz. Yapmalıyız ve yapıyoruz da.”

Bu plan hemen hemen aynı dönemde Türkiye’de de uygulamaya konuldu. Sonuç olarak ihaneti, ahlaksızlığı, köksüzlüğü, sapı silik bir kuşak yetiştirmeyi planladılar. *“Bir kadın memesine vatani satarım”* diyen Ahmet Altanlar, *“Burasi NATO ülkesi, burada NATO’nun sözü geçer, Amerika’nın sözü geçer”* diyen Mehmet Altanlar ve yüzlerce, binlerce, onbinlerce benzerleri, bu plan gereği yaratıldılar.

Bütün mesele, emperyalizmin egemenliğinin sağlanmasıydı. İrtica ise bunun maskesi oldu.

-İslam’cı Olacaksan Kabbani Gibi Ol...

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan 25-30 Ocak 2004 tarihleri arasında ABD’ye giderek George W. Bush ile görüştü. Görüşme sırasında ele alınan konular konuşulurken, Bush, tasarladıkları İlimli İslam’ın nasıl bir şey olduğuna örnek göstermek amacıyla olsa gerek, Recep Tayyip Erdoğan’ın ABD’de yaşayan Nakşibendi Şeyhi Muhammed Kabbani ile görüşmesini istedi.

Erdoğan, Bush’un isteğini yerine getirdi ve bu gezi sırasında Kabbani ile görüştü. Erdoğan’ın Kabbani ile görüşmesi sırasında neler konuşulduğu bilinmiyor, ancak Hişam Kabbani, Başbakan Erdoğan’a övgüler yağdırdı. Kabbani, Erdoğan için *‘en büyük’, ‘mü-*

kemmel' anlamına gelen *'Greatest, the best'* sözcüklerini kullandı. (29 Ocak 2004)

Recep Tayyip Erdoğan Türkiye'ye döndüğünde, Kabbani ile görüşmesi Türkiye Büyük Millet Meclisi gündemine taşındı. CHP İstanbul Milletvekili Onur Öymen, Başbakan Erdoğan'ın 25-30 Ocak tarihleri arasında ABD'ye yaptığı resmi ziyarette Nakşibendi Şeyhi Muhammed Kabbani ve Osmanlı Hanedanı mensubu Osman Ertuğrul ile niçin görüştüğüne ilişkin bir soru önergesi verdi.

Soru önergesine verilen cevapta ise şu ifadeler yer aldı:

"Sayın Başbakan ABD ziyareti sırasında gerçekleştirdiği Resmi temasların ve bazı düşünce kuruluşları ve üniversitelerde katıldığı toplantıların yanı sıra, ABD'deki Musevi kuruluşların liderleriyle ve ABD Rum Ortodoks Başpiskoposu Demetrios İle görüşmüştür. Ayrıca, ABD'de yaşayan Müslümanların manevi liderleriyle de görüşmek istemiştir.

ABD yönetimi ABD'de yaşayan Müslümanların önde gelen bir temsilcisi olarak Amerika İslam Yüksek Konseyi Başkanı Şeyh Muhammed Hisham Kabbani'yi önermiştir. Bunun üzerine, adı geçenle bu görüşme basına da açık olarak gerçekleştirilmiştir.

Sayın başbakanımız, ABD ziyareti sırasında New York'ta yaşamakta olan Türk asıllı ve Türk ile evli Osmanlı hanedanı mensubu Osman Ertuğrul ile de bir araya gelmiştir. Osman Ertuğrul, saygıdeğer bir şahsiyettir. Kendisi ve eşi yıllardır New York'ta yaşamakta olup, ülkemize büyük sevgi ve bağlılık beslemektedirler ve gerektiğinde Türkiye'yi tanıtan ve savunan faaliyetlere katılmaktadır. Sayın Başbakanımız da kendileriyle görüşmüş olmaktan büyük bir mutluluk duymuşlardır." (Ali Ulurasba, www.habervitrini.com. 5 Temmuz 2004)

ABD yönetimi diye anılan makam bizatihi ABD Başkanı Ge-

Emperyalizm ve İlimli İslam

orge W. Bush'tur. Bush, Tayyip Erdoğan'a, "*Git Kabbani'yle görüş*" derken, adeta "*İslamcı olacaksan Kabbâni gibi ol*" demeye getiriyor. Peki, Bush'un Erdoğan'ı görüştüğü Kabbani kimin nesi, kimin fesi?

Neden ille de onunla görüşmesini ve adeta feyz almasını istiyor. Kim bu kabbani?

- Kabbani Kimdir?

Erdoğan'ın görüştüğü Şeyh Kabbani, ABD Yüksek İslam Kurulu Başkanı'dır. Şeyh Nazım Kıbrısı'nın Amerika'daki sağ kolu ve damadı. Lübnan'da doğdu. Başkent Beyrut'taki Amerikan Üniversitesi'nde eczacılık okudu. Belçika'da doktora yaptı. Ardından Şam'a gidip İslam Hukuku eğitimi aldı.

Tasavvuf üzerine ders aldığı Şeyh Abdullah Dağıstani ve Şeyh Nazım Kıbrısı sayesinde Nakşibendî Tarikatı'yla tanıştı. Kıbrısı'nın "*Sufi dinini yaymalısın*" isteği üzerine Ortadoğu, Avrupa ve Uzakdoğu'yu gezdi. 1991'de Amerika'ya gelip Sufi Nakşibendî Vakfı'nı kurdu. Çalışmalarını hızlandırıp Amerika ve Kanada'daki vakıfların sayısını kısa sürede 30'a yükseltti.

Kabbani, ülkenin ünlü üniversiteleri ve pek çok dini kurum ile vakıflarda konferanslar verdi, raporlar sundu. Washington'da öyle herkesin kolay kolay alınmadığı yerlere üstünde cübbesi, başında sarığı ve uzun sakalıyla girebiliyor. Kabbani, başörtüsünün İslam'da yeri olmadığını belirterek dini eğitim yerine okullarda dinler tarihinin okutulmasını istiyor.

-Kabbani'ye Bu İtibar Neden?

Amerika durduk yerde Şeyh Muhammed Hişam Kabbani'ye neden bu kadar itibar gösterebilirsin? Kabbani konferanslarında ne an-

latıyor, siyaseten ne yapıyor ki ABD'nin bu kadar işine yarıyor? Bunu da Yeni Şafak'taki bir yazıdan aktaralım:

“ABD, İslam dünyasına yönelik istila ve yağma politikalarında tasavvufu kullanmayı tartışıyor. Washington'da düzenlenen *“Tasavvufu ve Amerikan politikasındaki potansiyel rolünü anlamak”* başlıklı panelde, ABD'ye, başlattığı savaşta başarı sağlamak için tasavvuf felsefesine yönelmesi önerildi. Amerika, İslam dünyasına yönelik politikalarında tasavvufu ve tarikatleri nasıl kullanacağını tartışıyor. Amerikan yönetimine, Müslüman dünyasına ulaşmada ve *“terörizme karşı mücadele”* olarak pazarladığı işgal ve yağma politikalarında başarı sağlamak için tasavvuf felsefesine yönelmesi önerildi.

Washington'da düşünce kuruluşu Nixon Merkezi tarafından düzenlenen *“Tasavvufu ve Amerikan politikasındaki potansiyel rolünü anlamak”* başlıklı panele, tarihçi Bernard Lewis ve Nakşibendîlerin ABD'deki liderlerinden Şeyh Muhammed Hışam Kabbani gibi isimler katıldı.

Panelde Kabbani, *“ABD başarıya ulaşmak istiyorsa, tasavvufçularla çalışmalıdır”* görüşünü vurguladı. Kabbani, tasavvufun insanlar arasında köprü kuran sosyal bir güç olduğunu belirterek, *“Birbirimizin dilini öğrenmeliyiz. Birbirimiz arasında köprüler kurmalıyız. Farklı medeniyetler arasında köprü kurulması tasavvuftur”* dedi.

Tasavvufta iman etmenin koşullarının, Allah'a ve peygamberlerine inanmak olduğunu belirten Kabbani, *“Dikkat edin peygamberler deniliyor, peygamber denilmiyor. Başka dinleri getiren peygamberlere de işaret ediliyor”* diye konuştu. Kabbani, tasavvuf ve hoşgörüyü örnek olarak Mevlana'yı gösterdi.

Tasavvufu, Vahabilikle karşılaştıran Kabbani, 1960'lardan önce ABD'nin, İslam ile ilgili problemi olmadığını, şimdi ise tasavvufçuların mı, Vahabilerin mi destekleneceği sorusuyla karşı karşıya olduğunu söyledi.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Kabbani, *“Bazı Vahabiler terörist değil. Ancak Sufiler arasında terörist yoktur. Sufiler, Müslüman olsun ya da olmasın, iletişim kurar. Eğer ABD başarılı olmak istiyorsa, Vahabilerden başkasına da ulaşmak zorundadır”* ifadesini kullandı. Osmanlılarda tasavvufun önemli olduğunu belirten Kabbani, sufilerin şeyhülislama, onun da sultana bilgi verdiğini, bu felsefenin devlet yönetiminde kullanıldığını kaydetti.

Kabbani, tasavvuf felsefesine göre, başındaki liderden memnun olmayan halkın, sultanla savaşıma yoluna gitmesinin yasak olduğunu, ancak sultanın veya günümüzde devlet başkanının *“daha iyi biri olması için dua edeceğini”* söyledi. Vahabiliğin ise her türlü hareketi kısıtladığını söyleyen Kabbani, *“Amerika bu durumda ne yapmalı? Tasavvuf felsefesiyle yönetilen halk, rejim ona ne derse ona göre hareket edecektir. O zaman rejimin nasıl olacağı önemli”* diye konuştu ve dolaylı olarak ABD’nin rejim değişikliği politikasına destek verdi.

Tarihçi Lewis, Nixon Merkezi uzmanlarından Zeyno Baran’ın yönettiği paneldeki konuşmasında, *“hoşgörü”* anlayışını benimseyen tasavvuf sayesinde, bütün farklı toplumlar arasında *“daha iyi ilişkiler”* kurulabileceğini, bunun çok önemli olduğunu söyledi. Hoşgörü anlayışında, karşı tarafı ikinci sınıf görme durumu bulunduğunu söyleyen Lewis, *“Hoşgörü gösteren, ‘Düzgün davrandığın sürece sana hoşgörü gösteririm’ der. Mesela Osmanlı İmparatorluğu hoşgörlüydü. Dini mülteciler, Avrupa’daki kötü muameleden, Osmanlı’ya kaçıyordu. Belki ikinci sınıf vatandaşlar, ama sonuçta bu, hiç vatandaşlık hakkına sahip olmamaktan daha iyidir”* diye konuştu. Lewis, *“tasavvufta, Tanrı’nın eşit olarak Kilise’de, Cami’de, Sinagog’da olmasının kabul edildiğini”* kaydetti. Türkiye, Ürdün ve Fas kullanılacak Müslüman dünyası ile Batı dünyası arasındaki açığı kapatmak için Amerikalı yetkililer, Türkiye, Ürdün, Fas gibi *“ilimli”* ülkelerden destek almanın önemine inanıyor. ABD

Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, basına sızan bir iç yazışmasında, küresel işgal harekâtında ne derece başarı elde edildiğini sorgulamış ve *“Teröristler milyon harcarken, biz onlarla savaşmak için milyarlarca dolar döküyoruz”* demişti. Rumsfeld, medreselerde *“daha ılımlı”* Müslümanların yetişmesi için ne yapılabileceği konusunda, yardımcılarından görüş istemişti.

Kabbani, ABD başkentinde stratejik analizler hazırlayan hükümet dışı uzmanlarla resmi politikaları şekillendiren devlet memurlarını karşılıklı beyin fırtınasına sokmayı amaçlayan think-tank toplantılarında, en gözde isimlerden biri. Kabbani gibilerin Washington’da ilgi odağı olmaları, şüphesiz ABD başkentinin *‘teröre karşı savaş’*ta çıkış ve zafer yolları arayışının bir parçası.” (26 Ekim 2003 YeniŞafak)

Muhammed Hişam Kabbani tam da ABD’nin adamı. Söyledikleri, ABD için hazine değerinde. Öncelikle dinler arası diyalog anlayışında olduğunu, *“Tasavvufta iman etmenin koşulları, Allah’a ve peygamberlerine inanmaktır. Dikkat edin peygamberler deniliyor, peygamber denilmiyor. Başka dinleri getiren peygamberlere de işaret ediliyor”* cümleleriyle açıkça ortaya koyuyor. Bir tür Fethullah Gülen yani.

İkincisi, *“Tasavvuf felsefesiyle yönetilen halk, rejim ona ne derse ona göre hareket edecektir.”* diyerek Amerikalılara altın anahtar sunuyor. Irak’ta, Afganistan’da, Türkiye’de, özet olarak Büyük Ortadoğu Projesi kapsamındaki Müslüman ülkelerde bu tür bir Müslümanlığı yayacaksınız. Kurtuluşunuz budur diyor.

George W. Bush, Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan’ı işte bu kişiye feyz alması için gönderiyor.

“Emrimize girin” diyor Bush. *“Bana öyle bir Müslümanlık imal edin ki, Emperyalizmin emrine girsin”* diyor.

- Majestelerinin Şeyhi: Nazım Kıbrısı

Kıbrıs'ın Larnaka kentinde 1920'de doğan Nazım, üniversite eğitimi için İstanbul Üniversitesi'nde kimya bölümünde öğrenim görmeye başladı. Üniversite öğrenimi sırasında katıldığı dini sohbetlerde tanıştığı bir Nakşi Şeyhinin etkisiyle tarikata katıldı.

Daha sonra kendisini bu yolda daha da fazla geliştirmek için üniversite öğrenimini tamamlayarak Şam'a gitti. Şam'da Şeyh Abdullah Dağıstani'nin yanında tarikat eğitimine devam eden Şeyh Nazım, buradan buradan aldığı icazetle 1970'ten itibaren tarikatı Batı dünyasında yayma çalışmalarına başladı.

Kıbrıs'ta yaşaması nedeniyle çok iyi derecede İngilizce bilen Şeyh Nazım dünyada kendisine bağlı çevrelerde etkinlik sağlamak için de sürekli olarak seyahat etti. Tarikat örgütlenmesinin Kıbrıs'taki simgesi haline gelen Şeyh Nazım Kıbrısı bu nedenle bir dönem Dr. Fazıl Küçük tarafından Ada'dan uzaklaştırılmıştı. Denктаş döneminde ise Kıbrıs'ta dokunulmazlığı vardı. Endonezya'dan Ameraka'ya kadar dünyanın birçok kıtasında ve ülkesinde müritleri olan Şeyh Nazım'ın dergâhlarında düzenlenen etkinliklere yüzlerce kişi katılıyor. Şeyh Nazım Kıbrısı'nın Lefke'deki '*Nakşi Dergahı*' ise '*global*' özellik taşıyor. Dergâhta ve camide her ülkeden insanlara rastlamak mümkün.

Aynı zamanda İngiliz vatandaşı da olan Şeyh Nazım'ın İngiltere'de de etkin olduğu biliniyor. Şeyh Nazım doğunun mistisizmini ve tasavvufunu İngilizler'e köylülükten uzak bir şekilde şehirli orta sınıfa hitap etme yeteneğiyle etkinliğini artırdı.

Şeyh Nazım Kıbrısı'nın ismi Kıbrıs'ta Annan Planı için yapılan reformda da sık sık gündeme geldi. Eskiden Rauf Denктаş'la yakın dost olan Şeyh Nazım, bu sefer Denктаş'la karşı karşıya kaldı. Annan Planı'nın iki kesimde de onaylanması taraftarı olan

Şeyh Nazım Kıbrısı, Güney Kıbrıs'a giderek 'hayır'cı Rum papazlarla görüşen ve eski EOKA lideri Başpiskopos Makarios'un mezarına çiçek koyarak, referandumda 'Allah'ın emridir' diyerek Kıbrıs halkını 'evet' oyu kullanmaya çağırdı. Annan Planı'na 'hayır' demenin şeytani olduğunu söyleyen Kıbrısı, milliyetçi çevreler tarafından eleştirilmişti." (<http://www.sabah.com.tr/gun109.html>)

Şeyh Nazım Kıbrısı, İngiliz Kraliyet ailesiyle öyle içli dışlıdır, onları öyle İslam dostu sayar ki, çeşitli çevrelerde Kıbrısı için, "Her yıl Prens Charles'in Müslüman olduğunu, sünnet olduğunu söyleyen mümtaz şahsiyet" denilir ve espri konusu yapılır. Aslında hemen hemen 100 yıldır aynı oyunun tezgâhlandığının en güzel örneği Şeyh Nazım Kıbrısı'dır. Yaşar Nuri Öztürk, Cengiz Özakıncı'dan aktarma da yaparak 100 yıllık bu emperyalist oyunu şöyle anlatıyor:

"Bu tezgâhın baş aktörü Alman İmparatoru II. Wilhelm, 1898'de kendisini 'İslam'a sarsılmaz dostluk bağlarıyla bağlı' büyük bir Müslüman dostu ilan ederek zaten sarsılmış bulunan Müslüman kitlelerin yüreğinin yağını eritmiştir. II. Wilhelm'in, mazlum Müslüman ülkeleri okşayan demeçleri ard arda sıralandı. 1905'te ziyaret ettiği Kuzey Afrika ülkelerinde Müslümanların Halifesi ünvanı taşıyan Osmanlı Padişahı'ndan daha çok itibar gördüğü söyleniyordu. Osmanlı'nın İttihatçı paşaları ise teslimiyet havasına tam girmişlerdi. Enver Paşa, bıyıklarını Wilhelm'inkinin aynısı yapmış, 1913'te kurduğu Teşkilat-ı Mahsusa (diğer adı, Umur-i Şarkıye Dairesi) adlı gizli servisi, Alman istihbarat örgütünün Doğu İşleri Şubesi olarak hizmet ettirmişti. Cengiz Özakıncı çok güzel özetliyor:

'Şam'da Emeviyye Camii'ni ve Selahaddin Eyyubi'nin mezarını ziyaret eden, mezarın bakımı ve düzenlemesi için ödenek sağlayan, anısına plaket çaktıran II. Wilhelm, kendisini karşılayanlara şunları

Emperyalizm ve İlimli İslam

söylüyordu:

-Burada, gelmiş geçmiş en yürekli asker Sultan Selahaddin'in mezarı önündeyim. Majesteleri Sultan Abdülhamid'e konukseverliği için teşekkür ederim. Majeste Sultan ve halifesi olduğu dünyanın her yerindeki üçyüz milyon Müslüman, bilsinler ki, Alman İmparatoru onların en iyi dostudur.'

Alman Kayzeri II. Wilhelm'in bu konuşması Arapça ve Türkçe olarak basılıp dağıtılmış ve onun gizli bir Müslüman olduğu yalanı bütün Müslümanlara yayılmıştı. (Özakıncı, Türkiye'nin Siyasi İntiharı, 133-134)

Alman Kayzeri, bu söylevinin ardından Müslümanlar arasında *'Hacı Wilhelm'* olarak adlandırıldı. Öyle ya gizlice Müslüman olmuş, gizlice de hacca gitmişti. O artık, *İslam'ın Dostu ve Koruyucusu Hacı Wilhelm* idi.

Benzeri bir şeytani aldatma oyunu, günümüzde İngiltere Kraliyet Ailesi lehine oynandı. Bu son oyunun Allah ile aldatma ustası ise Kıbrıslı Şeyh diye tanınan Nakşî Şeyhi Nazım Efendi'dir. Türk basınında, bir İngiliz ajanı olduğu, İngiliz gizli servisinden maaş aldığı birçok kez yazılan bu şeyhin, Türkiye ile ilgili temel söylemi şudur:

-Osmanlı'ya dön. Laikliği kaldır. Federe Kürt-İslam devletini kur!

...Allah ile aldatmanın en utanç verici örneklerinden bazılarını sergileyen bu Kıbrıslı Şeyh Nazım (ve ABD'deki damadı Lübnanlı Şeyh Hişam Kabbani) İngiliz Kraliyet Ailesi'ni Müslümanların bir numaralı koruyucusu ilan etmekte, bunu inandırıcı kılmak içinse Kraliyet Ailesi'nin Müslüman olduğunu, Prens Charles'ın sünnet olup Hüseyin adını aldığını yaymakta, Charles'ın takeli ve sarıklı resimlerini dağıtmaktadır." (Yaşar Nuri Öztürk, Allah İle Aldatmak, 271-272)

- Globalizmin Mürtecileri

Kimse babasının hayırına Kraliyet Ailesi'ni Müslüman ilan etmiyor. Kıbrıs'ın ve Kabbani'nin Amerika ve İngiltere'de neden büyük itibar gördüklerini Kıbrıs'ta Kofi Annan Planı'nın oylanması sırasında anladık.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde, Avrupa Birliği ve ABD'nin büyük paralar harcayarak yürüttüğü referandum kampanyası, Kıbrıslı Türklerin Annan Planı'nı onaylamasını amaçlıyordu. Böylece Kıbrıs'ın kuzeyindeki egemen Türk devleti ortadan kalkacak, tek Kıbrıs Cumhuriyeti yürürlüğe girecek, Türkler bu devlet içinde eriyecekti.

Annan Planı, temelde ABD ve başta İngiltere olmak üzere Avrupa Birliği projesiydi. Bu projeye KKTC'de Rauf Denktaş, Türkiye'de ise ulusal değerleri savunan antiemperyalist devrimciler karşı çıkıyordu. Peki, en çok kim destek veriyordu bu emperyalist projeye?

Majestelerinin Şeyhi, Nazım Kıbrısı elbette. O dönemde Annan Planı'nı sonuna dek destekleyen Birgün Gazetesi'nde, 26 Nisan'da yapılacak referandumdan birkaç gün önce şu haber yayınlandı:

“- Şeyh Nazım ‘evet’, Girne Metropoliti ‘hayır’ diyor!

KKTC'nin önde gelen isimlerinden ve Nakşibendî tarikatı liderlerinden Şeyh Nazım Kıbrısı, referandumda ‘evet’ denmesi yönünde açıklamalar yaptı. Şeyh Nazım Kıbrısı, ‘referandumda hayır demek hayır yoktur. Çünkü şeytan da Allah’a hayır demiştir’ dedi.

Girne metropoliti *Girne Metropoliti Pavlos* ise, *Annan Planı*’na ‘evet’ diyecek Rumları uyarak, ‘Evet dersanız haksızlığın suç ortağı olur ve vatanınızı kaybedersiniz. Cennette de yeriniz olmaz’ diye konuştu.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Rum papazlar da, Annan Planı karşısı propagandaya hız verdi. Girne Metropoliti Pavlos, Rumları uyararak *'Referandumda evet derseniz cennette yeriniz olmaz'* dedi.

Baf Metropoliti Hrisostomos ise *'ENOSIS'i 1 Mayıs'ta gerçekleştireceklerini'* belirterek, *'Yunanistan ile birleşmeyi şampanyayla kutlayacaklarını'* söyledi.

Nakşi Şeyh'in hayırcıları Şeytan'a benzetmesine kızan Denктаş, *'Türkiye'deki bazı idarecilerin kendi tarikatından olmasını fırsat bilerek böyle açıklamalar yapmasın.'* dedi. Başkanlık Sarayı'nda basın toplantısı düzenleyen Denктаş, Şeyh'in kendisini çok sevdiğini ancak onun ahretlik işlerle ilgilenmesini, siyasi işlere karışmamasını istedi. *'Şeyh kendi işine baksın'* diye Nakşibendî Şeyh'ine tepki gösteren Denктаş, *'Türkiye'deki bazı idarecilerin kendi tarikatından olmasını fırsat bilerek böyle açıklamalar yapmasın. Bunu kendisinden beklemezdim'* dedi. Denктаş, *'Sussaydı daha iyi olurdu. Kendisinin işi ahretlik bir iştir. Kendisi de sevdiğim bir kişidir. Ben onun işine nasıl karışmıyorsam, onun da bizim siyasi işlerimize karışmaması gerekir. Dini siyasete alet etmemelidir.'* diye konuştu." (Birgün, 22 Nisan 2004)

Rum papazlar Annan planına Rumların hayır demesini iki ayrı nedenle istiyorlar. Bir; cennete gidemezsiniz diyorlar. İki; vatanınızı kaybedersiniz diye uyarıyorlar.

Oysa vatanın kaybedilmesi tehlikesi Kıbrıslı Türkler için geçerlidir ve Nazım Kıbrısı, vatani savunmak isteyenleri şeytana benzetiyor.

- Kıbrısı: İngilizler Bile Bu Kadarını Yapmadı...

Vatani savunmak kavramı üzerinde biraz durmak gerekiyor. Vatan kavramı beraberinde vatandaşlık kavramını getiriyor. Vatandaşlık kavramı ise ümmet ve millet kavramlarını konuşmamızı

belli ölçüde zorunlu kılıyor.

Eğer vatandaşlık kavramını değil de ümmet kavramını benimseyen biri iseniz sizin için Türk olmanın bir önemi kalmadığı gibi Türkiye veya Kuzey Kıbrıs'ın da bir anlamı kalmıyor. Ümmet nerede yaşıyorsa orada yaşayabiliyor, orayı vatan kabul edebiliyorsunuz demektir...

Biliyoruz ki Şeyh Nazım Kıbrısı aynı zamanda İngiliz vatandaşdır. Bu bilginin de ışığında aşağıya aldığımız röportajı okuduğumuzda vatanı savunma konusunda Kıbrısı'nın neden yeterli duyarlılıkta olmadığını kavrayabiliyoruz. Ayrıca daha sonra vereceğimiz Merve Kavakçı ve Nuray Bezirgan örnekleri bu konuda kafaları daha da açacaktır. Emperyalizmin emrindeki irtica, insanları kendi vatan kavramlarından koparıyor ve belli şekil şartları sayesinde emperyalizmin kucağına atıveriyor.

Mustafa Kemal'in laikliğe verdiği büyük önemin temelinde de vatanın bağımsızlığı, egemenlik kaygıları yattığı ortaya çıkıyor.

Şeyh Nazım Kıbrısı'nın röportajı şöyle:

"...Kıbrıs'ın önde gelen manevi dinamiklerinden Şeyh Nazım Kıbrısı'yi *"Dergâhında"* ziyaret ettik. Doksan yaşına merdiven dayayan Şeyh Nazım Kıbrısı son derece berrak bir zihne sahip, ne kadar zeki bir zat olduğunu da söyleşinin her aşamasında belli ediyor.

Kıbrısı ile sohbetimiz şöyle gelişti:

- Cevabını gerçekten tam olarak bilmediğim bir soru: Yıllar evvel sizle söyleşi yapmıştık. Onbeş yıl oluyor; o zaman Kıbrıs'ın manevi bakımdan perişan durumda olduğunu söylemiştiniz. Yıllar geçti, bu tablo ne kadar değişti?

- Çok değişti.

- Nasıl efendim?..

Emperyalizm ve İlimli İslam

- Daha berbat oldu!..

- Niçin?..

- İdare sistemimiz laik bir kaideye oturuyor. Din ve dinin icaplarını yerine getirmek için hiçbir hevesleri yok. Ne hevesleri var, ne sorguları var, ne arayıp sordukları var. Kıbrıs'ın yönetimi, laik sistem olduğu halde laiklik hududunun ötesinde dine her suretle karışırlar. Laik sistem dinle devletin ayrılması ise, devlet vesayeti söz konusu olamaz. Din, devlet vesayeti altına giremez. Dinin icaplarını buradaki Müslümanların serbestçe istedikleri gibi yapabilmelerine fırsat verilmelidir.

- Bu durumun tahlilini nasıl yapıyorsunuz? Niye böyle oluyor, Kıbrıs'ta işler?

- İttihatçı kafa, ülkeyi mahvetti. Bu kafa, Osmanlı'yı yıktı. Kıbrıs'a hâkim olan İttihat Terakki anlayışıdır.

- Denктаş zihniyeti, İttihat Terakki zihniyeti mi?..

- O ne bilir!.. Denктаş, Türkiye'nin laiklik taşıyıcısı oldu. KKTC Devleti'nin din hanesinde, *"laik"* yazar. Birleşmiş Milletler Meclisi'nde Republic of Cyprus yazılı. Biz yokuz. Türkler yok. Hudutlarımızı tanıyan yok, hiçbir devlet topluluğunun içinde yokuz. İslam devletleri içinde yokuz. Türkiye bile bizi devlet olarak kabul etmiş değil tam olarak.

- Buranın geleceği ne olur, tahmininiz?

- Gençlik gidiyor, manevi eğitim sıfır. Manevi eğitim yok, dinin tatbikatı hiç yok. Laik devlet, vakıflara hükmeder, müftülüğe hükmeder, Kur'an okumaya karışır, kılık kıyafetle uğraşır. Madem laiksin, niye dine karşıyorsun?

- Farklı dini gruplar?.. Yahudiler, Hristiyanlar, Bahaîler alabildiğine serbest...

- Her şey serbest. Tüm dünyanın hedef aldığı İslam'ı yık-

maktır. Burada da hedefte İslam vardır. Başaramayacaklar.

- İslam'ı yıkmak istemeleri...

- Bu yakında bir cami imamı var. Birkaç çocuğu Kur'an okuttukları iştirilince polisler buraya baskın yaptı. Yedi, sekiz, on yaşındaki çocuklar polise götürüldü. Hocaya zulmedildi. Biz belki seksen sene İngilizlerin içinde bulunduk. İngiliz bile bu kadarını yapmadı. O bile, Kur'an öğretimine baskı yapmadı. Kur'an okuyan çocukları içeri atmadı.

- Böyle giderse ne olur, yine sormuş olayım efendim?..

- Kıbrıs'ın hali ortada. Kıbrıs, böyle Türkiye'nin üzerine yük olur!.. Yükümüzü çekeceksiniz. Burada Cumhurreisi var, Başvekil var. Bunlar, selahiyet sahibi. Biz, burada ezilmişleriz. Bana, dünyanın öbür ucundan adamlar gelir. Bunlar bana gelmez.

- Sizi tehdit olarak mı görüyorlar?..

- Ben 90'ına varmış adamım Allah'a şükürler olsun. Kimi tehdit edecek halim var?.. Bizim işimiz, kalpten kalbe. Burada da onu yapıyoruz. Gelen, bize tabi olmaz. İslam'a tabi olur. Kimilerinin kalpleri ise kilitlidir!.. Kilitli kalpler, Kıbrıs'taki gibi İslam'la uğraşır. Yahudiler gibi İslam'a karşı kilitli. Bütün laikçilerin kalpleri İslam'a karşı kilitlidir. Kalplerine bir şey girmez, İslam'dan ne söyleseniz, kalpleri kilitlidir.

- Türkiye'de İmam Hatipli Başbakan var...

- Müezzinlik yapar mı?..

- Efendim?

- Yapamaz!.. O da kısıtlı. Meclis'teki bir konuşmaya Besmele ile başlayabilir mi?.. Meclis'in kürsüsünde Bismillahirrahmanirrahim dese...

- Partiyi anında kapatırlar.

- Bittil!.. *"Besmele ile başlamayan işin neticesi güdüktür. O işte*

Emperyalizm ve İlimli İslam

hayır yoktur.” Konuşmalar besmelesiz, kitaplar besmelesiz. Türkiye’de Meclis kürsüsünde Besmele yasak. Besmele’den niye korkarlar? 550 kişi var Meclis’te. Cenab-ı Allah **“Benim ismimi anmadan yaptığınız her işi batıracağım”** buyuruyor. Besmelesiz iş yürümez.

- Ne zaman ki Meclis kürsüsünde Besmele ile konuşulmaya başlanır.

- O zaman tamamdır. Allah’ı tanımayan bir dünya batacaktır.

- Son mesaj olarak...

- Türkiye’ye ve Kıbrıs’a... Allah’a dönsünler!.. Müslümanlar, ihtilafa düşmesinler. Birbirlerini hep sevsinler, saysinlar.” (Vakit, 12 Mart 2010)

Burada kilit tümceler, **“İngiliz bile bu kadarını yapmadı”,** ve **“Birleşmiş Milletler Meclisi’nde Republic of Cyprus yazılı. Biz yokuz. Türkler yok. Hudutlarımızı tanıyan yok, hiçbir devlet topluluğunun içinde yokuz. İslam devletleri içinde yokuz. Türkiye bile bizi devlet olarak kabul etmiş değil tam olarak”** tümceleridir.

Şeyh Nazım, Kıbrıs’ta 1920’li yıllarda doğmuştur ve İngiliz dönemini yaşamıştır. Söylediklerinden, Kıbrıs’taki İngiliz egemenliğini Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti egemenliğine tercih etmektedir. Yüzyıllardır yaşadığı toprakların yeniden kendi ulusundan insanların yönetiminde olması onu ilgilendirmemektedir. Şeyh Kıbrısı, İngiliz dönemini özlemektedir.

İkinci olarak, Kıbrısı, yaklaşık 40 yıllık bir Kıbrıs mücadelesini küçümsüyor, neredeyse yok sayıyor. Bizi kimse tanımadı, hiçbir yerde yokuz diyor. Emperyalizmin tanımasının egemenliğin tek koşulu olduğunu anlatmaya çalışıyor. Beyni bağlı olduğu merkezler yörüngesinde çalışıyor. İngilizce düşünüp (iyi) İngilizce konuştuğu için kendi ulusunun varlığına İngiliz egemenliğini tercih

ediyor. Satır aralarından çıkan budur.

Kıbrısı defterini kapatalım ve Sefa Merve Kavakçı'ya geçelim.

Aynı kumaştandırırlar. Öyle ki Kavakçı'nın Kıbrısı dergâhında şeyhini ziyaret ederken çekilen fotoğrafları her yerde dolaşıyor. Türkiye Cumhuriyeti'nin kalbi Türkiye Büyük Millet Meclisi Genel Kurul Salonu'na türbanıyla giren ilk ABD vatandaşı kadın milletvekili olarak tanınan Merve Kavakçı'nın vatani ABD'dir. Bunu da saklamıyor.

Merve Kavakçı: Müslümanlar'ın Yaşayabileceği En İyi Yer: Amerika!..

Merve Kavakçı'nın Christian Science Monitor Dergisi'nde, 28 Eylül 2009 tarihinde *"Müslümanlar'ın yaşayabileceği en iyi yer neresi? Amerika"* başlıklı bir yazısı yayımlandı.

Merve Kavakçı, yazısında Türkiye'yi ABD kamuoyuna şikâyet ediyor, kendisine büyük haksızlıklar, zulümler yapıldığını belirtiyor ve şunları yazıyor:

"Müslüman ülkelerin çoğunda, devlet, her tarafta eli ve kulağı olan müdahaleci bir aygıttır. Bu ülkelerde sadece kutsal devletin dalkavukları ödüllendirilir. Müslümanlar ise düzenin müdahaleleri ve dini hoşgörüsüzlük arasında sıkışıp kalır."

"Amerika'da ise, insanların dini inançlarını yerine getirmelerine bütün kapılar açıktır. Vatandaşlık haklarının yanı sıra, İslam'ı günlük hayatta yaşayabilmelerine olanak tanıyan bu ortam, milyonlarca Müslüman'ın Amerika'da yaşamasının temel nedenidir. Obama, Amerika'nın küresel İslam cemaatiyle ilişkilerini düzeltmeye çalışırken demokrasiyi ve çoğulculuğu desteklemelidir. Yarı diktatörler yerine halkın iradesini desteklemek bile tek başına büyük bir değişim yaratacaktır."

Emperyalizm ve İlimli İslam

Merve Kavakçı ABD vatandaşıdır. ABD vatandaşı olarak Türkiye’de milletvekili adayı olmuş, seçilmiş ve Türkiye Büyük Millet Meclisi’nin kalbine, genel kurula türbanıyla girebilmiştir. Ancak bu sözlerinden de anlıyoruz ki anavatanı Türkiye değil, ABD’dir. Şeyhi Nazım Kıbrısı ile aynı dünyada yaşıyor.

Kavakçı da Şeyhi Kıbrısı’nın damadı Kabbani gibi ABD’ye akıl veriyor, yol gösteriyor. Gösterdiği yol aslında ABD emperyalizminin uygulamaya koyduğu Büyük Ortadoğu Projesi’dir. ABD Ortadoğu’yu yeniden şekillendirsın, haritaları değiştirsin, Afganistan ve Irak’a götürdüğü gibi, Türkiye dâhil diğer ülkelere de “**demokrasi!**” götürsün. İlimli İslam’ı yaysın istiyor Kavakçı. Bununla da yetinmiyor, ABD’nin ünlü Neo-Con’larıyla birlikte, ABD Başkanı Obama’ya yazılan bir mektubun altını imzalıyor. Mektubun bazı noktalarını okuduğunuzda, Kavakçı’nın bir Türk olarak değil bir ABD’li olarak hissettiği anlaşılabilir.

“22 Mayıs 2009 tarihli mektupta, Amerika’nın Ortadoğu’da uzun süredir, baskıcı rejimlerle ittifakta bulunduğu, bunun beraberinde radikalliği ve istikrarsızlığı getirdiği, Bush’un bu politika-dan vazgeçerek demokrasiyi savunduğu, ancak İslamcı partiler seçimlerde başarılı olunca Bush’un Ortadoğu’da demokrasi planlarına sırtını döndüğü belirtiliyor ve Obama’dan Ortadoğu’nun demokratikleşmesi projesinden geri adım atmaması isteniyor.

İstenen, silahlı müdahale değil. Ancak Obama, başka türlü müdahalelerde bulunmaktan da geri durmamalı mesajı veriliyor.

“Ortadoğu halklarının daha fazla özgürlük ve demokrasi özleminde olduklarına kuşku yoktur; onlar **özgürlük ve demokrasi uğruna savaşıyor** – “**halkların iradesinden**” neyi kastettikleri açıklık kazanıyor; “**özgürlük ve demokrasi**” uğruna savaşanlar herhalde Amerikan işgaline direnen Iraklılar değil (D.H.) – bu isteklerini kanıtladılar... Gerekli durumlarda, ABD, insan haklarının

temel ölçütlerini karşılayamadıkları durumlarda bölgedeki mütefiklerine baskı uygulayabilmek amacıyla, ekonomik ve diplomatik gücünü kullanmalıdır...

“Gittikçe derinleşen küresel ekonomik kriz ve Irak, İran, Pakistan ve Afganistan’da süregiden zorlu durum göz önüne alındığında, Ortadoğu’da **politik reform** ve demokratik reform yolunda ilerlemenin, gündeminizdeki pek çok öncelikli sorunla yarışmak zorunda kalacağının farkındayız. Siyaset çoğunlukla zor kararlar vermek demektir. Bununla birlikte, Ortadoğu’yla ilgili diğer önceliklerinizi ele alırken, Arap rejimleri ve Arap halklarıyla gireceğiniz ilişkilerde demokratik reformları ve insan haklarına saygıyı yükseltmelerinin önemini ön plana çıkarmanızı ısrarla rica ediyoruz.” (Mektup için bakınız: https://www.csidonline.org/documents/pdf/Open_Letter_to_Pres_Obama_about_Democracy.pdf) ” (Odatv.com, 1 Ekim 2009)

Kendilerini Türkiye’ye, Türk toplumuna ait hissetmiyorlar. “İngilizler bile bunlardan daha iyiydi” diyorlar, “Müslümanların yaşayabileceği en iyi yer Amerika’dır” diyorlar. Bütün bunlar, İslamcılık adına yapılıyor. Milleti inkâr edip ümmeti kabul ettikleri için, vatani da kolay kolay benimseyemiyorlar.

Merve Kavakçı Vakıf Gazetesi yazarlarındandır. Vakıf Gazetesi’nin ne olduğunu, neye hizmet ettiğini anlatmaya gerek yok. Ancak Şubat 2010’da Vakıf’ta yayınlanan bir haber, zihniyeti anlama açısından önemli. Şöyle diyor haber:

“Yunan Ordusunda Namaz Kılana Zulüm Yok!”

Bu cümle Vakıf Gazetesi’nin arka sayfasını kaplayan bir röportajın başlığı. Türkiye’yi ziyaret eden İskeçe Müftüsü, dindar bilinen bir gazeteye konuşmuş, gazete de konuşulana göre işine en çok yarayacak bu cümleyi manşet seçmiş.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Müftü ordu ile ilgili şunları söylüyor: *“Bizden (Türklerden) hiç kimseye rütbe vermezler. Kendi adamlarına verirler, yandaşlarına yani. O da erin üstündeki en alt rütbeyi verirler. Askere üniversite mezunu olarak gittim. Ama bu önemli değil. Bütün Batı Trakyalılar için bu böyledir. Batı Trakyalılardan bir polis yoktur. Yüz elli bin kişiden bir polis yoktur. Türk demek onlar için en büyük düşman demektir. Askerde de Türk’e hakaret edilir.”*

Vakit muhabiri soruyor: Askeriyede namaz kılabiliyor muydunuz?

Müftü cevaplıyor:

“Namazımı da kıldım, orucumu da tuttum. Ramazanda sahura kalkabilmemiz için yemekhanenin anahtarını verdiler. Şunu teslim etmek lazım ki; askerlik sürem boyunca ne bana ne de bir başkasına namaz kılmakta, oruç tutmakta ya da ailelerin tesettürlü ziyaretlerinde vesaire en ufak bir zorluk çıkardılar. Ancak bunlar sivil yönetim uygulamalarıyla şuurlu insanların yönetimde söz sahibi olmasını istemezler.”

Müftünün şikâyetleri bir yana bırakılıyor, Türklerle yapılan düşmanlıklar görmezden geliniyor, ama Yunan Ordusu’nun Türklerle namaz kılma izni vermesi önemli Vakit zihniyeti için.

Yunan Ordusu’nda namaza karışılmıyorsa o ordu dostumuzdur. Mantık bu.

Yunan işgali sırasında da irticanın tavrı buydu. İttihatçı ar-tığı diyorlardı Mustafa Kemal ve Kuva-yı Milliye’ye. Türk Ordusu işgal ordularıyla savaşırken, bu zihniyet *Şey Saîd İsyanı’yla, Delibaş İsyanı’yla, Konya İsyanı’yla*, yaptığı bütün isyanlarla *Türk Ordusu’nu* arkadan vuruyordu.

Türk Ordusu’nu karalayıp, Yunan Ordusu’na methiye düzmek, izanla, insafla, imanla bağdaşmaz. Yunan Ordusu’nun işgali sırasında Anadolu’da yakılıp yıkılan camileri hesaba katmadan dincilik yapmak böyle bir şey olsa gerek. Minarelerden yankılanan

ve kıyamete kadar susmayacak Ezan-ı Muhammedi'yi Yunan Ordusu mu himaye ediyor, Türk Ordusu mu? sorusunun yanıtı da onları ilgilendirmiyor.

Gül-Powell arasında imzalanan iki sayfa dokuz maddelik anlaşmanın altıncı maddesi uyarınca kullanıldıkları veya bu maddeye hizmet ettikleri görülmüyor mu? Evet, bu bir egemenlik tercihidir. Bu tür irtica odakları, emperyalist egemenliği ulusal egemenliğe tercih ediyorlar. Çıkarlarını burada görüyorlar.

Pirleri, Şeyh Said Nursi de böyle değil miydi?

Nursi, İngiliz ve Yunan işgalcilerine karşı canlarını ortaya koyarak Türk vatanını ve Türk Milletinin namusunu koruyan Kuvay-ı Milliye kadrosunu *"küfür"* ile itham eden fetvalar yayınladı.

İngilizler tarafından kurdurulan ve yönetim kurulunda Said-i Nursi'nin de bulunduğu zamanın Cemiyet-i Müderrisin namı Teal-i İslam Cemiyeti, 26 Eylül 1919'da İkdam Gazetesi'nde *"fetva ilanâtı"* yaparak, Türk milletini Kuvay-ı Milliye'ye destek vermemeye, hatta *"hain, eşkiya, katil canavarlar ve lanetlik"* ilan ettikleri Mustafa Kemal ATATÜRK önderliğindeki Kuvay-ı Milliye kadrosuna karşı mücadele etmeye çağırıyor, kesinlikle İngiliz ve Yunanlılara karşı gelinmemesini tavsiye ediyordu. (Bkz. İkdam Gazetesi, 26 Eylül 1919; Yücel Özkaya, Ulusal Bağımsızlık Savaşı Boyunca Yararlı ve Zararlı Dernekler, Atatürk Araştırma Merkezi, Cilt IV, Sayı 10, Kasım 1987; Genelkurmay Başkanlığı Askeri Tarih ve Stratejik Etüd (ATESE) Arşivi, Klasör 86, Dosya 144 (1318), Fihrist 240; Muharrem Bayraktar, Yeni Mesaj Gazetesi, 28 Nisan 2005).

Nursi'de de Akit'te de Aynı Tavır, Aynı Üslup Var

Bu duruma bir örneği de 9 Haziran 2008 akşamı, Fatih Altaylı'nın Teke Tek Programı'na konuk olan türbanlı iki kadın oluş-

Emperyalizm ve İlimli İslam

turuyor. *Humeyni'yi seviyorum, Atatürk'ü sevmiyorum* diyor türbanlı kadın. Türkiye'deki laik rejimi eleştiriyor ancak konuşmada öyle bir cümle var ki Kıbrıslı Şeyh Nazım'la, Merve Kavakçı'yla aynı noktaya geliyor. Geldiği nokta, egemenlik tercihi. Türkiye'de Türk egemenliği yerine İngiliz egemenliğini tercih ediyor. Teke Tek Programı'ndaki konuşmaların metni şöyle:

“Fatih Altaylı: Sizin facebookta bir siteniz mi var? Kevser adlı arkadaşımızın facebook adlı paylaşım sitesinde İran devriminde Ayetullah Humeyni'nin fotoğrafları yer alıyor. Doğru mu?

Kevser Çakır: Bir tane fotoğrafı var evet. Evet, seviyorum ve saygı duyuyorum.

Fatih Altaylı: Ama o Şii. Humeyni'nin nesini seviyorsun?

Kevser Çakır: Şii olması önemli değil. Benim için Müslüman biri. Hümeyni'yi seviyorum.

Fatih Altaylı: Ama İran'da baskı rejimi var.

Kevser Çakır: Ama İran'daki rejimi ben desteklemiyorum

Fatih Altaylı: Ama kurucusu Humeyni.

Kevser Çakır: Humeyni'nin aynı görüşleri sahip olması anlamına gelmez bu. Ben Humeyni'yi seviyorum şahsen.

Fatih Altaylı: Sen seviyor musun?

Nuray Bezirgan: Evet seviyorum.

Fatih Altaylı: Atatürk'ü seviyor musun?

Nuray Bezirgan: Atatürk'ü sevmeme hakkı var mı? Başıma bir iş gelmeyecekse ben sevmiyorum.

Atatürk'ün yetkiyi padişahattan alırken yani saraydan alırken laik bir Cumhuriyet kurmak için aldığını düşünmüyorum. Halk o zaman islami değerler için savaştı. Nitekim Kurtuluş Savaşı'nın başlaması da Kahramanmaraş'ta Fransız askerlerinin Nene Hatun'un başörtüsüne uzanmasıyla olmuştur.

Fatih Altaylı: *Maraş'la Erzurum'u birbirine karıştırdın.*

Nuray Bezirgan: Her neyse. Maraş'ta Fransız askerleri bir kadının örtüsüne saldırıyor. Sütçü İmam buna karşı ilk ateşi açıyor. Böylelikle Kurtuluş Savaşı başlıyor. Sonuçta cepheye cephanelik taşıyan kadınlar o dönemin insanları, o dönemin sosyolojik yapısını inceliyorsanız hep Müslüman insanlar.

Fatih Altaylı: *Peki bu ülkenin Kurtuluş Savaşı'nı örgütleyen bir adamı niye Humeyni kadar sevmiyorsun. Bunu merak ettim. Eğer Atatürk olmasaydı burada belki de İngilizler vardı, Fransızlar vardı.*

Nuray Bezirgan: Yani İngilizler olsaydı benim haklarım daha geniş olacaktı. Zaten, mesele bu yani. İnsanlar bana Atatürkçülük adına zulmediyorlarsa benden Atatürk'ü sevmemi bekleyemezsiniz.

Kevser Çakır: Yani bir insanın ismi üzerinden ideolojik bir kurgu oluşturulmaya çalışıldığı için bunlar oluyor. İyi bir asker. Bunu biliyoruz.

Fatih Altaylı: *Bu ülkeyi düşmanlardan arındırma sebebi. En azından bir minnet duygusu yok mu?*

Nuray Bezirgan: İyi bir asker biliyoruz.

Fatih Altaylı: *Bugün sizin savunduğunuz özgürlükçü, cumhuriyeti kuran sizin temsil ettiğiniz iradenin, bugün iktidar olmasına olanak veren de rejimi kuran da yine Atatürk değil mi? Camileri de kapatmamış.*

Nuray Bezirgan: Benim fikirlerimi savunacak parti kurulamaz Türkiye'de. Zaten bu yasak. Benim fikirlerimi herhangi bir parti savunmaya kalktığı zaman parti kapatılır.

Müslümanlar haklarını elde etmek için gece gündüz çabalarlar. Birileri gelir parlamentonun azıcık bir özgürlük tanımlamasına bile Atatürk adına, Cumhuriyetçilik adına, demokrasi adına ne adına olursa olsun özgürlüklerimizi elimizden alır.

Emperyalizm ve İlimli İslam

Ben tamamıyla özgür olduğum hak ve özgürlüklerimin kısıtlanmadığı bir sistem istiyorum. Mesela siz nasıl ki başörtülü hâkim bir hanımdan rahatsız olacağınızı söylüyorsanız ben sizin, mesela bu fikrinizin temelde Atatürk tarafından kurulan Cumhuriyet'te bizlerin hep tehdit olarak sizlere sunulmasından kaynaklandığını düşünüyorum.

Fatih Altaylı: Hayır ondan kaynaklanmıyor. Sizin “siz, biz” demenizden kaynaklanıyor.

Siz islami inançları sizin tarafınızda yaşamayan veya sizin gibi algılamayan insanları farklı görüyorsunuz. Sen, Recep Tayyip Erdoğan ve başkaları “siz- onlar, biz-onlar” dediğiniz zaman kendimi kötü hissediyorum.

Nuray Bezirgan: Sizin inancınız ne olduğu beni ilgilendirmiyor. Benim ilgi alanım değil. Kişi istediği dine sahip olur ya da olmaz ya da dinsizdir. Bu benim size ikinci sınıf vatandaş olarak göreceğim anlamına gelmez. Ama Fatih Bey siz başörtülü bir hâkimden rahatsız olduğunuzu söylüyorsunuz.

Fatih Altaylı: Önyargılı olur diye rahatsız olurum.

Nuray Bezirgan: Tabii ki. Önyargınızın temelinde 85 yıldır yürütülen laik sistemin dayatmalarının olduğunu düşünüyorum. Biz hiçbir zaman özgür olmadık. Hiçbir zaman kendimizi ifade edemedik. Siz hiçbir zaman başörtülü bir hâkim tarafından yargılanmadınız. Dolayısıyla bu şekilde düşünüyorsunuz.

Fatih Altaylı: Senin rejimden istediğin ne? Üniversiteye gitmen, kamusal alanda görev yapman dışında ne istediğin var?

Nuray Bezirgan: Ben başörtümle birlikte sosyal hayatta da var olmak istiyorum.” (9 Haziran 2009, Fatih Altaylı, Teke Tek programı, Haberturk TV)

Nuray Bezirgan için Kurtuluş Savaşı önemli değildi. Kurtuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal'in, İsmet İnönü'nün, Karabekir'in,

Çakmak'ın, binlerce subayın, yüzbinlerce Mehmetçiğin önemi yoktu. Çarşafına düşman tarafından el uzatılan bir kadın yüzünden Sütçü İmam'ın müdahalesi önemli. Kurtuluş Savaşı'nı Sütçü İmam başlatıyor ona göre.

Elbette Nuray Bezirgan düzeyinde tartışmıyoruz ama türbanlı, çarşafli irticai hareket ordusu Bezirgan'lardan oluşuyor ve Bezirganlar bilmiyor.

Hiçbir şeyi bilmiyor. Hasan Tahsin'i bilmiyor, Hatay'da atılan kurşunu bilmiyor, Ödemiş'te örgütlenen Kuva-yı Milliye'yi bilmiyor.

Bu kitle RAND Corporation'u bilmiyor, Carnegie Foundation'u bilmiyor, Abromowitz'i, Eric Edelman'ı, Graham Fuller'i, Alan Dulles'i bilmiyor. Yeşil Kuşak Projesi'nden, Büyük Ortadoğu Projesi'nden, gizli memorandumlardan, iki sayfa dokuz maddelik gizli anlaşmalardan, Dubai'deki gizli kredi sözleşmelerinden, Kukla devlet planlarından, Kofi Annan'dan haberi yok.

Bir yerlerde okusa, birileri bir şey anlatsa bile yıllardır aldığı cemaat eğitim ve kültürüyle, *"Bütün bunlar yalan, bütün bunlar İslam düşmanlığı"* diye düşünüyor. Mantık yürütüyor. Olsa olsa bundandır diyor. Yahudi oyunudur, Siyonist projelerdir diyor.

O Yahudi oyunlarının, o Siyonist projelerin, o ABD planlarının yüzüne hayran hayran baktığı pirinin, şeyhinin, liderinin, partisinin ortaklığıyla kotarıldığını kabullenemiyor. Kafasında *"olsa olsa"* mantığıyla rasyonalize etmeye çalışıyor.

Anacak yine de Nuray Bezirgan'ın şu sözleri kilit anlam taşıyor: *"Yani İngilizler olsaydı benim haklarım daha geniş olacaktı."*

İnsanlarımızın kafasına, ılımlı İslam diye diye Haçlı İrtica'nın egemenliğini kabul etmeleri yerleştiriliyor. Nuray Bezirgan gibi daha yüz binlerce insan, laik Türkiye Cumhuriyeti egemenliğini İngiliz-ABD egemenliğine feda edebiliyorlar.

Irak'taki Amerikan-İngiliz egemenliğinin sonuçlarını bile göremiyorlar.

Ancak, bir de bilenler var. Bildikleri halde tercihlerini yapanlar. Hatta tercih yapmaktan da öteye, emperyalist kampla birlikte düşünüp, birlikte hareket edip kendi ülkelerini, kendi ordularını emperyalist odlulara dayanarak, sırtını onlara vererek tehdit edenler.

Olamaz mı? Bu kadar da değil mi?

Okuyun o zaman:

- Amerikan Ordusu Müdahale Eder?

"Allah Allah diye taarruz eden bir ordu nasıl olur da Allah'ın evi olan camiye bombalar?.. Vcdansızlara sesleniyorum..."

İlker Başbuğ'dan '*vcdansızlar*' lafını duyunca Balyoz Darbe Planı'nı hazırlayanlara çıktığını sandım. Cuma vakti cami bombalamayı, 200 bin kişiyi derdest edip stadyumlarda toplamayı, kendi uçağını düşürmeyi planlayanların, hükümete karşı sosyal tepki oluşsun diye ekonomik kriz tezgâhlamayı düşünenlerin, binlerce bürokrati, aydını, gazeteciyi fişleyenlerin '*vcdansızlığı*'nı Genelkurmay Başkanı'nın da '*altını çizerek, masaya yumruğunu vurarak*' haykırmasını bekliyordum çünkü. Hatta daha da fazlasını, '*vcdansızlar*'ın teşhir edilmelerini, soruşturulmalarını ve de adalete teslim edilmelerini bekliyordum.

Meğer yine yanılmışım. Başbuğ, '*vcdansızlar*' diye, varlığı inkâr edil(e)meyen belgeleri hazırlayanlara değil, '*halka ve demokrasiye savaş planı*'nı kamuoyuna duyuranlara ve tartışanlara hitap ediyormuş.

Demek Genelkurmay Başkanı ordunun nasıl ve neden '*yıprandığı*'nı hâlâ çözememiş; birilerinin cuntasına, planına TSK'nın

tepesinin sahip çıkma görüntüsünün nasıl güven yıkıcı bir durum olduğunu anlayamamış.

Böyle bir meselede ordunun tek kaygısı hâlâ *'kim sızdırdı?'* Dün yine, *'sızdıranların peşindeyiz'* demiş Başbuğ. Balyoz Planı'nın nasıl sızdırıldığını araştıracaklarına, bu planı yapanları soruşturmaları gerektiğini anlayana kadar orduda cuntacılık bitmez. Sorun, hukuk dışı, ahlak dışı, vicdan dışı ve askerlik dışı bu hazırlıkların sızdırılması değil, yapılmış ve de sonradan ordu tarafından *'gizlenmiş'* olması. Balyoz Planı'nın halktan şimdiye kadar gizlenmesinin bir garabet olduğunu anlamayan bir Genelkurmay Başkanı'nın *'Aramızda Darbecileri Barındırmayız.'* sözü hiç mi hiç inandırıcı değil. *'Balyoz'*u kozmik odalarda saklamayı bırakın ki inandırıcı olun.

Böyle bir *'oyun'* tezgâhlanmış mı, tezgâhlanmamış mı? Önce onu açıklayın. Darbe öncesi hazırlık, darbe anı harekâtları ve darbe sonrası yapılacakları ayrıntılarıyla planlayan, teker teker yüzlerce, binlerce kişiye görev tevdi eden, ekipler kuran bir planın neresine itiraz ediyorsunuz?

Bu ülkenin orduya, halkının güvendiği, ülkeyi savunmaya hazırlıklı ve donanımlı bir orduya ihtiyacı var. Camiye bomba koymayı planlayan, savaş kışkırtıcılığı yapan, darbe heveslisi bir orduya değil. A&G araştırma şirketi dün açıkladı; orduya güven rekor düzeyde düşmüş, yüzde 63'e inmiş. Neden?

Ordunun önünde iki seçenek var: Ya yapacaklar darbelerini ya da halkına tuzak kurmayan, işini yapan ve halkına hesap veren bir ordu haline gelecekler. Birinci seçenek hâlâ masadaysa şaşır-mam buna. Ama umarım böyle bir girişimden sonra olabilecekleri de *'senaryo'*laştırmışlardır.

'Darbecilerin Başbakanı' yakıştırmasına sert bir cevap veren TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu çok, çok büyük bir çoğunluğun

Emperyalizm ve İlimli İslam

hislerine tercüman oldu: *'Darbeyi vatana ihanet sayarım'*. Vatanına ihanet eden askerler... Ne dünyada bir *'sahip'* bulabilirler ne de Türkiye'de bir sığınak.

Yapın darbeyi, toplayın 200 bin, yetmedi 500 bin kişiyi stadyumlara... Kışkırtın, çıkartın iç savaşı, memleket kan gölüne dönsün. Kürt'ü kırın, Müslüman'ı kırın, Liberali kırın... Yapın darbeyi, bölün ülkeyi. Sizi kışkırtanların amacı da sakın bu olmasın?

Düşünün, herkesin herkesle çatıştığı, etnik temizliklerin yapıldığı, cuntacıların Yunanistan'a, Kuzey Irak'a, Ermenistan'a savaş açtığı bir Türkiye'yi... Dünya seyredecek, öyle mi? Amerikan ordusu mu müdahale eder, Rus ordusu mu böyle bir ülkeye? Yoksa BM'nin *'beş büyükləri'* birlikte mi, bilemiyorum. Bildiğim, bir darbe sonrası *'Sevr'* de gelir, işgal de...

Cuntacılar ve korucuları ateşle oynadıklarını anlamalı, darbeden kalıcı bir iktidar çıkaramayacaklarını görmeliler. Sonuç, sadece bu ülke ve halk için değil darbeciler için de felaket olur. Bugün demokrasinin derinleşmesi bir *'milli bütünlük ve güvenlik'* meselesidir de.

Daha önce de yazdım; ya darbe, ya tam demokrasi, başka seçenek yok. Ordunun tercihi hangisi?" (İhsan Dağı, Vıcdansızlar Kim? 22 Ocak 2010, Zaman)

İhsan Dağı'nın Zaman Gazetesi'nde yayınlanan bu yazısı üzerine darbe tartışması yapacak değiliz. Bu satırların yazarı 28 yıllık gazetecilik yaşamı boyunca 12 Eylül 1980 darbesinde açılan hemen bütün davaların dosyalarını okumuştur. Onlarla ilgili haberler, yazılar yazmıştır. Yetmemiş, 12 Mart döneminde açılan davalarla ilgili araştırmalar yapmış, dosyaları okumuş, incelemiştir. Bunların dışında son 30 yıl boyunca açılan örgüt davalarını gazeteci olarak izlemiş, incelemiş, yazmıştır.

Bu yüzden, Ergenekon davası, Kafes-Balyoz-Poyrazköy se-

naryoları ile ilgili “darbe varmış-yokmuş” tartışmasını yapmaz bile.

Ancak şunu rahatlıkla konuşabiliriz, yazabiliriz: Bir ülkenin yurttaşı, ülkesinde çıkabilecek herhangi bir karışıklık ya da olay nedeniyle, kendi ordusuna karşı yabancı bir veya birçok ülkenin ordularından yardım-medet umar, bir anlamda onlara çağrı yapar mı?

Yaparsa, bunun adı nedir? Dünyanın hangi ülkesinde, hangi hukuk, kendi ülkesine başka bir ülkenin müdahalesini hoş karşılayabilir?

Bütün bunların, Turgut Özal iktidarı sırasında yürürlükten kaldırılan, Türkiye Cumhuriyeti’nin 2 numaralı yasası olan “*Hıyanet-i Vataniye Kanunu’nun yokluğundan*” kaynaklandığını düşünmek çok mu ceberutluk olur?

Hiç te değil.

Peki bir ülkenin vatandaşı, böyle bir fikre, düşünceye nasıl kapılabilir? Emperyalizmin hizmetindeki irtica okumuş-yazmış insanlar üzerinde bile bu kadar etkili mi, yoksa işin içinde başka şeyler var mı?

Bilemiyorum(!..)

Ama Sedat Sertoğlu’nun yazısına başvurmakta da büyük yarar görüyorum. Daha önce Abdullah Gül’le yaptığı röportajıyla “*Abdullah Gül-Colin Powell arasındaki iki sayfa dokuz maddelik gizli anlaşmanın teyidini sağlayan*” Sedat Sertoğlu, şunları yazıyor gazetesinde:

“Son zamanlarda gerek Genelkurmay ve gerekse Anayasa Mahkemesi’ne ilişkin bilgiler, telefon kayıtları, fotoğraflar havada uçuşuyor. Peki, nasıl oluyor bu?

...CIA ve KGB kızdıkları bazı ülkelerde, doğruluğu hakkında kesin bilgilere sahip olunmayan bu tür belgeleri, o ülkelerde

Emperyalizm ve İlimli İslam

tirajı yüksek olmayan gazetelere ulaştırırlar ve ülkeyi birbirine katarlar... Her ülkede de maaşlı adamları vardır.

Çalıştıkları ülkelerde bazen resmi kimlikleri, bazen *de 'Vakıf ve sivil toplum kuruluşu kimliği altında'* faaliyet gösterirler. Bu vakıf ve sivil toplum kuruluşlarını kendileri kurarlar, parasını kendileri öderler ama hiç ortada gözükmezler. Ortada olanlar, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarıdır. Ya saflıklarından bu oyuna alet olurlar veya para alırlar. CIA ise hep perdenin arkasındadır. Ajanlar bazen 'iyi', bazen '*kötü*' polis olurlar. Bu ajan iyi ise, öteki kötüyü oynar. Bakın ne yapıyor bu ajanlar:

Örneğin, sizin bilgisayarınıza uydudan girip, dosyaların şifrelerini öğrenirler veya içerideki adamlarından temin ederler. Sonra bu şifreyi dışarıdaki bir kişiye verirler. Olmadı kendileri kullanırlar. O kişi veya ajan, bu sayede dışarıdan sizin bilgisayarınıza girip istediği dosyayı word olarak indirir. Arasanız da bulamazsınız bu kişiyi ve indirdiği dosyaların neler olduğunu.

Sonra uygun zaman beklenir ve bu dosyalar birden ortalığa çıkıverir... Unutmayın ki CIA veya öteki Amerikan haberalma örgütleri için '*dost ülke*' diye bir kavram yoktur. O andaki çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yaparlar... Hem ABD Dışişleri Bakanlığı, hem CIA ve hem de Pentagon bu işlerin içinde olabilir." (Sedat Sertoğlu, 22 Haziran 2008, Akşam)

İhsan Dağı, yazısına dayanak olarak söz ettiği belgelerin bu türden oluşturulmuş belgeler olup olmadığını bilmiyor mu?

Bilemem. Ama kesin olan şu: Kendi ülkesinde yabancı bir ülkeden medet umuyor. O ülke de Amerika Birleşik Devletleri...

"*Büyük dost*", "*büyük müttefik*", "*stratejik ortak*" ABD'nin başkanlarından Wilson, 5 Ağustos 1919'da, "*Türkiye haritadan silinmelidir. Türkiye'yi parça parça edelim*" diyordu. 1922 yılında Adam Dulles, "*Mustafa Kemal'e karşı sert bir tutum alınmalıdır. Gelecekte*

istikraz için başvurabilirler. Eğer Türkiye hiçbir zafer görmeden, devletlere kafa tutmaya devam eder, kapitülasyonları kaldırır ve İstanbul'a yerleşirse, bu yalnız Ortadoğu'da değil, Avrupa'da da barışı tehlikeye atacaktır" diye konuşuyordu.

New York Times, 1920'de "Avrupa'dan süpürülen Türklerin dünya siyaset sahnesinden bir daha dönmemek üzere silinip gitmesi başlıca isteğimizdir" diye yazıyordu. Aynı New York Times, 1922 yılında şunları savunuyordu:

"Ortadoğu'daki Amerikan çıkarlarının genişletilmesi için sınırsız fırsatlar bizi beklemektedir. Anadolu'daki savaşın Türklerin zaferiyle son bulması yakın tarihin en korkunç olayıdır. Korkunç Türk, bütün vahşetiyle yeniden ortaya çıkmıştır."

Onların, ılımlıların falan istedikleri, sevdikleri, umut bağladıkları, medet umdukları, bağlandıkları Amerika, işte bu Amerika'dır.

Ancak...

Gerçek ABD'yi en iyi ozanlar anlatabilir:

Önce Kristof buldu Amerika'yı sonra biz
Umutlar azaldı günden güne, mutluluklar
Ve ekmeğimiz.
Bir çocuk ağlarsa dağ başında
Gözyaşında Amerika akar
Vurdularsa birini, kanı şorladıysa
Bilin ki o kurşunlarda Amerika var.
Kişi kişiye köle tutulduysa,
Asıldıysa darağaclarında
Amerika var
Ama biz yine de direneceğiz
Sonuncumuza kadar.

(Cahit KÜLEBİ)

- Özal: “ Biz Tepemizde Türk Olmayan Yöneticiler Bulunmasını Yadırgayan Bir Toplum Değiliz”

Ancak bir de bunların ağababaları var. Bütün bu yenedünya düzeninin yolunu açan Turgut Özal. Özal iyiden iyiye reddiyeci davranıyor 1988 yılında. Avrupa Birliği'ne girebilmek için Türklüğü de reddediyor, egemenliği de.

1988'de “*La Turquie En Europa*” adıyla Fransızca yayımlanan ve Avrupa Birliği başvuru dilekçesinin gerekçesi olarak sunulan Turgut Özal imzalı kitapta Özal “*Bizi Türk sayarak dışlıyorsanız bilin ki Türk denecek bir şeyimiz yoktur, uygarlık adına neyimiz varsa hepsini Yunanlılardan aldık, bizim kültürümüz Yunan kültürüdür, oğlumun adı olan Efe bile Yunancadır; Avrupa Birliği'ne girmemiz için engel yoktur*” diyordu.

Özal aynı kitabında “*Biz tepemizde Türk olmayan yöneticiler bulunmasını yadırgayan bir toplum değiliz, AB'ye alınmamızda bu açıdan da bir engel yoktur*” diyerek Osmanlı'da da pek çok yöneticinin Türk olmadığını söylüyor hatta kendisinin de Kürt kökenli olduğunu açıklıyordu. Kitap Fransızca basılmıştı ve Fransa'daki yayıncıyla yapılan sözleşmede, Türkçe'ye çevrilmeyeceği ve Türkiye'de yayınlanmayacağı koşulu bulunuyordu.

Herhalde kimse Turgut Özal kadar açık konuşmamıştır. Tepemizde Türk olmayan yönetici bulunmasını yadırgayan bir toplum değiliz, diyordu Turgut Özal. Gerçekten de yadırgamıyorduk. Amerikan vatandaşı Tansu Çiller'in başbakanlık yaptığı bir ülkeydi Türkiye. İngiliz vatandaşı Mr. Mehmet Şimşek'in bakanlık yaptığı, ABD vatandaşı Merve Kavakçı'nın milletvekili seçildiği bir Türkiye'yd. İngiliz vatandaşı Şeyh Nazım Kıbrısı'nın fetvalar verdiği, KKTC'de referandımlara müdahale ettiği, ABD vatandaşı Lüb-

Halil NEBİLER

nanlı Şeyh Kabbani'nin Türkiye hakkında hükümler verdiği, Amerikan Gren Card sahibi Fethullah Gülen'in yüzbinlerce müridinin bulunduğu bir Türkiye...

Bütün bu egemenlik savaşını, emperyalizmle yurtseverler arasındaki bu savaşı perdeleyen şey ise "emperyalizmin hizmetindeki" irticaydı.

Haçlı İrtica...

Halil NEBİLER

15 Nisan 2010, Sefaköy

